

Vlaams
Parlement

ingediend op **928** (2016-2017) – Nr. 1
20 oktober 2016 (2016-2017)

Ontwerp van decreet

houdende diverse fiscale bepalingen

INHOUD

Memorie van toelichting	3
Bijlage bij de memorie van toelichting	35
Voorontwerp van decreet.....	39
Advies van de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen.....	61
Advies van de Mobiliteitsraad van Vlaanderen.....	65
Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen	69
Advies van de Vlaamse Woonraad.....	75
Advies van de Raad van State	87
Ontwerp van decreet.....	113

MEMORIE VAN TOELICHTING

A. Algemene toelichting

1. Samenvatting

Dit decreet voorziet in wijzigingen in volgende regelgeving:

1. (in hoofdstuk 2) het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 (WIB 92);
2. (in hoofdstuk 3 en 4) het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing bedrijfsruimten en het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996;
3. (in hoofdstuk 5) het decreet van 21 juni 2013 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van belastingen, teneinde te voorzien in de omzetting van richtlijn 2015/2376/EU van de Raad van 8 december 2015 tot wijziging van richtlijn 2011/16/EU wat betreft verplichte automatische uitwisseling van inlichtingen op belastinggebied;
4. (in hoofdstuk 6 en 7) de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (VCF), en het besluit Vlaamse Codex Fiscaliteit van 20 december 2013, meer bepaald:
 - de omvorming van de verkrottingsheffing naar de heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen;
 - wijzigingen aan de kilometerheffing;
 - een reparatie aan de regeling van vrijstelling van de schenkbelasting, het verkooprecht en het verdeelrecht voor brownfields;
 - diverse wijzigingen aan de erf- en registratiebelasting.

2. Situering

2.1. Woonbonus

Bij decreet van 18 december 2015 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2016 (hierna Programmadecreet BO 2016), werd de geïntegreerde woonbonus ingevoerd. Die woonbonus betreft een integratie van drie Vlaamse belastingverminderingen die voorheen voor de eigen woning bestonden. Daarnaast werd bij datzelfde decreet ook een fictie ingevoerd in geval van hypotheekruil, alsook in geval van zorgwonen. Hiermee wou de decreetgever vermijden dat belastingplichtigen die genoten van de Vlaamse woonbonus of de geïntegreerde woonbonus in een dergelijk geval elk recht op een belastingvermindering zouden verliezen.

Voorliggende artikelen remediëren aan een aantal technische tekortkomingen en onduidelijkheden van de bepalingen van voormeld decreet. Er wordt onder meer een aanpassing doorgevoerd aan de fictie van de hypotheekruil en dit zowel voor de Vlaamse woonbonus als voor de geïntegreerde woonbonus. Door een strikte toepassing van de decreettekst, zouden immers bepaalde belastingplichtigen, die nochtans wel tot de doelgroep van de fictie behoorden, hun Vlaamse woonbonus vooralsnog verliezen.

2.2. Administratieve samenwerking

Na richtlijn 2014/107/EU van de Raad van 9 december 2014 voorziet nu ook richtlijn 2015/2376/EU van de Raad van 8 december 2015 in de wijziging van richtlijn 2011/16/EU wat betreft de verplichte automatische uitwisseling van inlichtingen op belastinggebied.

Voorliggende omzetting van de nieuwe richtlijn 2015/2376/EU beoogt een uitbreiding van de automatische gegevensuitwisseling naar grensoverschrijdende rulings en de daarmee gepaard gaande tekstuele wijzigingen van de richtlijn 2011/16/

EU. Sommige wijzigingen door richtlijn 2015/2376/EU ressorteren onder de federale bevoegdheden (bijvoorbeeld met betrekking tot verrekenprijsafspraken) en werden dus niet opgenomen in voorliggend omzettingsdecreet.

Het ingediende ontwerp van decreet sluit aan bij de doelstelling die inhoudt dat de Vlaamse Regering zorgt voor een correcte en snelle omzetting van de Europese regelgeving. De EU-richtlijn wordt niet ruimer of strenger geïmplementeerd dan strikt noodzakelijk.

2.3. Diverse wijzigingen aan de Vlaamse Codex Fiscaliteit

A. De omvorming van de verkrottingsheffing naar de heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen

In het regeerakkoord van de Vlaamse Regering 2014-2019 staat op p. 91 te lezen:

“Gelet op de impact van leegstaande, onbewoonbare en verwaarloosde woningen op de lokale leefomgeving, en de verantwoordelijkheid die de lokale overheden vandaag reeds hebben inzake inventarisatie en opvolging van deze panden, wordt ook de fiscale verantwoordelijkheid geconcentreerd op lokaal niveau. Zo kan op één niveau een eenduidig beleid worden gevoerd. De Vlaamse overheid zet een stap terug in de gemeenten waar de gewestelijke heffing nog van toepassing is, zodat eigenaars niet meer geconfronteerd worden met een dubbele belasting.”.

In uitvoering van dit item wordt de heffing op verwaarloosde gebouwen en woningen als onderdeel van de verkrottingsheffing opgeheven vanaf aanslagjaar 2017. Dit wil zeggen dat indien de termijn van opname op de inventaris van twaalf opeenvolgende maanden verstrijkt vanaf 2017 het Vlaamse Gewest geen heffing meer zal vestigen. Het staat de lokale overheden op dat moment nog steeds vrij om zelf een gemeentelijke heffing op verwaarloosde gebouwen en woningen in te voeren of de bestaande gemeentelijke heffing af te schaffen of te behouden. Het heffen van opcentiemen door de lokale overheden op de gewestelijke heffing wordt door de opheffing immers de facto onmogelijk. Een dubbele heffing, zijnde een gewestelijke heffing enerzijds en een lokale heffing anderzijds, wordt vanaf aanslagjaar 2017 dus onmogelijk. De invorderings- en inningsprocedure met betrekking tot de gewestelijke heffing blijft voor eerdere aanslagjaren bestaan.

Het andere onderdeel van de verkrottingsheffing, de gewestelijke heffing op ongeschikte en onbewoonbare woningen, blijft behouden voor de gemeenten zonder eigen gemeentelijke heffing. De ‘verkrottingsheffing’ wordt dan ook hernoemd naar ‘heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen’. Tegelijkertijd worden de contouren bepaald waarbinnen een gemeentelijke heffing op ongeschikte en onbewoonbare woningen zich moet situeren. Onder die voorwaarden zal het Vlaamse Gewest geen heffing meer vestigen. Ook hier wordt een dubbele heffing dus onmogelijk vanaf aanslagjaar 2017.

Dit wil zeggen dat vanaf 2017 het Vlaamse Gewest in deze gemeenten geen heffing op ongeschikte en/of onbewoonbare woningen meer zal vestigen indien de termijn van opname op de gewestelijke inventaris van ongeschikte en/of onbewoonbare woningen van twaalf opeenvolgende maanden verstrijkt. Een dubbele heffing, zijnde een gewestelijke heffing op ongeschikte en/of onbewoonbare woningen enerzijds en een lokale heffing anderzijds, wordt vanaf aanslagjaar 2017 dus onmogelijk in de gemeenten die een eigen reglement hebben op basis waarvan ongeschikte en/of onbewoonbare woningen belast kunnen worden. De invorderings- en inningsprocedure met betrekking tot de heffing op ongeschikte en/of onbewoonbare woningen blijft onverminderd voortbestaan.

B. Wijzigingen aan de kilometerheffing

Er wordt voor de kilometerheffing voorzien in:

- 1° een verduidelijking van de emissieklasse van puur elektrische voertuigen en voertuigen aangedreven door waterstof en in een wettelijk vermoeden in het geval de Euro-emissienorm niet vermeld is op de boorddocumenten of het een niet voor de weg bestemde mobiele machine betreft en
- 2° de correctie van een materiële vergissing van de afrondingsregel in de indexatie-formule.

C. Reparatie van de regeling van vrijstelling van de schenkbelasting, het verkooprecht en het verdeelrecht voor brownfields

De verwijzing naar artikel 5 van het decreet van 30 maart 2007 betreffende de Brownfieldconvenanten moet worden geschrapt aangezien dit artikel werd opgeheven bij het decreet van 23 december 2011 tot wijziging van het decreet van 30 maart 2007 betreffende de Brownfieldconvenanten.

Om toch een garantie te hebben dat de vrijstelling van registratiebelastingen correct werd verkregen wordt de mogelijkheid voorzien om de registratiebelasting alsnog te heffen indien de Vlaamse Regering beslist tot stopzetting van de onderhandelingen, vermeld in artikel 8, §3, vierde lid, van het Brownfieldconvenantendecreet. Deze bepaling luidt: "Voor ontvankelijk en gegrond verklaarde projectaanvragen, waar na een redelijke termijn blijkt dat geen perspectief bestaat op het kunnen afsluiten van een Brownfieldconvenant, kan de Vlaamse Regering, op gemotiveerd advies van de Brownfieldcel, beslissen de onderhandelingen stop te zetten."

De in de vorige paragraaf vermelde mogelijkheid zal bestaan naast de reeds voorziene mogelijkheid om de registratiebelasting alsnog te heffen wanneer een brownfieldconvenant niet tijdig wordt gerealiseerd of niet wordt gerealiseerd volgens de voorwaarden die zijn vastgelegd in de convenant.

D. Diverse wijzigingen aan de erfbelasting en de registratiebelasting

Bij de uitoefening van de dienst van de erfbelasting en de registratiebelasting stuitte de Vlaamse Belastingdienst op enkele tekortkomingen in de Vlaamse Codex Fiscaliteit. Aan deze euvels wordt nu verholpen. Zie hiertoe de artikelsgewijze toelichting.

B. Toelichting bij de artikelen

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen verdere toelichting.

Hoofdstuk 2. Wijzigingen van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992

Artikel 2

Artikel 145³⁷ WIB 92 wordt aangepast op het vlak van de hypotheekoverdracht. Een letterlijke lezing van de huidige toepassingsvoorwaarden zorgt ervoor dat belastingplichtigen in bepaalde situaties de Vlaamse woonbonus vooralsnog zouden verliezen. Het betreft nochtans situaties die wel door de fictie beoogd werden, zoals ook bleek uit de memorie van toelichting bij het decreet van 18 december 2015.

De decreetgever wenste bij decreet van 18 december 2015 immers een fictie te creëren om te vermijden dat een belastingplichtige zijn Vlaamse woonbonus (en niet een andere Vlaamse belastingvermindering of federale belastingvermindering) zou verliezen. De fictie pikt dan ook in daar waar de federale overgangsmaatregel eindigt. Door de voorgestelde aanpassingen wordt verduidelijkt in welk geval en onder welke voorwaarden een belastingplichtige die een hypotheekoverdracht doorvoert, toch kan blijven genieten van de Vlaamse woonbonus.

Het gaat meer bepaald om zes voorwaarden.

Ten eerste moet de woning, waarvoor de belastingplichtige oorspronkelijk de hypothecaire lening is aangegaan (hierna: woning A) vervreemd worden vanaf 1 januari 2016. Voor de vervreemding is de datum van authentieke akte bepalend. De regeling van hypotheekoverdracht is derhalve maar van toepassing wanneer de woning wordt vervreemd bij authentieke akte verleden vanaf 1 januari 2016. Die vervreemding gebeurt voor het verwerven of behouden van een andere woning (hierna: woning B). Die vereiste werd voorzien om te garanderen dat de uitgaven nog steeds betrekking hebben op het verwerven of behouden van een woning en niet op een doel dat de woonbonus niet voor ogen heeft.

Daarnaast wou de decreetgever, zoals aangegeven, met het decreet van 18 december 2015 vermijden dat belastingplichtigen die reeds van de Vlaamse woonbonus genoten, die woonbonus louter door het doorvoeren van een hypotheekoverdracht zouden verliezen. Daarom wordt als tweede voorwaarde voorzien dat de belastingplichtige voor de uitgaven van de hypothecaire lening moet genieten van de Vlaamse woonbonus tijdens het belastbaar tijdperk waarin woning A wordt vervreemd en dit tot op het ogenblik van de vervreemding van woning A.

Een voorbeeld:

Een belastingplichtige gaat op 2 februari 2011 een hypothecaire lening aan voor het verwerven van zijn enige en eigen woning. Hij geniet hiervoor van de Vlaamse woonbonus. In 2014 trekt hij in bij zijn nieuwe partner. Hij blijft evenwel eigenaar van zijn woning. Gelet op het feit dat zijn woning niet langer zijn eigen woning is, is de Vlaamse woonbonus in principe niet langer van toepassing. Mogelijks geniet hij van een federale belastingvermindering. De relatie loopt ten einde en de belastingplichtige betreft op 11 november 2015 opnieuw zijn woning. Hij kan opnieuw genieten van de Vlaamse woonbonus. Uiteindelijk wenst hij een appartement te kopen en dit door middel van een hypotheekoverdracht. Hij vervreemdt zijn woning op 6 maart 2016 en betreft vervolgens het aangekochte appartement. Hoewel de belastingplichtige gedurende enige tijd niet van de Vlaamse woonbonus kon genieten, genoot hij hiervan wel tijdens het belastbaar tijdperk waarin hij zijn woning vervreemdt, alsook tot op het moment dat hij zijn woning vervreemdt.

Ten derde moet er uiteraard sprake zijn van een hypotheekoverdracht. Dit betekent dat het onderpand van de hypothecaire lening wordt vervangen door een ander onroerend goed waarvan de belastingplichtige eigenaar is.

De hypothecaire lening, die oorspronkelijk was aangegaan om woning A te verwerven of te behouden, moet, als vierde voorwaarde, blijven lopen. Dit is logisch omdat er anders niet langer uitgaven gemaakt worden die in aanmerking komen voor de Vlaamse woonbonus.

Ten vijfde moet woning B de eigen woning worden vanaf de vervreemding van woning A. Onder 'eigen' woning wordt begrepen wat hierover in de Bijzondere Financieringswet wordt bepaald.

Tot slot moet de belastingplichtige de akte van hypotheekoverdracht ter beschikking houden van de Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën, die de dienst van de personenbelasting uitvoert.

Hieronder een aantal voorbeelden om de voorgaande voorwaarden te verduidelijken:

Voorbeeld 1.

Een belastingplichtige gaat in 2014 een hypothecaire lening aan voor het verwerven van zijn enige en eigen woning A. Hij betreft woning A steeds zelf tot wanneer hij de woning vervreemdt op 4 april 2018. Hij doet dit om de aankoop van een andere woning B te financieren.

Vanaf de vervreemding van woning A betreft hij woning B, die hij reeds op 5 december 2017 aankocht. De hypothecaire lening blijft verder lopen en de hypothecaire inschrijving wordt overgebracht naar een ander onroerend goed van de belastingplichtige.

Gelet op het feit dat de belastingplichtige woning A tot aan de vervreemding op 4 april 2018 zelf betrok, kunnen de betaalde uitgaven, mits uiteraard aan de andere voorwaarden is voldaan, in aanmerking komen voor de Vlaamse woonbonus.

De vanaf 4 april 2018 betaalde uitgaven kunnen ook in aanmerking komen voor de Vlaamse woonbonus door toepassing van de fictie van de hypotheekoverdracht.

Voorbeeld 2.

Zelfde situatie als voordien, maar de belastingplichtige heeft woning B vanaf de aankoop hiervan in 2017 betrokken. De fictie van hypotheekoverdracht zal in principe niet kunnen worden toegepast.

Een van de voorwaarden is immers dat de uitgaven van de hypothecaire lening, die oorspronkelijk voor woning A was aangegaan, tijdens het belastbaar tijdperk waarin woning A wordt vervreemd en tot op het ogenblik van die vervreemding voor de Vlaamse woonbonus in aanmerking moesten komen. Dit zal in principe niet het geval zijn, gelet op het feit dat woning A niet langer de eigen woning van de belastingplichtige was.

Voorbeeld 3.

Een belastingplichtige gaat in 2011 een hypothecaire lening aan voor het verwerven van zijn enige en eigen woning A. Hij betreft woning A steeds zelf tot wanneer hij de woning vervreemdt op 2 februari 2016. Hij doet dit om de renovatie van een andere woning B te financieren. Woning B heeft hij verkregen door een erfenis.

De hypothecaire lening blijft verder lopen en de hypothecaire inschrijving wordt overgebracht naar een ander onroerend goed van de belastingplichtige.

Op het ogenblik van de vervreemding van woning A kan de belastingplichtige woning B evenwel niet zelf betrekken, gelet op het feit dat de stand van de verbouwing dit niet toelaat. Hij kan woning B pas een jaar later betrekken.

Gelet op het feit dat de belastingplichtige woning A tot aan de vervreemding op 2 februari 2016 zelf betrok, kunnen de betaalde uitgaven, mits uiteraard aan de andere voorwaarden is voldaan, in aanmerking komen voor de Vlaamse woonbonus.

Ook de uitgaven die betaald werden vanaf 2 februari 2016 kunnen in aanmerking komen voor de Vlaamse woonbonus door toepassing van de fictie van de hypotheekoverdracht. Onder 'eigen' woning wordt door de Bijzondere Financieringswet immers ook de woning begrepen die de belastingplichtige niet zelf betreft omwille van de stand van de bouwwerkzaamheden of van de verbouwingswerkzaamheden die het de belastingplichtige niet toelaten de woning daadwerkelijk te betrekken. Of aan die uitzonderingssituatie is voldaan, is evenwel een feitelijke beoordeling die steeds zal gebeuren door de FOD Financiën.

Als de fictie van hypotheekoverdracht wordt toegepast, blijven de uitgaven van de oorspronkelijke lening in aanmerking komen voor de Vlaamse woonbonus. Dit betekent dat er abstractie wordt gemaakt van de hypotheekoverdracht en de oorspronkelijke lening geacht wordt door te lopen. De voorwaarden die normaal gezien gecontroleerd worden bij het aangaan van een hypothecaire lening (bijvoorbeeld voorwaarde van 'enige' woning enzovoort) moeten derhalve niet opnieuw gecontroleerd worden.

De voorwaarden die ook vervuld moeten blijven tijdens de looptijd van de hypothecaire lening (bijvoorbeeld lening aangegaan met een looptijd van 10 jaar, enige woning enzovoort) worden uiteraard wel gecontroleerd.

Dit heeft tot gevolg dat de belastingplichtige in voorbeeld 1. de verhogingen van de woonbonus in principe niet langer zal genieten. Woning A is op 31 december van het belastbaar tijdperk waarin woning B werd aangekocht, immers niet langer de enige woning.

Het feit dat de oorspronkelijke lening geacht wordt verder te lopen, heeft ook tot gevolg dat de hypotheekoverdracht geen nieuwe 10-jarige periode doet ontstaan voor wat betreft de verhogingen die de belastingplichtige eventueel kan genieten.

De Raad van State merkt op dat voor wat betreft de vijfde voorwaarde meer rechtszekerheid dient geboden te worden, omwille van het feit dat niet duidelijk zou zijn wat onder de 'eigen woning' dient te worden begrepen, in de situatie van woning B. Nochtans is het begrip 'eigen woning' duidelijk omschreven in de Bijzondere Financieringswet. Artikel 2, §1, 15°, van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen verwijst trouwens voor het definiëren van het begrip 'eigen woning' naar artikel 5/5, §4, tweede tot achtste lid, van de Bijzondere Financieringswet. Bovendien is het Vlaamse Gewest bij de aanpassingen van de bepalingen met betrekking tot de belastingverminderingen voor de eigen woning steeds binnen de ingevolge de zesde staatshervorming toegekende exclusieve bevoegdheid gebleven. Wanneer dit niet het geval was, werd dit als een uitzonderingsbepaling in de regelgeving opgenomen en ook expliciet toegelicht. Hiervoor kan verwezen worden naar de memorie van toelichting bij het decreet van 18 december 2015. Voorts kan ook nog opgemerkt worden dat het Vlaamse Gewest in die memorie van toelichting de uitbreiding voor zorgwonen ook nog expliciet heeft verantwoord op grond van de bevoegdheid voor huisvesting, naar aanleiding van een opmerking van de Raad van State. Die was toen immers van oordeel dat het Vlaamse Gewest zijn bevoegdheid had overschreden, daar die beperkt zou zijn tot de 'eigen woning'.

Het spreekt dus voor zich dat wanneer, voor wat betreft het Vlaamse Gewest, in het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 sprake is van de 'eigen woning', dit kadert binnen de definitie van 'eigen woning' voorzien in de Bijzondere Financieringswet, behoudens wanneer hiervan expliciet wordt afgeweken (zijnde in geval van hypotheekruil en zorgwonen, waarvoor uitzonderingsbepalingen werden ingevoerd). Dit betekent dan ook dat, voor de toepassing van de vijfde voorwaarde, woning A de 'eigen woning' moet blijven tot op het ogenblik van de vervreemding, met inbegrip van de uitzonderingsgevallen voorzien in de Bijzondere Financieringswet. Vanaf het ogenblik van vervreemding van woning A, moet de

nieuwe woning B de 'eigen woning' van de belastingplichtige worden, tevens met inbegrip van de uitzonderingsgevallen voorzien in de Bijzondere Financieringswet.

Gelet op het voorgaande, wordt het niet nodig geacht expliciet een verwijzing naar de Bijzondere Financieringswet op te nemen in de decreettekst.

Artikel 3

Bij decreet van 18 december 2015 werd bepaald dat de Vlaamse woonbonus in geval van hypotheekoverdracht enkel kan worden genoten als de belastingplichtige voor diezelfde uitgaven niet geniet van een federaal belastingvoordeel.

De decumul werd echter niet ingevoerd in geval van zorgwonen en voor premies van levensverzekeringen. Vermits de decreetgever enkel tot doel had te vermijden dat een belastingplichtige die de Vlaamse woonbonus geniet, bij het doorvoeren van een hypotheekoverdracht of bij het gebruikmaken van het systeem van zorgwonen, elk recht op een belastingvermindering zou verliezen, wordt dit met de huidige bepaling rechtgezet.

De decumul betreft een absolute keuze. Dit betekent dat het niet mogelijk is om voor dezelfde hypothecaire lening voor bepaalde uitgaven (bijvoorbeeld interesten) te kiezen voor de toepassing van een federale belastingvermindering en voor andere uitgaven (bijvoorbeeld kapitaal) te kiezen voor een Vlaamse belastingvermindering. Ook dit wordt verduidelijkt.

Als de belastingplichtige voor het federale systeem gekozen heeft, is zijn keuze definitief. Dit betekent dat hij het jaar nadien niet opnieuw kan instappen in het Vlaamse systeem van de woonbonus.

In geval van een gemeenschappelijke aanslag, moeten beide belastingplichtigen dezelfde keuze maken.

Artikel 4

In dit artikel worden een aantal technische aanpassingen doorgevoerd. Daarnaast worden gelijkaardige aanpassingen als aan de Vlaamse woonbonus doorgevoerd op het vlak van hypotheekoverdracht. Hiervoor wordt dan ook verwezen naar de toelichting gegeven bij de aanpassing van artikel 145³⁷ WIB 92.

Artikel 5

In dit artikel worden gelijkaardige aanpassingen doorgevoerd als aan artikel 145³⁸ WIB 92. Voor een toelichting kan dan ook naar het artikel worden verwezen dat dit artikel aanpast. Daarnaast worden ook hier een aantal technische aanpassingen doorgevoerd.

Het attest, dat de belastingplichtige ter beschikking moet houden, wordt uitgereikt door de instelling die de lening heeft toegestaan of door de verzekeraar bij wie de levensverzekering is aangegaan. Het attest is in eerste instantie een voorwaarde om te kunnen genieten van de belastingvermindering, maar is daarnaast ook nodig om te kunnen controleren of aan bepaalde voorwaarden om te kunnen genieten van de belastingvermindering voldaan is. De controlebevoegdheid komt evenwel toe aan de federale overheid, die de dienst van de personenbelasting verzekert.

De Raad van State merkt in zijn advies op dat het Vlaamse Gewest mogelijks zijn bevoegdheid overschrijdt door de wijze van formulering van de voorwaarde van het ter beschikking houden van een attest. De passage werd dan ook geherformuleerd, zodat duidelijker is dat het ter beschikking houden van het attest een

voorwaarde is om van de belastingvermindering te kunnen genieten. Het is voor de Vlaamse belastingverminderingen evenwel niet gebruikelijk om van een belastingplichtige te vragen om de attesten of stukken actief bij zijn jaarlijkse aangifte in de personenbelasting te voegen. Daarom wordt de Raad van State hierin ook niet gevolgd, en wordt dus enkel aan de belastingplichtige gevraagd om de attesten of stukken ter beschikking te houden. Het komt dan ook aan de FOD Financiën toe om deze stukken al dan niet op te vragen bij het toepassen van de belastingvermindering bij het vestigen van de aanslag.

Artikel 6

Bij de invoer van de geïntegreerde woonbonus was het de expliciete wens van de decreetgever om alle belastingverminderingen met betrekking tot de eigen woning die konden worden toegekend voor leningen aangegaan vanaf 1 januari 2016 te integreren in één belastingvoordeel.

Door een materiële vergissing werden de nodige aanpassingen in artikel 145⁴⁴ WIB niet doorgevoerd. Dit wordt met huidig artikel rechtgezet.

Artikel 7

Er wordt een verduidelijking ingevoerd in artikel 145⁴⁶, §2. Bij een letterlijke lezing van die paragraaf, zouden ook leningen die in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 145⁴³, maar die aangegaan zijn na 1 januari 2005 (zonder dat er op dat ogenblik nog een lening aangegaan vóór 1 januari 2005 in aanmerking kwam voor een belastingvoordeel) meegenomen worden. Nochtans werden die leningen niet beoogd. Dit wordt nu verduidelijkt.

Daarnaast was de tekst van artikel 145⁴⁶, §2/1, niet volledig in overeenstemming met de bedoeling van de decreetgever, zoals uiteengezet in de memorie van toelichting bij het decreet van 18 december 2015. Wanneer een belastingplichtige gelijktijdig uitgaven heeft voor de geïntegreerde woonbonus en voor een van de Vlaamse belastingverminderingen van toepassing voor hypothecaire leningen aangegaan uiterlijk 31 december 2015 ('oude' belastingverminderingen), geldt de keuzeregeling. Om de keuzeregeling in werking te doen treden, is dus niet vereist dat de lening waarvoor van de 'oude' belastingverminderingen kan worden genoten, nog loopt op het ogenblik dat de nieuwe lening, die in aanmerking komt voor de geïntegreerde woonbonus, wordt aangegaan. Dit betekent dat als een belastingplichtige in eenzelfde belastbaar tijdperk uitgaven heeft die in aanmerking komen voor een 'oude' belastingvermindering (waarvan de hypothecaire lening tijdens het belastbaar tijdperk volledig werd afgelost) én uitgaven heeft die in aanmerking komen voor de geïntegreerde woning (voor een lening die tijdens het belastbaar tijdperk werd aangegaan), hij toch zal moeten kiezen.

Vermits de keuzeregeling ook van toepassing is in geval van cumul tussen uitgaven voor de geïntegreerde woonbonus en uitgaven voor de belastingvermindering voor gewone interesten, werd voor alle duidelijkheid het woord 'schulden' mee opgenomen.

Net zoals dit toegelicht werd in de memorie van toelichting bij het decreet van 18 december 2015, kan de belastingplichtige kiezen wanneer hij instapt in het systeem van de geïntegreerde woonbonus. Eens hij evenwel gekozen heeft voor de geïntegreerde woonbonus, kan hij nadien niet opnieuw kiezen voor de 'oude' belastingverminderingen. Dit volgt uit paragraaf 3 van artikel 145⁴⁶. Diezelfde paragraaf bepaalt eveneens dat in geval van gemeenschappelijke aanslag, beide belastingplichtigen dezelfde keuze moeten maken.

Hoofdstuk 3. Wijzigingen van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten

Artikel 8

Dit artikel bevat de wijziging aan het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996.

Het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996 wordt aangepast om het gewestelijk kader te beperken tot hoofdlijnen en het inventarisbeheer inzake verwaarlozing aan de gemeenten toe te vertrouwen.

In de ontworpen bepalingen wordt afdeling 2 van hoofdstuk VIII van het Heffingsdecreet volledig herwerkt. Rekening houdende met de opmerkingen van de Raad van State (randnummer 26) werd artikel 24 ondergebracht in een 'onderafdeling 1. Begrippen', en dienen de daaropvolgende onderafdelingen hernummerd te worden. Op aangeven van de Raad van State worden tevens de woorden "en de besluiten ter uitvoering ervan" in het ontworpen artikel 24 van het decreet van 22 december 1995 (artikel 8 van het ontwerp) geschrapt omdat deze overbodig zijn.

De ontworpen onderafdeling 2, bestaande uit het ontworpen artikel 25, bevat het kader voor het gemeentelijk register van verwaarloosde gebouwen en woningen. Dat kader is volledig analoog aan het huidige gewestelijk kader voor leegstand, namelijk:

- definitie;
- regeling voor schrapping;
- mogelijkheid om beroep te doen op een intergemeentelijk samenwerkingsverband.

De ontworpen onderafdeling 3, bestaande uit artikel 26 tot en met 30, heeft betrekking op de inventaris van ongeschikte en onbewoonbare woningen. Voor wat betreft de modaliteiten voor de toegang tot de woning voor personeelsleden van de inventarisbeheerder, om alle noodzakelijke opsporingen en vaststellingen te verrichten wanneer het vermoeden bestaat dat een woning niet voldoet aan de vereisten, vermeld in artikel 5, §1, eerste en tweede lid, van de Vlaamse Wooncode (VWC), kan verwezen worden naar artikel 11, VWC en artikel 16, §2 en §3, VWC.

De verwijzing naar de bezwaarprocedure bij de Vlaamse Belastingdienst in de eerste en tweede paragraaf van het ontworpen artikel 30 van het decreet van 22 december 1995 (artikel 8 van het ontwerp) – dat gaat over de schrapping van een woning uit de lijst van woningen die ongeschikt of onbewoonbaar (O/O) zijn verklaard – is overbodig en mogelijks zelfs verwarrend en werd geschrapt (cf. advies Raad van State randnummer 13).

Verder wordt voorzien dat een opname op het register van verwaarloosde gebouwen en woningen kan gecombineerd worden met:

- een opname op het leegstandsregister (is in overeenstemming met de huidige regeling in het decreet Grond- en Pandenbeleid);
- een opname in de gewestelijke inventaris van ongeschikte en onbewoonbare woningen.

Dat laatste is voor leegstand alleen mogelijk als de woning eerst op het leegstandsregister stond en pas daarna O/O wordt verklaard. Het omgekeerde (eerst inventaris O/O en dan leegstandsregister) kan conform het decreet Grond- en Pandenbeleid niet. Dat is ingegeven vanuit de vaststelling dat ongeschikt- en onbe-

woonbaarheid vaak de oorzaak/aanleiding is van leegstand (het verhuren van een ongeschikte of onbewoonbare woning is immers strafbaar).

Voor verwaarlozing en O/O gaat die redenering niet op. Er is immers geen directe link tussen in pandige woningkwaliteitsproblemen en uitwendige verwaarlozing. Vandaar dat ook deze combinatie in het voorliggend ontwerp mogelijk wordt gemaakt.

Hoofdstuk 4. Wijzigingen van het decreet van 21 juni 2013 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van belastingen

Artikel 9

In het initiële decreet wordt toegevoegd dat het decreet ook voorziet in de omzetting van wijzigingsrichtlijnen 2014/107/EU (reeds omgezet bij het decreet van 18 december 2015) en 2015/2376/EU.

De concordantietabel voor de omzetting van de laatste richtlijn 2015/2376/EU is opgenomen in de bijlage bij deze memorie van toelichting.

Voor alle artikelen van dit hoofdstuk wordt de datum van inwerkingtreding (met name 1 januari 2017) op bindende wijze opgelegd in artikel 2 van richtlijn 2015/2376/EU.

Artikel 10

Met dit artikel wordt het definitie-artikel aangepast:

- enerzijds betreft het een verruiming van de definitie van 'automatische gegevensuitwisseling' waardoor deze niet meer beperkt is tot informatie over EU-burgers en evenmin beperkt tot uitwisseling aan de thuisstaat van de betrokkene (verruiming naar alle lidstaten en in bepaalde gevallen ook de Europese Commissie als ontvangende partij); en
- anderzijds wordt een bijkomende definitie toegevoegd voor 'voorafgaandelijke grensoverschrijdende ruling'.

Artikel 11

Dit artikel bepaalt de omvang en voorwaarden van de verplichte automatische uitwisseling van inlichtingen over voorafgaande grensoverschrijdende rulings.

Samenvattend geldt dat:

- alle toekomstige informatie verstrekt moet worden met betrekking tot grensoverschrijdende rulings die zijn opgesteld, hernieuwd of gewijzigd na 31 december 2016.
De termijn voor het uitwisselen van deze informatie bedraagt drie maanden na het einde van het eerste halfjaar van het kalenderjaar waarin de ruling werd afgegeven of gemaakt, gewijzigd of hernieuwd;
- ook informatie uit het verleden verstrekt moet worden met betrekking tot grensoverschrijdende rulings die zijn opgesteld, hernieuwd of gewijzigd in de periode tussen 1 januari 2012 en 31 december 2016.
De uiterste termijn voor het uitwisselen van deze historische informatie is 1 januari 2018.

Voor deze categorie van inlichtingen geldt de verplichting evenwel alleen als deze informatie betrekking heeft op personen of een groep van personen die:

- 1° hoofdzakelijk financiële of investeringsactiviteiten verrichten, en
- 2° die een jaarlijkse netto-omzet – of ingeval van een groep een nettogroeps-omzet – maken van meer dan 40.000.000 euro in het boekjaar voorafgaand aan de opmaak, hernieuwing of wijziging van de grensoverschrijdende rulings.

Voor de definitie van netto-omzet wordt verwezen naar artikel 2, punt 5, van richtlijn 2013/34/EU van het Europees Parlement en de Raad (federaal omgezet door bij de wet en het koninklijk besluit van 18 december 2015 tot omzetting van richtlijn 2013/34/EU van 26 juni 2013 van het Europees Parlement en van de Raad betreffende de jaarlijkse financiële overzichten, geconsolideerde financiële overzichten en aanverwante verslagen van bepaalde ondernemingsvormen, tot wijziging van richtlijn 2006/43/EG van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van richtlijnen 78/660/EEG en 83/349/EEG van de Raad), dat luidt als volgt: "Het bedrag met betrekking tot de verkoop van goederen en de verlening van diensten, na aftrek van kortingen en belasting over de toegevoegde waarde en andere rechtstreeks met de omzet verbonden belastingen."

Indien de opmaak/hernieuwing of wijziging van de grensoverschrijdende ruling dateert van de periode tussen 1 januari 2012 en 31 december 2013, geldt de verplichting tot automatische gegevensuitwisseling enkel voor zover de ruling nog geldig was op 1 januari 2014.

Voorname uitgebreide verplichting tot automatische gegevensuitwisseling (zowel voor toekomstige als historische gegevens) is bovendien niet van toepassing als de grensoverschrijdende ruling uitsluitend betrekking heeft op belastingzaken van natuurlijke personen.

Paragraaf 5 voorziet een lijst met alle verplicht te verstrekken gegevens. De Commissie zal hiertoe faciliterende maatregelen nemen, waaronder een aangepast standaardformulier, dat zodra beschikbaar uiteraard gebruikt moet worden door de betrokken diensten. In principe moeten al deze inlichtingen verstrekt worden aan zowel de Europese Commissie als aan alle andere lidstaten (met enkele uitzonderingen van informatie die niet aan de Europese Commissie moeten worden meegedeeld).

Meldenswaardig hier is de onduidelijke Nederlandse vertaling van de richtlijn, met name in artikel 8bis, §2, eerste lid: "bevoegde autoriteit van een lidstaat verstrekt [...] ook de bevoegde autoriteiten van alle andere lidstaten, alsmede de Europese Commissie, de inlichtingen – *beperkt tot de in lid 8 van dit artikel genoemde gevallen* – over voorafgaande grensoverschrijdende rulings [...]".

Op het eerste zicht lijkt dit eerste lid, §2, in strijd te zijn met paragraaf 8 van hetzelfde artikel dat voor dezelfde inlichtingen (in lid 8) bepaalt dat deze niet moeten worden meegedeeld aan de Europese Commissie.

Gelet op de logische coherentie van het artikel en onderzoek van andere taalversies moet evenwel geconcludeerd worden dat het hierboven gecursiveerde zinsdeel enkel een beperking van de informatieverstrekking aan de Europese Commissie behelst. De zin moet dus eigenlijk gelezen worden als volgt: "bevoegde autoriteit van een lidstaat verstrekt, [...] ook de bevoegde autoriteiten van alle andere lidstaten, alsmede de Europese Commissie, de inlichtingen over voorafgaande grensoverschrijdende rulings [...], *met uitzondering van de in lid 8 van dit artikel genoemde gevallen*."

Andere taalversies:

- FR: “l’autorité compétente d’un État membre communique également des informations aux autorités compétentes de tous les autres États membres ainsi qu’à la Commission européenne, *excepté dans les cas visés au paragraphe 8 du présent article*, sur les décisions fiscales anticipées [...]”;
- ENG: “The competent authority of a Member State shall also communicate information to the competent authorities of all other Member States as well as to the European Commission, *with the limitation of cases set out in paragraph 8 of this Article*, on advance cross-border rulings [...]”.

Bovenstaande herformulering werd dan ook overeenkomstig in paragraaf 2, eerste lid, van voorliggend omzettingsartikel verwerkt.

Naast de verplicht te verstrekken gegevens uit paragraaf 5 kan uiteraard ook om aanvullende inlichtingen worden verzocht, waaronder bijvoorbeeld de volledige tekst van de betreffende ruling.

In paragraaf 6 van het ontworpen artikel 11/1 wordt melding gemaakt van informatie die niet aan de Europese Commissie bezorgd moet worden.

Ingeval een lidstaat aangeeft dat een grensoverschrijdende ruling naar alle waarschijnlijkheid van invloed zal zijn op de Belgische situatie, voorziet paragraaf 7 in de machtiging aan de Vlaamse Regering met betrekking tot de regels inzake het kenbaar maken van de ontvangst ervan. Deze ontvangstbevestiging zal evenwel niet meer nodig zijn zodra de Europese Commissie het beveiligde centrale gegevensbestand van de lidstaten betreffende administratieve samenwerking op belastinggebied gefinaliseerd heeft (hetgeen uiterlijk tegen 2018 klaar zou moeten zijn).

Artikel 12

Net als bij de bestaande automatische gegevensuitwisseling is het de bedoeling dat ook voor de inlichtingen inzake voorafgaande grensoverschrijdende rulings gebruikt wordt gemaakt van het door de Commissie vastgestelde standaardformulier met talenregeling. De nadere modaliteiten zijn te bepalen door de Vlaamse Regering.

Artikel 13

Dit artikel betreft de wijze waarop de automatische uitwisseling van grensoverschrijdende rulings dient te gebeuren, met name via de elektronische weg. De nadere modaliteiten zijn te bepalen door de Vlaamse Regering.

Hoofdstuk 5. Wijzigingen aan de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013

Artikel 14

Gezien inzake ongeschiktheid en/of onbewoonbaarheid enkel voorzien wordt in de inventarisatie van woningen (en niet van gebouwen), dient in de VCF enkel nog verwezen te worden naar woningen en niet naar gebouwen. Bijgevolg is een aanpassing van de definitie van de verkrottingsheffing nodig. De wijziging zal in werking treden vanaf aanslagjaar 2017. Een nieuwe definitie wordt ingevoegd en punt 25° wordt opgeheven.

Artikel 15

Voorliggend artikel bevat twee technische aanpassingen aan het tariefartikel inzake kilometerheffing in de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (hierna VCF), zoals ingevoegd bij het decreet Kilometerheffing van 3 juli 2015.

De wijziging in het eerste punt corrigeert de voorziene afrondingsregel in artikel 2.4.4.0.2, derde lid, 2°, van de VCF. Deze afrondingsregel is enkel van belang op het ogenblik dat de tarieven van de kilometerheffing moeten geïndexeerd worden. Bedoeling is dat – net zoals nu – ook na indexatie gewerkt kan worden met getallen in eurocent met één decimaal na de komma en niet enkel met afgeronde eurocenten of drie decimalen na de komma (huidige tekst is voor tweërlei interpretatie vatbaar). Bijvoorbeeld: bij de variatie in functie van de gewichtsklasse G wordt bepaald dat een voertuig met een maximaal toegestane totaalgewicht hoger dan 32 ton 0,4 eurocent extra betaalt. Bij de toepassing van de huidige afrondingsregel (dit wil zeggen afronding naar de hogere eurocent) zou dit tarief na indexatie worden herleid naar 0.

De invoeging van een extra lid in punt 2° beoogt om uitdrukkelijk het fiscale statuut van de puur elektrische voertuigen (zogenaamde battery electric vehicles of BEV) en voertuigen uitsluitend aangedreven door waterstof te preciseren teneinde mogelijke rechtsonzekerheid hieromtrent te remediëren. Het doel is om te verzekeren dat deze voertuigen vallen in de categorie van de minst vervuilende (en dus ook minst belaste) emissieklasse, meer bepaald Euro-emissieklasse Euro VI.

Zoals artikel 2.4.4.0.2, eerste lid, VCF, nu luidt, is het onduidelijk waar elektrische voertuigen ingeschaald kunnen worden in de tabel van de externe kosten (EX). Volgens sommigen kunnen elektrische voertuigen beschouwd worden als een Enhanced Environment-friendly Vehicle (EEV). Dit is echter geen goede weergave van de realiteit gezien een EEV zich als standaard tussen een Euronorm 5 en een Euronorm 6 bevindt. Anderen zouden de bepaling ook kunnen lezen als zijnde dat er géén enkele externe kost is bepaald voor elektrische vrachtwagens, en er dus een leemte is, waarbij het principe 'in dubio contra fiscum' geldt. Een derde denkpiste grijpt terug naar het opvangnet waarin bepaald is dat bij gebreke aan afdoend bewijs van de toepasselijke Euronorm de meest nadelige Euronormcategorie toegepast dient te worden. Vanuit dit oogpunt gaat het om een versoepeling.

Hoewel de budgettaire impact beperkt is, leidt deze juridische lacune toch tot moeilijkheden voor een beperkt aantal voertuigen. Daarom worden zuiver elektrische voertuigen (zogenaamde battery electric vehicles of BEV) en voertuigen die uitsluitend worden aangedreven door waterstof expliciet gelijkgesteld met de minst vervuilende emissieklasse. Dit sluit ook het best aan bij het gehanteerde uitgangspunt dat 'de vervuiler betaalt'.

De inwerkingtreding van deze bepaling is – analoog aan het kilometerheffingssysteem – bepaald op 1 april 2016. De retroactieve werking kan als volgt gemotiveerd worden:

- de artikelen 15 en 16 voorzien in de opvulling van wettelijke lacunes met betrekking tot de toepasselijke Euro-emissienorm in speciale gevallen als onderdeel van de tarifiering van de kilometerheffing.
Hoewel de budgettaire impact beperkt is, leidt de bestaande juridische lacune tot interpretatieproblemen (zie boven) voor een beperkt aantal voertuigen. Daarom worden zuiver elektrische voertuigen (zogenaamde BEV) en voertuigen die uitsluitend worden aangedreven door waterstof expliciet gelijkgesteld met de minst vervuilende emissieklasse. Dit sluit ook het best aan bij het gehanteerde uitgangspunt dat 'de vervuiler betaalt'.

De bepalingen bieden meteen ook een antwoord op vele vragen vanuit de sector en het publiek. Het is de bedoeling dat de voorgeschreven werkwijze meteen al op 1 april 2016, de dag van de inwerkingtreding van de kilometerheffing, wordt gevolgd. Deze bepalingen beogen het tijdig bieden van maximale transparantie en rechtszekerheid aan de belastingplichtigen;

- bijgevolg zijn voorliggende bepalingen onontbeerlijk voor de goede werking van de openbare dienst en de continuïteit ervan;
- aangezien voorliggende bepalingen niet tot gevolg hebben dat de afloop van een of meer gerechtelijke procedures in een welbepaalde zin wordt beïnvloed of dat rechtscolleges worden verhinderd zich uit te spreken, is er geen noodzaak tot uitzonderlijke omstandigheden of dringende motieven van algemeen belang.

Artikel 16

Voorliggende bepaling voert, naar analogie met de jaarlijkse verkeersbelasting en de belasting op de inverkeerstelling, wettelijke vermoedens in bij de kilometerheffing voor het geval:

- 1° de Euro-emissienorm van het voertuig niet vermeld zou staan op het inschrijvingsbewijs of andere boorddocumenten;
- 2° en/of het een niet voor de weg bestemde mobiele machine of zogenaamd off-roadvoertuig (bijvoorbeeld tractor) betreft.

Voorliggende wettelijke vermoedens tot gelijkstelling met een bepaalde Euro-emissieklasse zijn geïnspireerd op de Vlaamse wetgeving inzake de lage emissiezones (LEZ), waar wordt gekeken naar de emissiegrenswaarden. Ze beogen het opvullen van een wettelijke lacune.

Voor de definitie van 'niet voor de weg bestemde mobiele machine', kan verwezen worden naar artikel 2, eerste streepje, van de richtlijn 97/68/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 1997: "niet voor de weg bestemde mobiele machine: mobiel werktuig, vervoerbare industriële uitrusting of voertuig met of zonder carrosserie, niet bestemd voor personen- of goederenvervoer over de weg, waarin een inwendige-verbrandingsmotor als omschreven in bijlage I, deel 1, is gemonteerd;".

Het verschil tussen een vrachtwagen en een niet voor de weg bestemde mobiele machine kan gemaakt worden aan de hand van de voertuigcode op de boorddocumenten (die ingescand moeten worden om een dienstverleningscontract af te sluiten en een tolteller (on-boardunit, OBU) te kunnen bekomen). Zo hebben bijvoorbeeld landbouwmachines, bosbouwmachines, bouwmachines, industriële machines allemaal een afwijkende voertuigcode als vermeld in het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen.

De ontworpen tabellen behelzen een weerlegbaar vermoeden. Indien de belastingplichtige meent in een andere, meer gunstige, categorie te vallen dient hij aan de vrachtwagenproducent of homologatie-instantie een certificaat aan te vragen met daarop de overeenkomstige emissieklasse.

De inwerkingtreding van deze bepaling is – analoog aan het kilometerheffingssysteem – bepaald op 1 april 2016. De retroactieve werking werd hierboven gemotiveerd onder de toelichting bij het vorige artikel.

Artikelen 17 tot en met 25, 31, 36, 39, 40, 41, 46 en 48

Zoals vermeld is een gewestelijke heffing op ongeschiktheid en/of onbewoonbaarheid enkel mogelijk voor zover er geen gemeentelijke heffing is ingevoerd. Om de woningkwaliteit te bewaken, moet deze gemeentelijke heffing op ongeschikt-

heid en/of onbewoonbaarheid minimaal 990 euro bedragen voor een woning of 500 euro voor een kamer als vermeld in artikel 2, §1, eerste lid, 10°bis, van de Vlaamse Wooncode.

De Raad van State heeft in het verleden gesteld dat het mogelijk is om een systeem uit te werken waarbij er enkel voorzien wordt in een Vlaamse heffing wanneer er geen gemeentelijke heffing bestaat en waarbij tegelijkertijd ook de contouren voor een gemeentelijke heffing vastgelegd worden, dit mits er voldaan wordt aan bepaalde voorwaarden (zie onder meer advies Raad van State, *Parl.St.* VI.Parl. 2003-04, nr. 2195/1 en advies Raad van State, *Parl.St.* VI.Parl. 2008-09, nr. 2012/1). Dit kadert binnen de mogelijkheden die volgen uit artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (Belgisch Staatsblad van 15 augustus 1980). Het betreft hier een beroep op de impliciete bevoegdheden van het gewest.

In voormeld advies van de Raad van State wordt aangegeven dat er aan drie voorwaarden voldaan moet zijn om op de impliciete bevoegdheid een beroep te kunnen doen:

- de ontworpen regeling is noodzakelijk voor de uitoefening van de bevoegdheden van het gewest;
- de betrokken aangelegenheid leent zich tot een gedifferentieerde regeling;
- de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid is slechts marginaal¹.

1° De ontworpen regeling is noodzakelijk voor de uitoefening van de bevoegdheden van het gewest

Het Vlaamse Gewest heeft de volstreekte bevoegdheid op het vlak van huisvesting. Onder huisvesting valt eveneens de woningkwaliteitsbewaking en, meer specifiek, de handhaving ervan. De decreetgever koos ervoor om in het kader van deze handhaving onder meer een administratieve procedure te ontwikkelen die aanleiding kan geven tot een inventarisatie wegens ongeschiktheid en of onbewoonbaarheid. Het is dan ook vanzelfsprekend dat iedere (rechts)persoon waarvan een woning een inventarisatie oploopt op een zelfde manier gestuurd of geactiveerd wordt om de woningkwaliteit te herstellen en dit niet te laten afhangen van een volledig autonome beoordeling door een derde partij, in casu bijvoorbeeld een gemeente. Afhankelijk van de plaats waar de woning ligt en er desgevallend een gemeentelijk belastingreglement bestaat dat herstel stimuleert, kan een persoon ofwel een zeer hoge heffing opgelegd krijgen ofwel een zeer lage heffing, en dit voor dezelfde feiten. Dit staat nog los van de vraag of een dergelijke gemeentelijke heffing ook effectief toegepast wordt door de gemeente in kwestie.

Om de slagkracht van het gewestelijk beleid te kunnen behouden op het vlak van woningkwaliteitshandhaving is het bijgevolg noodzakelijk om aan de gemeenten die hiervan gebruik willen maken, bepaalde voorwaarden op te leggen. Enkel op basis hiervan kan het beleid coherent zijn en zijn doel op de meest ruime manier bereiken, namelijk het bekomen van een minimale woningkwaliteit in het ganse Vlaamse Gewest. De heffing, als laatste element binnen de administratieve kwaliteitsbewaking, is een incentive voor de houder van het zakelijk recht om ook het herstel van een gebrekkige woning door te voeren zodat de woningkwaliteit terug optimaal is en aan de minimumvereisten voldoet. De heffing draagt rechtstreeks bij tot het doel dat het gewest binnen zijn bevoegdheid wil bereiken.

Het ontbreken van een kader voor de gemeentelijke heffing, waarin de minimumbedragen voor de heffing verankerd zitten, kan leiden tot ernstige verschillen in

¹ Zie voor de tweede en derde voorwaarde onder meer Arbitragehof, 14 mei 2003, nr. 58/2003 en Arbitragehof, 1 oktober 2003, nr. 126/2003.

handhaving waardoor het door het gewest beoogde beleid zijn doel voorbijschiet. Het is ook van belang op te merken dat de inventaris voor 308 Vlaamse gemeenten op gewestelijk niveau beheerd wordt en ook beheerd zal blijven. Een eenvormig gebruik van definities en ook bepalingen met betrekking tot bijvoorbeeld schrappingen uit de inventaris zijn noodzakelijk. De inventarisbeheerder dient om deze reden ook op de hoogte gehouden te worden van alle nuttige info met betrekking tot onder meer het aantal heffingen per gemeente.

2° De betrokken aangelegenheid leent zich tot een gedifferentieerde regeling

Artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (Belgisch Staatsblad van 15 augustus 1980) stelt uitdrukkelijk dat een gewest in de mogelijkheid is om van een impliciete bevoegdheid inzake heffingen gebruik te maken indien dit noodzakelijk is voor de uitoefening van haar eigen bevoegdheid.

Voormelde wet geeft duidelijk aan dat er van het principe dat enkel gemeenten door beslissing van hun raad heffingen kunnen invoeren, afgeweken kan worden. De Raad van State gaf in het verleden al aan dat de aangelegenheid van de belastingbevoegdheid van lokale besturen zich leent tot een gedifferentieerde regeling (Raad van State, *Parl.St.* VI.Parl. 2003-04, nr. 2195/1).

3° De weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid is slechts marginaal

Het opleggen van voorwaarden door het gewest aan de belastingheffing door een gemeente heeft in dit geval slechts betrekking op het aspect van de heffing in geval van inventarisatie na ongeschikt- en/of onbewoonbaarverklaring. De impact van deze regeling op het geheel van de mogelijke maatregelen die een lokaal bestuur kan nemen op het vlak van fiscaliteit, is bijgevolg zeer beperkt en doorstaat de toets aan de derde voorwaarde (zie advies Raad van State, *Parl.St.* VI.Parl. 2003-04, nr. 2195/1). Daarenboven verhindert de voorgestelde maatregel ook niet dat een gemeente op dit vlak belastingen heft. Er worden enkel voorwaarden opgelegd.

Uit het voorgaande blijkt dat alle elementen aanwezig zijn om aan een gemeentelijke heffing op basis van de impliciete bevoegdheden van het gewest voorwaarden op te leggen. Het opleggen van voorwaarden is noodzakelijk, er is een gedifferentieerde regeling mogelijk en de weerslag op de aangelegenheid in kwestie is marginaal.

De overige bepalingen betreffen verder technische wijzigingen die het gevolg zijn van de voorgestelde wijzigingen inzake de verkrottingsheffing:

- gezien inzake ongeschiktheid en/of onbewoonbaarheid enkel voorzien wordt in de inventarisatie van woningen (en niet van gebouwen), dient in de VCF enkel nog verwezen te worden naar woningen en niet langer naar gebouwen;
- gezien geen gewestelijke heffing meer voorzien wordt voor verwaarloosde woningen en gebouwen dienen ook de desbetreffende verwijzingen opgeheven te worden;
- gezien er enkel nog een gewestelijke heffing voor ongeschiktheid en/of onbewoonbaarheid is en niet meer voor verwaarlozing is het derde lid van artikel 2.5.4.0.1, VCF overbodig geworden (artikel 21, 2°, van het ontwerp);
- er wordt nu verwezen naar het besluit tot ongeschikt en/of onbewoonbaarverklaring gezien de administratieve akte enkel werd opgesteld in geval van verwaarlozing (artikel 25, 1° en 2°, van het ontwerp);
- gezien er enkel nog een gewestelijke heffing voor ongeschiktheid en/of onbewoonbaarheid is en niet meer voor verwaarlozing is het derde lid van artikel 3.3.3.0.1, §4, VCF overbodig geworden (artikel 40, 2°, van het ontwerp).

Artikel 26 en 27

Wat artikel 26, 1°, betreft:

Artikel 2.7.1.0.6, §1, derde lid, VCF is ruimer geformuleerd dan het vroegere artikel 8, vierde lid, VI. Wb. Succ., waar het de tegenhanger van is.

Ofschoon het niet de bedoeling is de toepassing van artikel 2.7.1.0.6, derde lid, uit te breiden tot andere contracten dan die welke bedoeld werden in oud artikel 8, vierde lid, VI. Wb. Succ., is hier ongerustheid over ontstaan.

De contracten waarover ongerustheid is ontstaan, zijn bijvoorbeeld de contracten waarbij de overledene en de langstlevende zich een vruchtgebruik hebben voorbehouden op sommen of waarden. Het is echter nooit de bedoeling geweest ook deze rechtsfiguur onder de toepassing van artikel 2.7.1.0.6, derde lid, VCF te plaatsen.

Om deze ongerustheid weg te nemen wordt voor een overledene gehuwd onder een stelsel van gemeenschap gepreciseerd uit welke soort van contract de sommen, renten of waarden die kosteloos aan de langstlevende echtgenoot toekomen moeten verkregen zijn opdat de fictie ook zou spelen, met name een levensverzekeringscontract of een contract met vestiging van een rente.

Wat punt 2° en artikel 27 betreft:

Een zogenaamde verzekeringsgift, dat wil zeggen een schenking waarbij een door de schenker afgesloten levensverzekeringspolis wordt geschonken aan de begunstigde van de polis, valt onder de toepassing van de schenkbelasting indien deze schenking ter registratie wordt aangeboden.

De overdracht van de polis aan de begunstigde of een derde belet evenwel niet dat de begunstiging die in de polis voorkomt een door de erflater in het voordeel van de begunstigde gemaakt beding is, zoals bedoeld in artikel 2.7.1.0.6, §1, eerste en tweede lid, VCF, althans zolang de begiftigde deze begunstiging niet wijzigt.

Bijgevolg is er bij het overlijden van het verzekerd hoofd erfbelasting verschuldigd op hetgeen de begunstigde verkrijgt, indien deze verkrijging beantwoordt aan de voorwaarden gesteld door artikel 2.7.1.0.6, §1, VCF.

Door bepaalde auteurs in de rechtsleer wordt opgeworpen dat de overdracht van de polis tot gevolg heeft dat de begunstiging niet meer kosteloos zou zijn, zoals vereist door artikel 2.7.1.0.6, §2, eerste lid, VCF. Deze visie kan niet worden bijgetreden. De aanduiding van een begunstigde, die kosteloos verkrijgt, blijft een begunstiging onder kosteloze titel, ook al wordt de polis nadien overgedragen. Ook de bewering dat er ingevolge de schenking van de polis aan de begunstigde of een derde persoon geen sprake meer is van een beding uitgaande van de erflater kan niet worden bijgetreden. De schenking van de polis neemt niet weg dat het oorspronkelijke beding in voordeel van de begunstigde blijft uitgaan van de erflater/verzekeringnemer zolang de begiftigde van de polis vervolgens de begunstiging niet zelf heeft gewijzigd ten gunste van een andere persoon.

Om een einde te stellen aan deze recent opgedoken discussies wordt voorgesteld een zin toe te voegen aan artikel 2.7.1.0.6, §2, tweede lid, VCF. Hoewel artikel 2.7.1.0.6, VCF in de praktijk quasi uitsluitend levensverzekeringscontracten vat (gezien het artikel een wettelijk vermoeden van belastbaarheid instelt bij uitkeringen op basis van een contract dat uitvoering krijgt bij of naar aanleiding van een overlijden), werd met de bemerking van de Raad van State rekening gehouden en wordt de generieke term 'contract' gehanteerd in het tekstvoorstel.

Als de schenking van de polis aan de schenkbelasting is onderworpen en er bij het overlijden van het verzekerd hoofd erfbelasting wordt geheven bij toepassing van artikel 2.7.1.0.6, §1, eerste of tweede lid, VCF, is er, economisch gezien, sprake van een dubbele belasting ofschoon het juridisch voorwerp van deze beide belastingen verschillend is.

Geen enkele bepaling uit de huidige VCF laat echter toe over te gaan tot een vermindering van de belastbare grondslag van hetgeen belast wordt met de erfbelasting bij toepassing van artikel 2.7.1.0.6, VCF.

Daarom wordt voorgesteld een tweede paragraaf toe te voegen aan artikel 2.7.3.2.8, VCF, waarin wordt gesteld dat de belastbare grondslag, waarop de schenkbelasting werd geheven (de afkoopwaarde van de polis), in mindering mag worden gebracht van de belastbare grondslag waarop de erfbelasting wordt geheven (de verzekeringsprestatie) bij toepassing van artikel 2.7.1.0.6, VCF.

Artikel 28

Deze bepaling in verband met de erfbelasting bevat een afstemming van de afrondingsbepaling van dit artikel op deze vastgelegd in artikel 2.1.4.0.1, §3, VCF. Het is de bevestiging van de momenteel toegepaste werkwijze. De bepaling zal in werking treden vanaf aanslagjaar 2017.

Artikel 29

Door de toevoeging wordt de algemeen aanvaarde interpretatie bevestigd dat voor de toepassing van het progressievoorbehoud van artikel 2.8.3.0.3, §1, VCF geen rekening wordt gehouden met de onroerende goederen die deel uitmaken van een schenking van activa die door de schenker of zijn partner beroepsmatig zijn geïnvesteerd in een familiale onderneming en deze onroerende goederen zijn vrijgesteld. De progressie zal evenwel nog van toepassing zijn op de onroerende goederen die hoofdzakelijk tot bewoning worden aangewend of zijn bestemd en die niet van de vrijstelling van artikel 2.8.6.0.3, §1, 1°, VCF kunnen genieten. Deze interpretatie was bij de FOD Financiën opgenomen in een circulaire van de AAPD nr. 5/2004, voetnoot 6 (AAPD: Algemene Administratie van de Patrimoniumdocumentatie).

Indien de voorwaarden tot het behoud van de vrijstelling van artikel 2.8.6.0.3, §1, 1°, VCF met betrekking tot de andere onroerende goederen van de familiale onderneming niet worden nageleefd en de schenkbelasting voor deze onroerende goederen opvorderbaar wordt, zal het progressievoorbehoud van artikel 2.8.3.0.3, §1, VCF wel degelijk toepasselijk zijn.

Artikel 30, 34 en 36

Artikel 2.8.6.0.1, eerste lid, 4°, artikel 2.9.6.0.3, eerste lid, 12°, en artikel 2.10.6.0.3, VCF voorziet in een vrijstelling van respectievelijk de schenkbelasting, het verkooprecht en het verdeelrecht voor "de akten van schenking van/de overeenkomsten tot overdracht van onroerende goederen als vermeld in artikel 2.9.3.0.1, voor zover de schenking/overdracht plaatsvindt met het oog op de realisatie van een brownfieldproject dat het voorwerp uitmaakt of zal uitmaken van een brownfieldconvenant als vermeld in het decreet van 30 maart 2007 betreffende de Brownfieldconvenanten".

Het vierde lid van respectievelijk artikel 2.8.6.0.1 en artikel 2.10.6.0.3 en het vijfde lid van artikel 2.9.6.0.3, VCF stelt dat respectievelijk de schenkbelasting, het verdeelrecht en het verkooprecht alsnog verschuldigd is als binnen de periode vermeld in artikel 5 van het decreet van 30 maart 2007 betreffende de Brownfieldconvenanten, geen brownfieldconvenant voor het project wordt geslo-

ten. Het artikel 5 van het genoemde decreet van 30 maart 2007 bepaalde de periode waarbinnen een brownfieldconvenant kon worden afgesloten. Deze periode werd meermaals verlengd. Artikel 2 van het decreet van 23 december 2011 tot wijziging van het decreet van 30 maart 2007 betreffende de Brownfieldconvenanten heeft het artikel 5 evenwel opgeheven. Met de schrapping van het artikel 5 wordt de periode voor het afsluiten van een brownfieldconvenant niet meer beperkt in de tijd. Hierdoor moet de voorwaarde tot behoud van de vrijstelling van respectievelijk de schenkbelasting, het verkooprecht en het verdeelrecht beperkt worden tot het tijdig starten of realiseren van het brownfieldproject conform de voorwaarden van het brownfieldconvenant.

Om toch een garantie te hebben dat de vrijstelling van registratiebelastingen correct werd verkregen wordt bovendien de mogelijkheid voorzien om de registratiebelasting alsnog te heffen indien de Vlaamse Regering beslist tot stopzetting van de onderhandelingen, vermeld in artikel 8, §3, vierde lid, van het Brownfieldconvenantendecreet. Deze bepaling luidt: "Voor ontvankelijk en gegrond verklaarde projectaanvragen, waar na een redelijke termijn blijkt dat geen perspectief bestaat op het kunnen afsluiten van een Brownfieldconvenant, kan de Vlaamse Regering, op gemotiveerd advies van de Brownfieldcel, beslissen de onderhandelingen stop te zetten."

Artikel 32

Indien een onroerend goed opnieuw wordt toegewezen naar aanleiding van rouwkoop geldt er een vrijstelling (de registratiebelasting blijft immers verschuldigd op de eerste toewijzing), tenzij en in de mate dat de registratiebelasting op de toewijzing naar aanleiding van rouwkoop hoger is. Dan is enkel het verschil in meer verschuldigd.

In het Wb. Reg. was dit een algemene vrijstelling, met name artikel 159, 2°, die zowel gold indien op de eerste toewijzing het verdeelrecht of het verkooprecht was geheven.

Bij de overname van deze bepaling in de VCF, is de vrijstelling opgenomen in artikel 2.9.6.0.1, eerste lid, 2°, en is er enkel sprake van het eerder geheven verkooprecht, terwijl er zich evengoed een situatie kan voordoen waarbij op de eerste toewijzing het verdeelrecht van toepassing is en op de tweede het verkooprecht.

Door in de tekst van artikel 2.9.6.0.1, eerste lid, 2°, VCF de term verkooprecht te wijzigen in 'registratiebelasting' wordt hieraan verholpen.

Artikel 33 en 35

Artikel 161, 4°, Wb. Reg. voorzag voor wat het Vlaamse Gewest betreft een vrijstelling voor overdrachten van onroerende goederen aan een OCMW of voor overdrachten door een OCMW in verenigingen, zoals voorzien in de OCMW-wetgeving.

Voor het verkooprecht voorziet artikel 2.9.6.0.2, 9°, VCF nu een vrijstelling voor deze overdrachten.

Om te vermijden dat er in artikel 2.9.6.0.2, 9°, VCF echter ook verrichtingen worden genoemd die niet onder de toepassing van het verkooprecht vallen, worden de woorden "of de inbreng in" en de woorden ", evenals akten houdende verdeling, na ontbinding of splitsing van een bovengenoemde vereniging" in artikel 2.9.6.0.2, 9°, geschrapt. Maar anderzijds wordt in artikel 2.10.6.0.1, eerste lid, een punt 3° toegevoegd, om de vrijstelling eveneens van toepassing te maken op verrichtingen die onder het verdeelrecht vallen.

Aldus blijft de vrijstellingsregeling identiek (ook aan de situatie voor en na 1 januari 2015), maar wordt ze wel transparant en geconformeerd aan de structuur van de VCF.

Een inbreng om niet valt evenwel onder de toepassing van de schenkbelasting. De VCF voorziet geen vrijstelling.

In artikel 5.0.0.0.1, 5°, VCF wordt artikel 161, 4°, W. Reg. echter genoemd als een niet opgeheven artikel "als het geen betrekking heeft op het verkooprecht".

Dit heeft tot gevolg dat het nog steeds een federaal artikel zou zijn dat een vrijstelling voorziet voor de Vlaamse schenkbelasting. Om hieraan tegemoet te komen wordt in dit punt 5° de uitzondering ruimer omschreven, namelijk door te verwijzen naar de registratiebelasting.

Artikel 38

Er is ongerustheid ontstaan over wanneer de aangiftetermijn begint te lopen in het geval van een onbeheerde nalatenschap. Een onbeheerde nalatenschap is een nalatenschap waarvoor de Staat nalaat haar rechten op te eisen (artikel 811-813 BW). Er kunnen zich drie situaties voordoen:

- 1) niemand meldt zich aan (ook de staat niet);
- 2) geen erfgenaam is bekend; of
- 3) de bekende erfgenamen hebben de nalatenschap verworpen.

Dit wordt nu verduidelijkt door de toevoeging van een lid aan artikel 3.3.1.0.5, §2, VCF. De aangiftetermijn begint in het geval van een onbeheerde nalatenschap te lopen vanaf de aanstelling van de curator, vermeld in artikel 813 BW.

Artikel 41

Aangezien de inning van de kilometerheffing wordt uitbesteed aan dienstverleners, zal de Vlaamse Belastingdienst de verschuldigde belastingbedragen nooit inkohieren. De administratieve geldboeten, die het gevolg zijn van een gebrek aan (geldige) dienstverleningsovereenkomst, daarentegen kunnen wel ingekohierd worden. Om er geen twijfel over te laten bestaan dat ook aanslagbiljetten met uitsluitend administratieve geldboete(n) betaald moeten worden uiterlijk binnen 2 maanden na de verzending van het aanslagbiljet wordt in artikel 3.4.2.0.1, eerste lid, VCF nu ook expliciet melding gemaakt van de administratieve geldboeten. Zodoende wordt rechtsonzekerheid tegengegaan.

Artikel 43

Artikel 3.12.3.0.6 van de VCF luidt: "Geen akte of geschrift mag bij een akte van een notaris of bij een exploit of proces-verbaal van een gerechtsdeurwaarder worden gevoegd, of onder de minuten van een notaris worden neergelegd zonder dat de registratiebelasting die erop verschuldigd is, betaald is."

Gelet op het feit dat sinds 1 januari 2015 (inwerkingtreding van de VCF voor wat de erf- en registratiebelasting betreft) geen betaling van de verschuldigde belasting meer plaatsvindt voorafgaand aan de registratie kan via neerlegging onder de minuten niet meer of moeilijker worden voldaan aan de vereiste van een authentieke akte.

De FOD Financiën was de mening toegedaan dat de neerlegging van een onderhands document onder de minuut van een notaris voor de toepassing van artikel 212 W.Reg. (huidig artikel 3.6.0.0.6, §2, tweede lid, VCF) als 'authentieke akte'

gold voor zover in de akte van neerlegging het geschrift en de handtekening van de partijen bij de overeenkomst worden erkend.

Dit standpunt kan ingevolge de nieuwe fiscale procedure niet behouden blijven. De onderhandse akte kan immers pas onder de minuut van een notaris worden neergelegd als de registratiebelasting die erop verschuldigd is, betaald is.

De vereiste van een authentieke akte wordt onder meer gesteld bij de teruggave door wederverkoop binnen de twee jaar (artikel 3.6.0.0.6, §2, tweede lid, VCF). Hierdoor wordt de termijn voor een wederverkoop binnen een termijn van twee jaar in de praktijk verkort.

Artikel 3.12.3.0.6, VCF wordt daarom aangepast door invoeging van een nieuw lid tussen het eerste en het tweede lid van dit artikel.

Artikel 44

Door voorliggende aanpassing in artikel 3.18.0.0.1, §5, wordt verduidelijkt dat de invordering van de administratieve geldboetes inzake de kilometerheffing de algemene principes van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (VCF) volgt en niet de invordering van de kilometerheffing als belasting.

Conform artikel 3.1.0.0.1, tweede lid, VCF worden de administratieve geldboeten van de kilometerheffing – in tegenstelling tot de kilometerheffing als belasting – ingevorderd volgens de algemene regels van titel 3.

De inning (en invordering) van de kilometerheffing als belasting zal daarentegen gebeuren door dienstverleners en daartoe werden de procedureregels van de Vlaamse Codex Fiscaliteit grotendeels buiten toepassing verklaard (zie artikel 3.1.0.0.1, tweede lid, VCF, zoals ingevoegd bij het decreet van 25 maart 2016 houdende wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, wat de kilometerheffing betreft (Belgisch Staatsblad van 1 april 2016)).

De inwerkingtreding van deze verduidelijkende bepaling is – analoog aan het kilometerheffingssysteem – bepaald op 1 april 2016. De retroactieve werking kan als volgt gemotiveerd worden:

- voorliggend artikel beoogt een loutere verduidelijking inzake de invordering van de administratieve geldboetes inzake de kilometerheffing. Het is de bedoeling dat de voorgeschreven werkwijze meteen al op 1 april 2016, de dag van de inwerkingtreding van de kilometerheffing, wordt gevolgd. Deze bepaling beoogt het tijdig bieden van maximale transparantie en rechtszekerheid aan de belastingplichtigen;
- bijgevolg is voorliggende bepaling onontbeerlijk voor de goede werking van de openbare dienst en de continuïteit ervan;
- aangezien voorliggende bepaling niet tot gevolg heeft dat de afloop van een of meer gerechtelijke procedures in een welbepaalde zin wordt beïnvloed of dat rechtscolleges worden verhinderd zich uit te spreken, is er geen noodzaak tot uitzonderlijke omstandigheden of dringende motieven van algemeen belang.

Artikel 45 en 47

De regeling van artikel 161, 1°, W. Reg. voorzag kosteloze registratie voor de akten in de minne verleden ten name of ten bate van de Staat, van de gemeenschappen en de gewesten en hun inrichtingen en de andere in artikel 161, 1°, W. Reg. opgesomde instellingen of nationale maatschappijen (en de hun gesubstitueerde gewestelijke maatschappijen) mits de kosten van deze akten wettelijk ten laste van bedoelde organismen vallen.

Dit hield onder meer ook kosteloze registratie van huurcontracten in.

Volgens de concordantietabellen wordt de bepaling artikel 161, 1°, W. Reg. vervangen door de volgende bepalingen van de Vlaamse Codex Fiscaliteit: artikel 2.9.6.0.2, eerste lid, 1° tot en met 7°, en tweede lid, artikel 2.10.6.0.2, eerste en tweede lid, en artikel 3.12.3.0.1, §1, 4°.

Artikel 2.9.6.0.2, eerste lid, 1° tot en met 7°, en tweede lid, gaat echter enkel over vrijstelling voor verkooprecht. Artikel 2.10.6.0.2, eerste en tweede lid, gaat enkel over vrijstelling voor verdeelrecht. Er is geen vervanging voorzien voor de kosteloze registratie van huurcontracten die ook tot artikel 161, 1°, W. Reg. behoorde. De Vlaamse decreetgever is immers op dit vlak niet bevoegd.

Artikel 5.0.0.0.1, VCF bepaalt welke regelingen worden opgeheven. Artikel 161, 1°, werd daarbij evenwel ten onrechte volledig opgeheven, meer bepaald voor huurcontracten waarvoor de federale regelgever nog steeds bevoegd is. Dit voorstel remedieert aan dit euvel door toevoeging van "artikel 161, 1° (als het geen betrekking heeft op verkooprecht of verdeelrecht)" als uitzondering op de op te heffen bepalingen.

De bepaling heeft terugwerkende kracht. De bepaling is in het voordeel van de belastingplichtige. Bovendien wordt hiermee de onduidelijkheid opgelost die is ontstaan doordat artikel 161, 1°, W. Reg. (als het geen betrekking heeft op het verkooprecht) is opgeheven, terwijl de dienst van het verdeelrecht een Vlaamse bevoegdheid is geworden sinds 1 januari 2015.

Zowel artikel 921, als artikel 922, W. Reg. zijn bepalingen die vermijden dat er dubbel belast wordt als er voor een en dezelfde schuld verschillende zekerheden worden gevestigd.

Artikel 921, W. Reg. werd evenwel ten onrechte volledig opgeheven terwijl dit enkel het geval mag zijn voor wat betreft het recht op hypotheekvestiging. Dit voorstel herstelt dit euvel door opname van artikel 921 (als het geen betrekking heeft op het recht op hypotheekvestiging) in de lijst van de artikelen opgesomd in artikel 5.0.0.0.1, 5°, als uitzondering op de op te heffen bepalingen.

Anderzijds werd artikel 922, W. Reg. ten onrechte opgeheven omdat de overdracht van zakelijke zekerheden een zuiver federale materie is gebleven. Om hieraan te remediëren moet artikel 922 worden geschrapt in de concordantietabel 1, tabel 18 in bijlage 1 en moet dit artikel worden toegevoegd aan de lijst van de in artikel 5.0.0.0.1, 5°, VCF opgesomde artikelen als opgeheven artikel.

Ook deze bepalingen hebben noodzakelijkerwijs terugwerkende kracht.

Hoofdstuk 6. Slotbepalingen

Artikel 49

Het decreet treedt volgens de algemene regel in werking 10 dagen na de bekendmaking in het Belgische Staatsblad. Er wordt evenwel uitzondering gemaakt voor een aantal artikelen.

Waar nodig werd een gedetailleerde verantwoording bij de toelichting van de betrokken artikelen gegeven.

C. Overzicht van de verstrekte adviezen en de replieken erop

1. De Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV)

De SERV meldde op 22 augustus 2016 geen advies te zullen formuleren gezien de beperkte sociaal-economische relevantie.

2. De Mobiliteitsraad van Vlaanderen (MORA)

De Mobiliteitsraad Vlaanderen formuleerde in zijn advies van 18 augustus 2016 enkele opmerkingen over de artikelen die handelen over de kilometerheffing voor vrachtwagens.

De Vlaamse Regering neemt akte van het feit dat de MORA het positief acht dat de Vlaamse Regering milieuvriendelijke voertuigen bevoordeelt door concreet elektrische vrachtwagens en vrachtwagens op waterstof in te schalen bij de hoogste en dus goedkoopste Euronormen.

Verder merkt de MORA op dat de suppletieve Euronormtabellen in artikel 16, 2°, a) en b), niet geheel zouden overeenstemmen met de Europese regelgeving hieromtrent en vraagt de Raad om dit te remediëren in zowel voorliggend ontwerp van decreet als in de regelgeving betreffende de lage-emissiezones (LEZ).

De Vlaamse Regering repliceert als volgt:

De ontworpen tabellen betreffen een overname van artikel 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 26 februari 2016 ter uitvoering van het decreet inzake de lage-emissiezones. De MORA merkt terecht op dat de Euronormrichtlijnen voor Euro 5 aparte data van inwerkingtreding hebben naargelang de referentiemassa van het voertuig een grenswaarde bereikt van 2610 kg. Voor N2-voertuigen met een referentiemassa van minder dan 2610 kg gelden de data opgenomen in tabel 2°, a), en voor N2-voertuigen met een referentiemassa van meer dan 2610 kg gelden de data opgenomen in tabel 2°, b).

Voorliggende tabel maakt abstractie van de indeling naargelang de referentiemassa teneinde het geheel transparant te houden ten aanzien van de gebruiker. Een verdere vereenvoudiging zoals de Raad voorstelt waarbij abstractie wordt gemaakt tussen het verschil tussen N2 en N3, zou voor de coherentie ook een aanpassing vereisen aan het LEZ-besluit.

3. De Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen (Minaraad)

De Minaraad deelde op 18 augustus 2016 mee geen advies te zullen uitbrengen over het voorontwerp van decreet vanwege op het eerste zicht geringe directe milieurelevantie van de voorstellen.

4. De Vlaamse Woonraad

Het advies van de Vlaamse Woonraad werd niet binnen de decretaal bepaalde termijn bezorgd. De Woonraad formuleert in zijn advies van 8 september evenwel een aantal bedenkingen bij de hervorming van de verkrottingsheffing en bij de aanpassing van de fictie met betrekking tot hypotheekruil.

De eerste bedenking met betrekking tot hypotheekruil heeft betrekking op de bewoningsvoorwaarde. Het is inderdaad zo dat de 'oude' woning de eigen woning van de belastingplichtige moet blijven tot op het ogenblik dat hij die woning vervreemdt. Vanaf dat ogenblik moet de 'nieuwe' woning de eigen woning van de belastingplichtige worden.

Indien de bepaling zou worden herschreven waarbij de betrokkene niet meer moet genieten van de woonbonus tot aan de vervreemding, dan wordt de regeling opengezet voor niet-eigen woningen. Dit betekent dat woningen die initieel niet genoten van de woonbonus, er na de hypotheekruil toch in aanmerking voor zouden komen. Dat was niet de bedoeling van de wetgever.

De fictie van de hypotheekruil werd ingevoerd om te remediëren aan de situatie die door de opsplitsing eigen/niet-eigen woning bij de staatshervorming ontstaan is, in geval van een hypotheekruil. Wanneer een belastingplichtige voor zijn woning geniet van de Vlaamse woonbonus en een hypotheekruil doorvoert, waarbij hij zijn lening 'overzet' op een nieuwe woning, om de aankoop van die woning te financieren, zal hij, zonder remediëring, de Vlaamse woonbonus verliezen. Het is in dat geval dat de fictiebepaling in werking moet kunnen treden.

De Vlaamse woonbonus is evenwel maar van toepassing voor de 'eigen' woning van de belastingplichtige. Als de 'oude' woning op het ogenblik van de vervreemding niet langer de eigen woning van de belastingplichtige was, was op dat ogenblik een federale belastingvermindering van toepassing. Het was niet de bedoeling van de Vlaamse decreetgever om een oplossing aan te reiken in geval een belastingplichtige een federaal belastingvoordeel zou verliezen.

De tweede bedenking van de Vlaamse Woonraad heeft betrekking op het feit dat een belastingplichtige zijn verhoging zou kunnen verliezen, wanneer hij twee woningen zou aanhouden. Zoals aangegeven wou de Vlaamse decreetgever remediëren aan het feit dat een belastingplichtige naar aanleiding van een hypotheekruil zijn Vlaamse woonbonus zou verliezen. De Vlaamse decreetgever heeft enkel de situatie willen evenaren die bestond voor een belastingplichtige die van de woonbonus genoot en een hypotheekruil doorvoerde voor de zesde staatshervorming. Om dit doel te bereiken heeft de Vlaamse decreetgever expliciet gesteld dat de hypothecaire lening wel specifiek wordt geacht te zijn aangegaan voor de 'nieuwe' woning (in tegenstelling tot wat werd aangegeven in de Circulaire AAFisc Nr. 1/2015 (nr. Ci.RH.331/635.143) van 12 januari 2015 van de FOD Financiën). Voor het overige blijven derhalve de interpretaties aangehouden, zoals ze vroeger bestonden met betrekking tot een hypotheekruil.

Inzake de verkrottingsheffing merkt de Vlaamse Woonraad vooreerst op dat in het ontwerp de overheveling naar de gemeenten van de heffing op verwaarlozing absoluut en zonder voorwaarden is. Evenwel dient vastgesteld te worden dat ook in het eindverslag van de paritaire commissie decentralisatie (p. 55) werd uitgegaan van een 'volledige decentralisatie'. In die zin sluit de voorgenomen beleidslijn in het ontworpen decreet volledig aan op de conclusies van deze commissie.

Verder lijkt het de Vlaamse Woonraad aangewezen om minimaal een zekere gemeenschappelijke aanpak te waarborgen, onder meer wat de normen en vaststelling van de verwaarlozing betreft (om op dezelfde basis de verwaarlozing te kunnen vaststellen). In dat verband dient opgemerkt te worden dat een juridisch kader inzake normen en vaststelling van verwaarlozing niet thuishoort in een fiscaal decreet. Bij de invoering van de Vlaamse Codex Fiscaliteit werden net alle niet fiscale bepalingen uit de VCF geweerd, waaronder ook de bepalingen inzake inventarisatie (zelfs van de gewestelijke heffingen). Anderzijds kan opgemerkt worden dat aan de bekommernis van de Vlaamse Woonraad tegemoet zal gekomen worden door het Agentschap Binnenlands Bestuur dat een model belastingreglement ter beschikking zal stellen van de lokale besturen.

De Vlaamse Woonraad meent ook dat een (sterk) verschillende invulling van de heffing op ongeschikt en onbewoonbaar verklaarde woningen (O/O) moet worden vermeden, net omwille van het risico op een ongelijke behandeling of een ongelijk beschermingsniveau in hoofde van de burger en geen afzwakking van de gewes-

telijke regeling inhouden. Mede daarom pleit de Vlaamse Woonraad om het kader waarbinnen de gemeente de heffing kan opleggen duidelijker te bepalen (en te oriënteren op de uitgangspunten en waarborgen die gelden in het gewestelijke heffingsregime). Ook wat dat punt betreft dient opgemerkt te worden dat het Agentschap Binnenlands Bestuur een model belastingreglement ter beschikking zal stellen van de lokale besturen.

In punt 3.1.4 van zijn advies merkt de Vlaamse Woonraad op dat wanneer de gemeente, bij toepassing van het ontworpen decreet, een heffingsregime oplegt waarbij voldaan wordt aan één van de vooropgestelde minimabedragen (hetzij dit van woningen, hetzij dit van kamers), de gemeente wordt vrijgesteld van de gewestelijke heffing. Indien een gemeente echter een gemeentelijke heffing O/O voor woningen voorziet, dan toont dit aan dat zij de woningkwaliteitsbewaking behartigt. Indien er dus nood is aan een reglement O/O op kamers, dan zullen de gemeenten ook regelgevend optreden. Van de huidige ± 58 gemeenten met een eigen reglement O/O blijkt dat er geen enkele gemeente is met een reglement enkel voor kamers. Deze gemeenten hebben een reglement O/O voor woningen, en in voorkomend geval ook één op kamers als er aanleiding toe bestaat (in de praktijk gaat het dan meestal om gemeenten met een instelling voor hoger onderwijs op het grondgebied). Het lijkt een te verregaande verplichting om ten aanzien van gemeenten verplicht in een reglement O/O kamers te voorzien als dit op het terrein niet nodig is. Dit kan door de gemeenten als 'te betuttelend' worden ervaren.

Verder merkt de Vlaamse Woonraad in punt 3.1.5 het verschil in heffingsbedragen op. De gewestelijke heffingsbedragen (minimum 1980 euro voor een woning) lijken momenteel hoger te zijn dan wat wordt vooropgesteld in het ontwerp van decreet voor de gemeenten (minimum 990 euro voor een woning).

Gezien men abstractie moet maken van de inventaristermijn, zijn de minima wel degelijk gelijk. Het Vlaamse Gewest kan pas overgaan tot de heffing op ongeschikt en onbewoonbaar verklaarde woningen zodra het betreffende goed minstens 12 maanden zonder onderbreking op de betreffende inventaris gestaan heeft en dat de Vlaamse heffing berekend werd per periode (P) van 12 maanden dat het zonder onderbreking op die inventaris gestaan heeft. Hier staat tegenover dat gemeenten in het kader van hun fiscale autonomie in principe al kunnen taxeren vanaf de eerste dag dat het goed op diezelfde inventaris werd ingeschreven. Als concreet naar de Vlaamse berekeningsformule (heffing = $KI * (P+1)$) wordt gekeken en het Vlaamse Gewest net als de gemeenten al vanaf de eerste dag van inschrijving in de inventaris de belasting kon heffen ($P=0$), dan geldt wel hetzelfde minimum van 990 euro, zijnde het minimaal ki (kadastraal inkomen) dat in aanmerking genomen wordt voor de berekening van de heffing. Gelet op het voorgaande zijn de gewestelijke minimale heffingsbedragen dus niet hoger dan hetgeen wordt vooropgesteld in het ontwerp van decreet voor de gemeenten.

Het hanteren van een lager minimum voor kamers wordt verantwoord door het feit dat in de praktijk bij een ongeschikt- en onbewoonbaarverklaring van kamers, het aantal belaste entiteiten hoger is dan bij de ongeschikt- en onbewoonbaarverklaring van andere woningen. Veel van de vastgestelde gebreken inzake ongeschiktheid en onbewoonbaarheid zijn immers te situeren in de keuken, badkamer of toilet van een wooneenheid. Aangezien één of meer van deze ruimten juist gemeenschappelijk zijn voor kamers, leiden deze gebreken automatisch tot de ongeschikt- en onbewoonbaarverklaring van alle kamers die zich in het pand bevinden. De totale belastbare massa bij een ongeschikt- en onbewoonbaarverklaring van kamers is derhalve hoger dan bij een ongeschikt- en onbewoonbaarverklaring van andere woningen, zelfs bij toepassing van een lager tarief. Ook met betrekking tot de leegstandsheffing worden in het decreet van 27 maart 2009 betreffende het grond- en pandenbeleid verschillende minima gehanteerd naargelang het leeg-

staand pand een woning of een kamer betreft. Het minimum voor een kamer is daar beduidend lager dan het minimum voor een andere woongelegenheden.

In punt 3.1.6 stelt de Vlaamse Woonraad vast dat in de memorie van toelichting wordt bepaald dat de invorderings- en inningsprocedure met betrekking tot de gewestelijke heffing voor eerdere aanslagjaren blijft bestaan. Het is de Raad niet duidelijk hoe dit concreet zal worden toegepast. Op dit punt begrijpt de Woonraad de memorie echter verkeerd. Waar sprake is van het laten bestaan van de invorderings- en inningsprocedure met betrekking tot de gewestelijke heffing voor eerdere aanslagjaren gaat het over reeds gevestigde heffingen (voor de inwerkingtreding van het ontworpen decreet). Het is immers perfect mogelijk dat belastingen die in het verleden gevestigd zijn door het Vlaamse Gewest nog niet betaald zijn. Deze moeten vanzelfsprekend nog verder kunnen ingevorderd worden. De vraag van de Woonraad om overgangsregime te voorzien voor de inventarisatie is van een totaal andere orde en het antwoord op deze vraag hoort evenmin thuis in een fiscaal decreet.

Het is de Woonraad verder niet duidelijk wat de gevolgen zijn van het ontwerp op de regeling van de gemeentelijke opcentiemen. Wat dit betreft is het ontwerp nochtans duidelijk. Opcentiemen blijven conform artikel 2.5.4.0.2, VCF een mogelijkheid als er een gewestelijke heffing is. Als er géén gewestelijke heffing is zijn opcentiemen vanzelfsprekend niet mogelijk.

5. De Raad van State

De Raad van State heeft advies 60.040/3 uitgebracht op 29 september 2016. De bemerkingen van de Raad worden hierna per thema besproken in de volgorde waarin ze zijn opgenomen in het advies.

Met betrekking tot de vormvereiste

De Vlaamse Regering neemt voor toekomstige voorontwerpen, notie van de opmerking van de Raad van State dat het decreet opnieuw aan de Raad moet worden voorgelegd in geval van wijziging van het hem voorgelegde voorontwerp van decreet naar aanleiding van een mededeling of advies inzake de technische uitvoerbaarheid of een advies van het Rekenhof inzake het respect voor het principieel verbod op deloyale concurrentie. De Vlaamse Regering stelt evenwel vast dat de Raad van State een interpretatie van artikel 5/7 Bijzondere Financieringswet (BFW) hanteert, die niet volgt uit een letterlijke lezing van de tekst.

Wijzigingen aan het WIB 92

- De Raad van State merkt bij artikel 2 op dat de huidige tekst meer rechtszekerheid biedt omdat daar sprake is van een werkelijk ijkpunt, namelijk authentieke akten verleden vanaf 1 januari 2016. Hoewel een dergelijke formulering niet helemaal overeenstemt met de circulaire van de FOD Financiën, wordt de Raad van State op dat punt gevolgd.

De Raad van State wordt niet gevolgd voor wat betreft zijn opmerking met betrekking tot herfinancieringen. De behandeling van een herfinanciering werd tot in detail toegelicht in de memorie van toelichting bij het decreet van 19 december 2014 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2015. De behandeling van een herfinanciering maakt niet het voorwerp uit van de huidige ontwerp-tekst, zodat de betreffende passage uit de memorie van toelichting werd gehaald.

De Raad van State kan evenmin gevolgd worden voor wat betreft zijn opmerking met betrekking tot de vijfde voorwaarde voorzien in artikel 2. De reden waarom wordt uitgebreid toegelicht in artikelsgewijze toelichting.

- Voor wat betreft de opmerkingen bij artikel 4 kan verwezen worden naar de toelichting bij de opmerkingen bij artikel 2 hierboven.
- De Raad van State kan deels worden gevolgd bij zijn opmerkingen bij artikel 5. Het is evenwel niet heel duidelijk wat het verschil is tussen paragraaf 4, eerste lid, zoals het oorspronkelijk werd opgemaakt, en de suggestie door de Raad van State. De bepaling werd evenwel herschreven, zodat duidelijk is dat het attest een voorwaarde is om van de belastingvermindering te kunnen genieten. Hierbij werd echter niet zover gegaan dat ook wordt opgenomen wat het attest inhoudelijk moet bevatten (wat door de Raad van State wel wordt gesuggereerd). Dit komt, in de filosofie die de Raad van State in zijn advies hanteert, immers toe aan de FOD Financiën, als verantwoordelijke voor de dienst van de personenbelasting. Bovendien wordt bij de toekenning van (Vlaamse) belastingverminderingen inzake personenbelasting nooit van de belastingplichtige vereist dat hij attesten of facturen (actief) bij zijn aangifte voegt. Er wordt enkel aan de belastingplichtige gevraagd dat hij die ter beschikking houdt van de FOD Financiën. Er werd dan ook voor gekozen om die terminologie te behouden. Het tweede lid werd volledig geschrapt in navolging van het advies van de Raad van State, dat stelt dat de bepaling problematisch is vanuit bevoegdheidsrechtelijk oogpunt.

Wijzigingen aan het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996

- Het ontworpen artikel 26, §1, tweede lid, van decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996 regelt de toegang tot de woning voor personeelsleden van de inventarisbeheerder, om alle noodzakelijke opsporingen en vaststellingen te verrichten wanneer het vermoeden bestaat dat een woning niet voldoet aan de vereisten, vermeld in artikel 5, §1, eerste en tweede lid, van de Vlaamse Wooncode. De Raad formuleert hierover twee opmerkingen in randopmerking nr. 12 van zijn advies.

De Vlaamse Regering repliceert als volgt:

De toegang tot de woning met het oog op het vaststellen van de conformiteit van woningen met de normen van artikel 5 van het decreet 12 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode (VWC), is reeds geregeld in artikel 11 van hetzelfde decreet, dat luidt als volgt:

“Met behoud van de toepassing van de wettelijke bepalingen over de opsporing van de wanbedrijven, vermeld in artikel 20, hebben de instanties die overeenkomstig de procedure, vermeld in artikel 5, §4, bevoegd zijn om een conformiteitsonderzoek in te stellen, het recht de woning tussen acht uur en twintig uur te bezoeken om de conformiteit met de veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsnormen vast te stellen en de naleving ervan te controleren.

De huurder en de verhuurder zijn verplicht alle nodige inlichtingen te verstrekken om het conformiteitsonderzoek in de beste omstandigheden te laten verlopen.”.

Toegang tot de woning met het oog op het vaststellen van het misdrijf van verhuur van woningen die niet voldoen aan de normen van artikel 5, VWC, is reeds geregeld in artikel 16, §§2 en 3, VWC:

“§2. Onverminderd de bevoegdheden van de agenten en de officieren van gerechtelijke politie zijn de ambtenaren die door de Vlaamse Regering aangewezen zijn als wooninspecteur of als ambtenaar met opsporings- en vaststellingsbevoegdheid, bevoegd om de wanbedrijven, vermeld in dit artikel, op te sporen en vast te stellen in een proces-verbaal. De wooninspecteurs krijgen voor de uitoefening van die bevoegdheid de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie en hulpofficier van de procureur des Konings.

De wooninspecteur deelt aan de burgemeester en de gewestelijke ambtenaar mee voor welke woningen een proces-verbaal werd opgesteld.

§3. De agenten, officieren van gerechtelijke politie en ambtenaren, vermeld in paragraaf 2, hebben toegang tot de bouwplaatsen en de gebouwen om alle nodige opsporings- en vaststellingen te verrichten.

Als de verrichtingen de kenmerken van een huiszoeking dragen, mogen ze alleen uitgevoerd worden op voorwaarde dat de politierechter daartoe een machtiging heeft verstrekt.”

Aangezien de bepalingen van het ontworpen artikel 26, §1, tweede lid, van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, al werden opgenomen in artikel 11 en artikel 16, §§2 en 3, VWC, wordt deze bepaling geschrapt uit voorliggend ontwerp. Bijgevolg worden voornoemde opmerkingen van de Raad van State zonder voorwerp.

- Met betrekking tot het ontworpen artikel 30, §§1 en 2, geeft de Raad van State aan dat het onduidelijk is waarom de houder van het zakelijk recht (of zijn rechtsopvolger) bezwaar zou kunnen hebben tegen de schrapping.

De Vlaamse Regering repliceert als volgt:

Het bezwaar waarvan sprake in titel 3, hoofdstuk 5, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit betreft het bezwaar tegen de heffing en niet een bezwaar tegen de schrapping uit de inventaris. Gelet op de mogelijke verwarring werd de verwijzing naar de bezwaarprocedure bij de Vlaamse Belastingdienst evenwel geschrapt in de eerste en tweede paragraaf van het ontworpen artikel 30 van het decreet van 22 december 1995 (artikel 8 van het ontwerp), dat gaat over de schrapping van een woning uit de lijst van woningen die ongeschikt of onbewoonbaar zijn verklaard.

Wijzigingen aan het decreet van 21 juni 2013 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van belastingen

- De Vlaamse Regering is het niet eens met de opmerking van de Raad van State met betrekking tot het ontworpen artikel 9 (in randnummer 14 van het advies). De werkwijze in het voorontwerp van decreet is immers overeenkomstig een van de drie opties die gelaten wordt in de handleiding wetgevingstechniek, blz. 149, F 4-1-2-3 (en de daarop gebaseerde omzendbrief wetgevingstechniek VR/2014/4, randnummer 148, 3°, blz. 65).
- Ingevolge een opmerking van de Raad van State (randnummer 15) wordt een technische rechtzetting doorgevoerd waarbij in paragraaf 6 van het ontworpen artikel 11/1 (in verband met informatie die niet aan de Europese Commissie

bezorgd moet worden) bijkomend nog naar punt 9° van artikel 11/1, §5, wordt verwezen.

Wijzigingen aan de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013

a) Definities

De definitie van het begrip Rijksinwoner uit het voorontwerp van decreet wordt op aangeven van de Raad van State (randnummer 16) ingetrokken omwille van een mogelijke bevoegdheidsschending.

b) Belastingvrijstelling nabestaanden slachtoffers terroristische aanslag

De Raad van State geeft (in randnummer 17) aan dat het in het licht van het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel verantwoord moet kunnen worden waarom de retroactieve uitwerking van de nieuwe belastingvrijstelling teruggaat tot 21 maart 2016 en waarom andere eerdere gebeurtenissen niet in aanmerking komen. Verder wordt gewezen op het feit dat de beoordelingsbevoegdheid van de regering strikt beperkt moet zijn gelet op het legaliteitsbeginsel inzake belastingen.

Ingevolge dit advies werden de betrokken bepalingen (met name artikelen 29, 32, 37, 42 en 47 van het voorontwerp) uit het ontwerp van decreet geschrapt.

c) Kilometerheffing

De Vlaamse Regering neemt akte van het feit dat de Raad van State (in randnummer 18) de terugwerkende kracht van artikel 15 en 16 van het ontwerp aanvaard heeft. De toelichting die hieromtrent aan de Raad werd overgemaakt werd geïncorporeerd in de artikelsgewijze toelichting bij deze artikelen.

De Vlaamse Regering neemt akte van het feit dat de Raad van State geen verdere opmerkingen heeft bij de verstrekte antwoorden (zoals geciteerd in randnummer 19) met betrekking tot artikel 16 van het ontwerp van decreet. De extra informatie werd verwerkt in de artikelsgewijze toelichting bij artikel 16.

De Raad van State merkt (in randnummers 20 en 21) op dat tabel b) van het ontworpen artikel 2.4.4.0.5, tweede lid, 2°, VCF (zoals ingevoegd bij artikel 16 van voorliggend ontwerp van decreet), ook zou moeten gelden voor voertuigen van categorie N2. De tekst werd in die zin aangepast.

d) Verkrottingsheffing woningen en gebouwen

De Raad van State geeft in randnummer 22 van zijn advies aan dat voor zover de belastingbevoegdheid van de gemeenten wordt beperkt (bijvoorbeeld door minimale contouren te voorzien zoals een minimumbedrag) beroep kan gedaan worden op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. In de memorie werd reeds aangegeven dat aan de hiertoe vereiste voorwaarden werd voldaan. Deze opmerking van de Raad van State vergt dus geen aanpassingen aan het ontwerp.

Rekening houdende met de opmerkingen in randnummer 26 dient artikel 24 ondergebracht te worden in een 'onderafdeling 1. Begrippen', en dienen de daaropvolgende onderafdelingen hernummerd te worden. Op aangeven van de Raad van State worden de woorden "en de besluiten ter uitvoering ervan" in het ontworpen artikel 24 van het decreet van 22 december 1995 (artikel 8 van het ontwerp) geschrapt.

De verwijzing naar de bezwaarprocedure bij de Vlaamse Belastingdienst in de eerste en tweede paragraaf van het ontworpen artikel 30 van het decreet van 22 december 1995 (artikel 8 van het ontwerp) is overbodig en wordt geschrapt (cf. randnummer 13).

e) Verzekeringsgift

Met betrekking tot de verzekeringsgift maakt de Raad van State in randbemerking 23 van zijn advies een aantal bemerkingen, waarvan er enkele moeten weerlegd of minstens verduidelijkt worden:

- vooreerst klopt het niet dat de Vlaamse Belastingdienst in zijn standpunt nr. 15.133 zegt dat er na de levensverzekeringsgift nog sprake is van een kosteloos beding ten behoeve van een derde. Er wordt wel gezegd dat het voorwerp dat onder de toepassing valt van artikel 2.7.1.0.6, VCF, zijnde de uitkering die de verzekeraar doet of zal doen, niet hetzelfde is als het voorwerp van de schenking, zijnde de polis;
- het klopt evenmin dat het 'beding' belast wordt in de schenkbelasting of het registratierecht op schenkingen onder de levenden, maar wel de schenking van de polis als dusdanig;
- de voorgestelde teksttoevoeging in artikel 26, 2°, heeft verder de bedoeling om duidelijk te maken dat de schenking van de polis geen afbreuk doet aan de kosteloosheid van de verkrijging door de derde, en niet de toedracht die de Raad van State eraan geeft;
- de ontworpen bepaling heeft geenszins de afschaf van het tegenbewijs van de kosteloosheid voor ogen; dit tegenbewijs blijft immers intact behouden, zij het – met de ontworpen bepaling – op één enkel bewijsmiddel na, met name die van de loutere schenking van de polis. Zelfs bij de schenking van een levensverzekeringscontract kan het vermoeden echter weerlegd worden door bijvoorbeeld aan te tonen dat de begiftigde de begunstiging heeft gewijzigd;
- op de vraag van de Raad van State in randnummer 23.1. in fine, moet gesteld worden dat er geen argumenten zijn om de legistische bepaling te beperken tot levensverzekeringscontracten. Artikel 2.7.1.0.6 heeft betrekking op ALLE contracten waaraan een derdenbeding is gekoppeld. Met hierin een onderscheid tussen het hoofdcontract en het derdenbeding, waarbij het in de praktijk enkel bij levensverzekeringscontracten denkbaar is dat het (hoofd)contract als dusdanig wordt geschonken. De bepaling werd ten opzichte van het voorontwerp dan ook meer generiek geschreven.

Met betrekking tot de bemerkingen van de Raad van State in randnummer 23.2, wordt voorgesteld in te gaan op de bezorgdheid van de Raad omtrent het fiscaal legaliteitsbeginsel en het principe van niet retroactiviteit, en wordt het voorstel om aan de bepaling terugwerkende kracht te verlenen ingetrokken. Aldus wordt voorzien in een inwerkingtreding op de gewone datum (10 dagen na publicatie).

Wat randnummer 23.3 betreft, dient vooreerst gesteld te worden dat het niet de meerwaarde is die aan de erfbelasting wordt onderworpen, maar wel de uitkering. De ontworpen bepalingen regelen verder enkel de bewijsvoering en de belastbare grondslag, waarvoor het Vlaamse Gewest wel degelijk bevoegd is. Aan de belastbare materie wordt geenszins geraakt.

f) Administratieve geldboete

De Raad van State merkt (in randnummer 24) op dat moet worden afgezien van de retroactieve werking van het ontworpen artikel 45 van het voorontwerp (ingevolge hernummering artikel 41 van het ontwerp) zoals voorzien in artikel 55, derde lid, van het voorontwerp (ingevolge hernummering artikel 49 van het ontwerp) aangezien de regel van de betaaltermijn van 2 maanden "blijkt uit geen bepaling van de Vlaamse Codex Fiscaliteit".

De Vlaamse Regering repliceert als volgt:

Gelet op de samenlezing van:

1° artikel 3.18.0.0.1, §5, VCF, dat het principe 'accessorium sequitur principale' expliciteert voor wat betreft de invordering van de administratieve geldboetes analoog aan de invordering van de overeenstemmende belasting;
en

2° artikel 3.1.0.0.1, tweede lid VCF, dat specifiek bepaalt dat titel 3, hoofdstuk 4, inzake betaaltermijnen niet van toepassing is voor de kilometerheffing als belasting, maar wél voor de "administratieve geldboetes die worden opgelegd ingevolge overtredingen van de regelgeving inzake de kilometerheffing zodra deze ingekohierd worden";

is duidelijk dat voorliggende verduidelijking in artikel 3.4.2.0.1, eerste lid, VCF (waarbij ook expliciet melding gemaakt wordt van de administratieve geldboetes waarvoor dezelfde betaaltermijn geldt) wel degelijk louter een explicitering betreft van de bestaande procedureregels zoals momenteel van toepassing sinds 1 april 2016. Gelet op het voorgaande is de retroactieve werking voor het ontworpen artikel 45 van het voorontwerp (ingevolge hernummering artikel 41 van het ontwerp) met ingang van 1 april 2016 niet noodzakelijk en wordt deze geschrapt in het derde lid van artikel 55 van het voorontwerp (ingevolge hernummering artikel 49 van het ontwerp).

g) Voorziening in Cassatie

De Raad van State bemerkt in zijn advies (randnummer 25) dat door de voorgestelde bepaling (zijnde de opheffing van artikel 3.8.0.0.2, VCF) een hiaat in de rechtsorde dreigt te ontstaan.

Dit zou evenwel niet het geval zijn. Immers: sinds 1 februari 2016 moeten advocaten beschikken over een getuigschrift van opleiding in cassatieprocedures in strafzaken om toegang te hebben tot de tweede kamer bij het Hof van Cassatie (strafzaken). In fiscale zaken daarentegen kan elke advocaat zonder meer optreden en concluderen voor het Hof van Cassatie.

Met de ontworpen bepaling wordt voorgesteld om de verplichte tussenkomst van advocaten bij het Hof van Cassatie uit te breiden in fiscale zaken. De voordelen van dit mechanisme zijn beschreven in arrest S.13.0069.F van 15 december 2014, dat op zijn beurt verwijst naar het arrest nr. 160/2012 van het Grondwettelijk Hof van 20 december 2012. Er wordt onder meer gewezen op het feit dat die maatregel een wettige doelstelling heeft die erin bestaat zowel een toevloed van kennelijk niet-gegronde beroepen te verhinderen als, vanuit de zorg om de belangen van de rechtzoekende en de goede werking van de justitie, een hoge kwaliteit van de bij het Hof van Cassatie neergelegde proceduregeschriften te waarborgen.

In de praktijk wordt echter door de Vlaamse Belastingdienst, gelet op het specifiek karakter van de procedure, zowel voor het neerleggen van een voorziening in cassatie als voor het opstellen van de memorie reeds beroep gedaan op een advocaat bij het Hof van Cassatie. Sommige belastingplichtigen maken wel gebruik van de mogelijkheid voorzien in artikel 3.8.0.0.2, VCF om geen beroep te doen op een advocaat bij het Hof van Cassatie.

De Raad van State merkt op dat door de loutere opheffing van artikel 3.8.0.0.2, VCF de opgeheven federale bepalingen niet herleven. Die analyse is evenwel niet volledig correct. Het is zo dat de bij de invoering van de VCF opgeheven fiscale bepalingen (artikel 378 van het WIB 92, artikel 225ter van het Wetboek der Registratie-, Hypotheek- en Griffierechten en artikel 1424 van het Wetboek der Successierechten) niet gaan herleven bij de opheffing van artikel 3.8.0.0.2, VCF. Evenwel zullen de regels van het gemeen recht (gerechtelijk wetboek) wel opnieuw

ten volle gaan spelen. Het gemeen recht dat de procedure bij het Hof van Cassatie regelt is bepaald in de artikelen 1073 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek. Die regels zijn van toepassing indien er geen afwijkende regels zijn. Het volstaat dus om artikel 3.8.0.0.2, VCF terug op te heffen.

Anderzijds kan begrip opgebracht worden voor de stelling van de Raad dat er geen aansluiting meer zal zijn met de federale bepalingen ter zake. In afwachting dat de federale overheid een gelijkaardige aanpassing van haar regelgeving doorvoert, lijkt het aangewezen voorlopig het parallelisme met de federale regelgeving te behouden en artikel 3.8.0.0.2, VCF ongemoeid te laten. Zoals gezegd, levert dit in de praktijk ook geen probleem op. De ontworpen opheffingsbepaling wordt dan ook vooralsnog geschrapt.

h) Diverse technische correcties

De door de Raad voorgestelde technische correcties (in randnummer 26 van het advies) werden allemaal als zodanig verwerkt en het gehele ontwerp werd wetgevingstechnisch gecontroleerd.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Bart TOMMELEIN

BIJLAGE BIJ DE MEMORIE VAN TOELICHTING

Bijlage: concordantietabel voor de omzetting van richtlijn 2015/2376/EU

De overeenstemmingstabel hierna laat toe om na te gaan op welke artikelen van de Richtlijn administratieve samenwerking de artikelen van voorliggend decreet steunen.

Gewijzigde / nieuwe bepalingen in het decreet van 21 juni 2013	Bepalingen van voorliggend omzettingsdecreet	Wijzigende bepalingen van de Richtlijn 2015/2376/EU	Gewijzigde / nieuwe bepalingen in de Richtlijn 2011/16/EU
Nihil/	Art. 9	Nihil/	Nihil/
Wijziging van art. 5, 11°	Art. 10	Art. 1, 1°, sub a	Art. 3 (9)
Invoeging van art 5, 15°	Art. 10	Art. 1, 1°, sub b	Nieuw art. 3 (14)
Nihil/	Nihil/	Art. 1, 1°, sub b	Nieuw art. 3 (15)
Invoeging van art 5, 16°	Art. 10	Art. 1, 1°, sub b	Nieuw art. 3 (16)
Nihil/	Nihil/	Art. 1, 1°, sub b	Nieuw art. 3 (17)
Nihil/	Nihil/	Art. 1, 2°	Opheffing van art. 8 (4) en (5)
Invoeging van art. 11/1 (*)	Art. 11	Art. 1, 3°	Nieuw art. 8bis
Nihil/	Nihil/	Art. 1, 3°	Nieuw art. 8ter, (1)
Nihil/	Nihil/	Art. 1, 3°	Nieuw art. 8ter, (2)
vervanging art. 27	Art. 12	Art. 1, 4°	Nieuw art. 20 (5)
Nihil/	Nihil/	Art. 1, 5°, sub a	Art. 21 (3) vervanging
vervanging art. 28	Art. 13	Art. 1, 5°, sub b	Art. 21 (5)
Nihil/	Nihil/	Art. 1, 6°, sub a & b	Art. 23 vervanging lid 3 en schrapping lid 5 & 6
Nihil/	Nihil/	Art. 1, 7°	Nieuw art. 23bis
Nihil/	Nihil/	Art. 1, 8°	Nieuw art. 25 (1bis)
Nihil/	Art. 49	Art. 2	Nihil/
Nihil/	Nihil/	Art. 3	Nihil/

Om verschillende redenen is het niet nuttig gebleken om de overige artikelen van Richtlijn 2015/2376/EU van de Raad van 8 december 2015 tot wijziging van Richtlijn 2011/16/EU wat betreft verplichte automatische uitwisseling van inlichtingen op belastinggebied op te nemen in voorliggend omzettingsdecreet.

(*) voor zover het geen betrekking heeft op voorafgaande prijsverrekenafspraken.

VOORONTWERP VAN DECREET

Voorontwerp van decreet houdende diverse fiscale bepalingen

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1. Hoofdstuk 2, 3 en 5 van dit decreet regelen een gewestaangelegenheid.

Hoofdstuk 4 van dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Wijzigingen van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992

Art. 2. In artikel 145³⁷ van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992, het laatst gewijzigd bij het decreet van 18 december 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1 wordt het derde lid vervangen door wat volgt:

“Een hypothecaire lening als vermeld in het eerste lid, eerste streepje, wordt voor de toepassing van dit artikel en artikel 145³⁸ geacht specifiek te zijn aangegaan voor het verwerven of behouden van de andere woning, vermeld in punt 1°, als cumulatief aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- 1° de woning, waarvoor de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, oorspronkelijk en specifiek is aangegaan, is vanaf 1 januari 2016 vervreemd om een andere woning te verwerven of te behouden;
- 2° de uitgaven voor de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, kwamen tijdens het belastbare tijdperk waarin de woning, vermeld in punt 1°, is vervreemd, tot op het moment van de vervreemding, vermeld in punt 1°, in aanmerking voor de belastingvermindering, vermeld in het eerste lid;
- 3° de hypothecaire inschrijving van de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, wordt overgedragen naar een ander onroerend goed waarvan de belastingplichtige eigenaar is;
- 4° de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, blijft behouden;

- 5° de andere woning, vermeld in punt 1°, wordt de eigen woning van de belastingplichtige vanaf de vervreemding van de woning, vermeld in punt 1°;
- 6° de belastingplichtige houdt de akte van hypotheekoverdracht ter beschikking van de bevoegde federale administratie.”;

2° in paragraaf 1 wordt tussen het derde en het vierde lid een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Als het derde lid wordt toegepast, wordt de datum waarop de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, is aangegaan, niet geacht te zijn gewijzigd ten gevolge van de hypotheekoverdracht.”.

Art. 3. In artikel 145³⁸, §1, van hetzelfde wetboek, gewijzigd bij het decreet van 18 december 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het vijfde lid wordt vervangen door wat volgt:

“Als de belastingplichtige voor de uitgaven die met toepassing van artikel 145³⁷, §1, derde lid, of artikel 145³⁷, §1, vijfde lid, in aanmerking komen voor de belastingvermindering, vermeld in artikel 145³⁷, §1, eerste lid, de toepassing vraagt van een van de belastingvoordelen, vermeld in artikel 14, 145¹, 2° en 3°, en artikel 539, wordt de belastingvermindering, vermeld in artikel 145³⁷, §1, eerste lid, voor die uitgaven niet toegepast.”;

2° er worden een zesde en een zevende lid toegevoegd, die luiden als volgt:

“De keuze, vermeld in het vijfde lid, is definitief, onherroepelijk en bindend voor de belastingplichtige.

Als een gemeenschappelijke aanslag wordt gevestigd, maken beide belastingplichtigen dezelfde keuze.”.

Art. 4. In artikel 145^{38/1} van hetzelfde wetboek, ingevoegd bij het decreet van 18 december 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid, 2°, worden de woorden “om in een lidstaat van de Europese Economische Ruimte zijn eigen woning te verwerven of te behouden” vervangen door de zinsnede “voor het vestigen van een rente of van een kapitaal bij leven of bij overlijden dat dient voor het wedersamenstellen of het waarborgen van de lening, vermeld in punt 1°”;

2° in het eerste lid, 2°, wordt punt e) vervangen door wat volgt:

“e) de voordelen van het contract bij overlijden bedongen zijn:

- 1) ten belope van het verzekerde kapitaal dat dient voor het wedersamenstellen of het waarborgen van de lening, ten gunste van de personen die ingevolge het overlijden van de verzekerde de volle eigendom of het vruchtgebruik van dat onroerend goed verkrijgen;
- 2) ten belope van het verzekerde kapitaal dat niet dient voor het wedersamenstellen of het waarborgen van de lening, ten gunste van de echtgenoot of van bloedverwanten tot de tweede graad van de belastingplichtige;”;

3° het vierde lid wordt vervangen door wat volgt:

“Een hypothecaire lening als vermeld in het eerste lid, 1°, wordt voor de toepassing van dit artikel en artikel 145^{38/2} geacht specifiek te zijn aangegaan voor het

verwerven of behouden van de andere woning, vermeld in punt 1°, als cumulatief aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- 1° de woning, waarvoor de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, 1°, oorspronkelijk en specifiek is aangegaan, is vervreemd om een andere woning te verwerven of te behouden;
- 2° de uitgaven voor de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, 1°, kwamen tijdens het belastbare tijdperk waarin de woning, vermeld in punt 1°, is vervreemd, tot op het moment van de vervreemding, vermeld in punt 1°, in aanmerking voor de belastingvermindering, vermeld in artikel 145^{38/2}, §1, eerste lid;
- 3° de hypothecaire inschrijving van de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, 1°, wordt overgedragen naar een ander onroerend goed waarvan de belastingplichtige eigenaar is;
- 4° de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, 1°, blijft behouden;
- 5° de andere woning, vermeld in punt 1°, wordt de eigen woning van de belastingplichtige vanaf de vervreemding van de woning, vermeld in punt 1°;
- 6° de belastingplichtige houdt de akte van hypotheekoverdracht ter beschikking van de bevoegde federale administratie.”;

4° tussen het vierde en het vijfde lid wordt een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Als het vierde lid wordt toegepast, wordt de datum waarop de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, 1°, is aangegaan, niet geacht te zijn gewijzigd ten gevolge van de hypotheekoverdracht.”.

Art. 5. In artikel 145^{38/2} van hetzelfde wetboek, ingevoegd bij het decreet van 18 december 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1 wordt het tweede lid vervangen door wat volgt:

“Als de belastingplichtige voor de uitgaven die met toepassing van het vijfde lid of artikel 145^{38/1}, vierde lid, in aanmerking komen voor de belastingvermindering, vermeld in het eerste lid, de toepassing vraagt van een van de belastingvoordelen, vermeld in artikel 14 en 145¹, 2° en 3°, wordt de belastingvermindering, vermeld in het eerste lid, voor die uitgaven niet toegepast.”;

2° in paragraaf 1 worden tussen het tweede en het derde lid twee leden ingevoegd, die luiden als volgt:

“De keuze, vermeld in het tweede lid, is definitief, onherroepelijk en bindend voor de belastingplichtige.

Als een gemeenschappelijke aanslag wordt gevestigd, maken beide belastingplichtigen dezelfde keuze.”;

3° in paragraaf 2, tweede lid, worden de woorden “de enige woning is” vervangen door de woorden “de enige woning van de belastingplichtige is”;

4° in paragraaf 2, zesde lid, worden de woorden “wordt van de andere woning” vervangen door de woorden “is van een andere woning”;

5° paragraaf 4 wordt vervangen door wat volgt:

“§4. De belastingvermindering, vermeld in paragraaf 1, kan alleen worden verleend als de belastingplichtige een attest ter beschikking houdt, uitgereikt door de instelling die de lening heeft toegestaan of door de verzekeraar bij wie de levensverzekering is aangegaan.

De Vlaamse Regering bepaalt in overleg met de federale minister van Financiën de verdere inhoud van het attest, vermeld in het eerste lid. Het verstrekte attest bevat minstens gegevens waaruit blijkt dat de lening of de levensverzekering in aanmerking kan komen voor de toepassing van de belastingvermindering, vermeld in artikel 145^{38/2}, alsook het bedrag van de door de belastingplichtige tijdens het belastbare tijdperk verrichte betalingen.”.

Art. 6. In artikel 145⁴⁴, §1, b), van hetzelfde wetboek wordt tussen de zinsnede “vanaf 1 januari 2005” en de woorden “terwijl voor dezelfde woning” de zinsnede “en vóór 1 januari 2016” ingevoegd.

Art. 7. In artikel 145⁴⁶ van hetzelfde wetboek, het laatst gewijzigd bij het decreet van 18 december 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan paragraaf 2 wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Voor de toepassing van het eerste lid, is de lening die in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 145⁴³, de lening aangegaan om de woning, vermeld in deze paragraaf, te verwerven of te behouden en aangegaan:

- 1° vóór 1 januari 2005;
- 2° vanaf 1 januari 2005 terwijl voor dezelfde woning nog een lening als vermeld in punt 1°, in aanmerking kwam voor de vermindering van interesten van leningen of de aftrek van interesten van leningen.”;

2° paragraaf 2/1 wordt vervangen door wat volgt:

“§2/1. Als een belastingplichtige voor een lening die is aangegaan vanaf 1 januari 2016, of voor de levensverzekering die die lening waarborgt of wedersamenstelt, de toepassing vraagt van de belastingvermindering, vermeld in artikel 145^{38/2}, worden artikel 145³⁷ en 145³⁹ tot en met 145⁴⁵ niet langer toegepast voor de uitgaven met betrekking tot de voorheen aangegane schulden en leningen, en evenmin voor de levensverzekeringen die die leningen waarborgen.”.

Hoofdstuk 3. Wijzigingen van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996

Art. 8. In hoofdstuk VIII van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 december 2014, wordt afdeling 2, dat bestaat uit artikel 24 tot en met 44bis, vervangen door wat volgt:

“Afdeling 2: Register van verwaarloosde woningen en gebouwen en inventaris van ongeschikte en onbewoonbare woningen.

Art. 24. Voor de toepassing van deze afdeling en de besluiten ter uitvoering ervan, worden de hierna volgende begrippen gebruikt:

- 1° de inventarisbeheerder : de gewestelijke entiteit die door de Vlaamse Regering belast wordt met het beheer van de inventaris, vermeld in artikel 26;
- 2° gebouw: elk bebouwd onroerend goed, dat zowel het hoofdgebouw als de bijgebouwen omvat, met uitzondering van de bebouwde onroerende goederen die vallen onder de toepassing van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten;
- 3° gewestelijk ambtenaar: de ambtenaar die met toepassing van de regels, vastgesteld door de Vlaamse regering wordt aangewezen en die binnen zijn

- ambtsgebied belast is met opdrachten inzake kwaliteitsbewaking als vermeld in titel III van de Vlaamse Wooncode;
- 4° sociale woonorganisaties : de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen, de erkende sociale huisvestingsmaatschappijen, vermeld in het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode en het Vlaams Woningfonds van de Grote Gezinnen;
 - 5° woning: elk onroerend goed of deel ervan dat hoofdzakelijk bestemd is voor de huisvesting van een gezin of alleenstaande;
 - 6° inventarisatiedatum: datum waarop de woning voor de eerste maal in de inventaris wordt opgenomen of, zolang de woning niet uit de inventaris is geschrapt, het ogenblik van het verstrijken van elke nieuwe periode van twaalf maanden vanaf de datum van de eerste inschrijving;
 - 7° Vlaamse Wooncode : het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode;
 - 8° inventaris : de inventaris, vermeld in artikel 26;
 - 9° houder van het zakelijk recht: de persoon, vermeld in artikel 2.5.2.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013.

Onderafdeling 1 Register van verwaarloosde gebouwen en woningen

Art. 25. §1. Gemeenten kunnen een register van verwaarloosde gebouwen en woningen bijhouden. Een gemeentelijke verordening kan nadere materiële en procedurele regelen bepalen.

De opmaak, de opbouw, het beheer en de actualisering van het register van verwaarloosde gebouwen en woningen kunnen ook toevertrouwd worden aan een intergemeentelijke administratieve eenheid met rechtspersoonlijkheid of, met uitzondering van de beroepsprocedure, aan een intergemeentelijke administratieve eenheid zonder rechtspersoonlijkheid.

§2. Een gebouw, ongeacht of het dienst doet als woning, wordt beschouwd als verwaarloosd, wanneer het ernstige zichtbare en storende gebreken of tekenen van verval vertoont aan buitenmuren, voegwerk, schoorstenen, dakbedekking, dakgebinte, buitenschrijnwerk, kroonlijst of dakgoten.

§3. Een gebouw of een woning wordt geschrapt uit het register van verwaarloosde gebouwen en woningen als de houder van het zakelijk recht bewijst dat de zichtbare en storende gebreken en de tekenen van verval, vermeld in paragraaf 2, werden hersteld of verwijderd.

De zichtbare en storende gebreken en de tekenen van verval, vermeld in het eerste lid, zijn in geval van sloop pas verwijderd als alle puin geruimd is.

§4. Een gebouw dat of een woning die in aanmerking komt voor inventarisatie in de zin van hoofdstuk II van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten, wordt nooit als een verwaarloosd gebouw of als een verwaarloosde woning beschouwd.

De bedrijfsruimten die op grond van artikel 2, 1°, van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten worden uitgesloten van de toepassing van voormeld decreet, worden onder de aldaar vermelde voorwaarden evenmin als verwaarloosde gebouwen of woningen in de zin van deze onderafdeling beschouwd.

§5. Een gebouw dat of een woning die door de gemeente geïnventariseerd is als leegstaand, kan eveneens opgenomen worden in het register van verwaarloosde gebouwen en woningen, en omgekeerd.

Woningen die door het Vlaamse Gewest geïnventariseerd zijn als ongeschikt of onbewoonbaar, kunnen eveneens worden opgenomen in het register van verwaarloosde gebouwen en woningen, en omgekeerd.

§ 6. De door het college van burgemeester en schepenen of het beslissingsorgaan van de intergemeentelijke administratieve eenheid met de opsporing van verwaarloosde gebouwen en woningen belaste personeelsleden bezitten de onderzoeks-, controle- en vaststellingsbevoegdheden, vermeld in artikel 6 van het decreet van 30 mei 2008 betreffende de vestiging, de invordering en de geschillenprocedure van provincie- en gemeentebelastingen.

Onderafdeling 2 Inventaris van ongeschikte en onbewoonbare woningen

Art. 26. §1. Overeenkomstig de bepalingen die door de Vlaamse regering worden vastgesteld, maakt de inventarisbeheerder een inventaris met afzonderlijke lijsten van:

- 1° woningen die ongeschikt of onbewoonbaar zijn verklaard overeenkomstig de artikelen 15 tot en met 16quater van de Vlaamse Wooncode;
- 2° woningen die onbewoonbaar zijn verklaard overeenkomstig artikel 135 van de Nieuwe Gemeentewet.”.

Onverminderd de toepassing van artikel 89bis van het wetboek van strafvordering, hebben de personeelsleden van de inventarisbeheerder toegang tot de woningen om alle noodzakelijke opsporingen en vaststellingen te verrichten wanneer het vermoeden bestaat dat een woning niet voldoet aan de vereisten, vermeld in artikel 5, § 1, eerste en tweede lid, van de Vlaamse Wooncode.

§2. Elke gemeente ontvangt een uittreksel van de in de inventaris geregistreerde woningen die zich op haar grondgebied bevinden.

De gemeente moet aan elkeen die erom verzoekt inzage verlenen in de lijst met de in de inventaris geregistreerde woningen en de gegevens van de kadastrale legger die op deze woningen betrekking hebben.

Art. 27. De woningen, vermeld in artikel 26, §1, eerste lid, 1°, worden ingeschreven op de inventarislijst op de datum van het besluit van de burgemeester, vermeld in artikel 15 van de Vlaamse Wooncode, of, in het geval van een beslissing tot ongeschikt- of onbewoonbaarverklaring in beroep, op de datum van het besluit, vermeld in artikel 16bis, eerste lid, van de Vlaamse Wooncode.

De woningen, vermeld in artikel 26, §1, eerste lid, 2°, worden ingeschreven op de inventarislijst op datum van het besluit van de burgemeester.

De bepalingen van dit artikel gelden ook voor de afsplitsbare woningen en voor de bedrijfsruimten waarvan de woning van de eigenaar als verblijfplaats wordt benut en een niet-afsplitsbaar onderdeel uitmaakt als vermeld in artikel 2, 1°, van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten.

Art. 28. §1. Door een registratieattest wordt de opname in de inventaris door de inventarisbeheerder betekend aan de houders van het zakelijk recht, zoals bekend bij de Administratie van het kadaster, de registratie en de domeinen van

het geïnventariseerde goed. De Vlaamse Regering bepaalt hiervoor de voorwaarden.

§2. Voor de woningen, vermeld in art. 26, §1, eerste lid, 1°, geldt een besluit als vermeld in art. 27, eerste lid, als registratieattest. De opname in de inventaris wordt vermeld in het besluit. Tegen dat besluit en de registratie kan bij de Vlaamse Regering beroep aangetekend worden overeenkomstig artikel 15, § 2, van de Vlaamse Wooncode.

§3. Voor de woningen, vermeld in art. 26, §1, eerste lid, 2°, bezorgt de inventarisbeheerder het registratieattest binnen vijftien dagen na de ontvangst van het besluit tot onbewoonbaarverklaring aan de houder van het zakelijk recht.

Als de houder van het zakelijk recht aantoonst dat hij tegen het besluit tot onbewoonbaarverklaring een klacht heeft ingediend bij de toezichthoudende overheid overeenkomstig artikel 254 van het Gemeentedecreet van 15 juli 2005, dan wordt de opname op de lijst, vermeld in artikel 26, geschorst tot de procedure overeenkomstig artikel 255 tot 258 van het Gemeentedecreet volledig is afgerond.

De gemeenteoverheid brengt de inventarisbeheerder op de hoogte van het gemotiveerde besluit of van het definitieve antwoord van de toezichthoudende overheid als vermeld in artikel 258 van het Gemeentedecreet.

Binnen dertig dagen nadat de indiener van de klacht het definitieve antwoord van de toezichthoudende overheid heeft ontvangen overeenkomstig artikel 258 van het Gemeentedecreet, kan hij tegen de registratie beroep indienen bij de Vlaamse Regering. De Vlaamse Regering neemt een beslissing binnen drie maanden na ontvangst van het beroepschrift. Bij ontstentenis van een beslissing binnen die termijn, wordt het beroep geacht te zijn ingewilligd.

Art. 29. De instrumenterende ambtenaar die belast is met de overdracht van het zakelijk recht, vermeld in artikel 2.5.2.0.1, eerste lid, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, moet de verkrijger van het zakelijk recht uiterlijk op het ogenblik van de overdracht van het zakelijk recht op de hoogte brengen van de kennisgeving van de vaststelling tot ongeschiktheid of onbewoonbaarheid ervan of van de opname van de woning in de inventaris.

Een door beide partijen ingevuld en ondertekend formulier wordt door de notaris of een partij uiterlijk zeven dagen na de overdracht van het zakelijk recht aan de inventarisbeheerder en aan de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie gezonden.

Art. 30. §1. Met behoud van de toepassing van titel 3, hoofdstuk 5, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, schrapt de inventarisbeheerder een woning uit de lijst, vermeld in artikel 26, §1, eerste lid, 1°, op aangetekend verzoek van de houder van het zakelijk recht of zijn rechtsopvolger zodra hij bewijst dat de woning weer voldoet aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode.

Als de woning gesloopt is of een andere bestemming heeft gekregen, schrapt de inventarisbeheerder de woning op basis van het besluit van de burgemeester tot opheffing van de ongeschikt- of onbewoonbaarverklaring.

Met behoud van de toepassing van artikel 20bis, §6, derde lid, van de Vlaamse Wooncode, wordt het bewijs als vermeld in het eerste lid geleverd overeenkomstig artikel 7 van hetzelfde decreet.

§2. Met behoud van de toepassing van de bepalingen van titel 3, hoofdstuk 5, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, schrapt de inventarisbeheerder een woning uit de lijst, vermeld in artikel 26, §1, eerste lid, 2°, op aangetekend verzoek van de houder van het zakelijk recht of zijn rechtsopvolger zodra hij bewijst dat de burgemeester het onbewoonbaarheidsbesluit heeft opgeheven of het bewijs als vermeld in paragraaf 1, eerste lid, levert.

§3. De inventarisbeheerder geeft de houder van het zakelijk recht, of desgevallend zijn rechtsopvolger binnen drie maanden na het verzoek tot schrapping kennis van de beslissing daaromtrent.

Als de kennisgeving, vermeld in het eerste lid, niet is gebeurd binnen de voorziene termijn, wordt het verzoek tot schrapping geacht te zijn ingewilligd.

§4. In de gevallen, vermeld in paragraaf 1, eerste lid, vermeldt de inventarisbeheerder als datum van schrapping de eerste dag waarop de woning weer voldoet aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode.

In de gevallen, vermeld in paragraaf 1, tweede lid, vermeldt de inventarisbeheerder als datum van schrapping de eerste dag van de sloop of herbestemming.

In de gevallen, vermeld in paragraaf 2, vermeldt de inventarisbeheerder als datum van schrapping de datum van het opheffingsbesluit van de burgemeester of de eerste dag waarop de woning voldoet aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode .

Als de kennisgeving, vermeld in paragraaf 3, niet is gebeurd binnen de voorziene termijn, wordt de datum van herstel die de houder van het zakelijk recht in het verzoek tot schrapping aangeeft, als datum van schrapping vermeld.”.

Hoofdstuk 4. Wijzigingen van het decreet van 21 juni 2013 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van belastingen

Art. 9. Aan artikel 2 van het decreet van 21 juni 2013 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van belastingen wordt de volgende zinsnede toegevoegd:

“, in de omzetting van richtlijn 2014/107/EU van de Raad van 9 december 2014 tot wijziging van Richtlijn 2011/16/EU wat betreft verplichte automatische uitwisseling van inlichtingen op belastinggebied en van richtlijn (EU) 2015/2376 van de Raad van 8 december 2015 tot wijziging van Richtlijn 2011/16/EU wat betreft verplichte automatische uitwisseling van inlichtingen op belastinggebied.”.

Art. 10. In artikel 5 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 18 december 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “Voor de toepassing van dit artikel” vervangen door de woorden “In dit decreet”;

2° in punt 11° worden de woorden “over ingezetenen van andere lidstaten aan de betrokken lidstaat van verblijf” vervangen door de woorden “aan een lidstaat”;

3° er worden een punt 15° en 16° toegevoegd, die luiden als volgt:

- “15° voorafgaande grensoverschrijdende ruling: een akkoord, een mededeling dan wel een ander instrument of een andere handeling met soortgelijk effect, ook als ze worden afgegeven, gewijzigd of hernieuwd, in het kader van een belastingcontrole, die aan elk van de volgende voorwaarden voldoen:
- a) ze zijn afgegeven, gewijzigd of hernieuwd door of namens de regering of een bevoegd personeelslid of de belastingautoriteit van een lidstaat, of een territoriaal of staatkundig onderdeel van die lidstaat, met inbegrip van de lokale overheden, ongeacht of er effectief gebruik van wordt gemaakt;
 - b) ze zijn afgegeven, gewijzigd of hernieuwd ten aanzien van een welbepaalde persoon of groep van personen, en die personen kunnen zich erop beroepen;
 - c) ze hebben betrekking op de interpretatie of toepassing van een wettelijke of bestuursrechtelijke bepaling ter toepassing of handhaving van de belastingwetgeving voor de belastingen, vermeld in artikel 4, eerste lid, 1°;
 - d) ze hebben betrekking op een grensoverschrijdende transactie of op de vraag of er op grond van de activiteiten van een persoon in een lidstaat al dan niet sprake is van een vaste inrichting;
 - e) ze zijn tot stand gekomen voorafgaand aan de transacties of activiteiten in een lidstaat op grond waarvan mogelijk sprake is van een vaste inrichting, of voorafgaand aan de indiening van een belastingaangifte voor het tijdvak waarin de transactie of reeks transacties dan wel de activiteiten hebben plaatsgevonden;
- 16° grensoverschrijdende transactie: een transactie of een reeks van transacties die betrekking kan hebben op, maar niet beperkt is tot het doen van investeringen, het leveren van goederen, het verrichten van diensten, het financieren of het gebruiken van materiële of immateriële activa, waarbij de persoon die de voorafgaande grensoverschrijdende ruling heeft gekregen, niet rechtstreeks betrokken hoeft te zijn, en die voldoet aan een of meer van de volgende voorwaarden:
- a) niet alle partijen bij de transactie of reeks van transacties hebben hun fiscale woonplaats in de lidstaat die de voorafgaande grensoverschrijdende ruling afgeeft, wijzigt of hernieuwt;
 - b) een of meer van de partijen bij de transactie of reeks van transacties hebben hun fiscale woonplaats tegelijkertijd in een of meer lidstaten, waaronder ook België;
 - c) een van de partijen bij de transactie of reeks van transacties oefent haar bedrijf uit in een lidstaat via een vaste inrichting en de transactie of reeks van transacties maakt alle of een deel van de activiteiten van de vaste inrichting uit. Een grensoverschrijdende transactie of reeks van transacties omvat ook de regelingen die worden getroffen door een persoon ten aanzien van de bedrijfsactiviteiten die hij in een lidstaat via een vaste inrichting uitoefent;
 - d) de transactie of reeks van transacties heeft een grensoverschrijdend effect.”.

Art. 11. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 18 december 2015, wordt een artikel 11/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 11/1. §1. De bevoegde autoriteit die na 31 december 2016 een voorafgaande grensoverschrijdende ruling afgeeft of maakt, wijzigt of hernieuwt, verstrekt de bevoegde autoriteiten van alle andere lidstaten en de Europese Commissie automatisch inlichtingen daarover, met behoud van de toepassing van de beperkingen, vermeld in paragraaf 6, en conform artikel 28 en 29.

§2. De bevoegde autoriteit verstrekt ook conform artikel 28 en 29 de buitenlandse autoriteiten van alle lidstaten, alsook de Europese Commissie, de inlichtingen over voorafgaande grensoverschrijdende rulings die zijn afgegeven of gemaakt, gewijzigd of hernieuwd binnen een periode van vijf jaar vóór 1 januari 2017, met uitzondering van de inlichtingen, vermeld in paragraaf 5, 1° en 2°.

Als voorafgaande grensoverschrijdende rulings zijn afgegeven of gemaakt, gewijzigd of hernieuwd tussen 1 januari 2012 en 31 december 2013, worden de inlichtingen verstrekt op voorwaarde dat de voorafgaande grensoverschrijdende rulings nog geldig waren op 1 januari 2014.

Als voorafgaande grensoverschrijdende rulings zijn afgegeven of gemaakt, gewijzigd of hernieuwd tussen 1 januari 2014 en 31 december 2016, worden de inlichtingen verstrekt ongeacht of de voorafgaande grensoverschrijdende rulings nog geldig zijn.

In afwijking van het eerste tot en met het derde lid is de bevoegde autoriteit niet verplicht om inlichtingen uit te wisselen als het een voorafgaande grensoverschrijdende ruling betreft die cumulatief aan de volgende voorwaarden voldoet:

- 1° hij is vóór 1 april 2016 afgegeven of gemaakt, gewijzigd of hernieuwd;
- 2° hij is gericht tot een bepaalde persoon of groep van personen, met een jaarlijkse netto-omzet als vermeld in artikel 2, punt 5, van Richtlijn 2013/34/EU van het Europees Parlement en de Raad, van minder dan 40.000.000 euro in het boekjaar dat voorafgaat aan de datum waarop de grensoverschrijdende ruling is afgegeven of gemaakt, gewijzigd of hernieuwd;
- 3° hij is niet gericht tot een bepaalde persoon of groep personen die hoofdzakelijk financiële of investeringsactiviteiten verricht.

§3. Paragraaf 1 en 2 zijn niet van toepassing als een voorafgaande grensoverschrijdende ruling uitsluitend betrekking heeft op de belastingzaken van een of meer natuurlijke personen.

§4. De inlichtingen, vermeld in paragraaf 1 en 2, worden door de bevoegde autoriteit verstrekt binnen de volgende termijnen:

- 1° voor de inlichtingen die conform paragraaf 1 zijn uitgewisseld: binnen drie maanden na het einde van het eerste halfjaar van het kalenderjaar waarin de voorafgaande grensoverschrijdende rulings zijn afgegeven of gemaakt, gewijzigd of hernieuwd;
- 2° voor de inlichtingen die conform paragraaf 2 zijn uitgewisseld: vóór 1 januari 2018.

§5. De inlichtingen die conform paragraaf 1 en 2 door de bevoegde autoriteit worden verstrekt, omvatten onder meer de volgende gegevens:

- 1° de identificatiegegevens van de andere persoon dan een natuurlijke persoon en, in voorkomend geval, van de groep personen waartoe die persoon behoort;
- 2° een samenvatting van de inhoud van de voorafgaande grensoverschrijdende ruling, met onder meer een omschrijving van de relevante zakelijke activiteiten of transacties of reeks van transacties, in algemene bewoordingen gesteld, die niet mag niet leiden tot de openbaarmaking van een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een fabrieks- of handelswerkwijze, of van inlichtingen die in strijd zouden zijn met de openbare orde;
- 3° de data waarop de voorafgaande grensoverschrijdende ruling is afgegeven of gemaakt, gewijzigd of hernieuwd;

- 4° de aanvangsdatum van de geldigheidsperiode van de voorafgaande grensoverschrijdende ruling, als die vermeld is;
- 5° de einddatum van de geldigheidsperiode van de voorafgaande grensoverschrijdende ruling, als die vermeld is;
- 6° het type voorafgaande grensoverschrijdende ruling;
- 7° het bedrag van de transactie of reeks van transacties van de voorafgaande grensoverschrijdende ruling, als die vermeld is in de voorafgaande grensoverschrijdende ruling;
- 8° de andere lidstaten, als die er zijn, waarop de voorafgaande grensoverschrijdende ruling naar alle waarschijnlijkheid van invloed zal zijn;
- 9° andere personen dan natuurlijke personen in de andere lidstaten, als die er zijn, op wie de voorafgaande grensoverschrijdende ruling naar alle waarschijnlijkheid van invloed zal zijn, waarbij vermeld wordt met welke lidstaten de personen in kwestie verbonden zijn;
- 10° de vermelding of de meegedeelde inlichtingen gebaseerd zijn op de voorafgaande grensoverschrijdende ruling.

§6. De inlichtingen, vermeld in paragraaf 5, 1° en 2°, worden niet meegedeeld aan de Europese Commissie.

§7. De Vlaamse Regering bepaalt de regels voor het kenbaar maken van de ontvangst van de inlichtingen door de bevoegde autoriteit.

§8. Het bevoegde personeelslid kan conform artikel 8, eerste lid, met behoud van de toepassing van artikel 29, om aanvullende inlichtingen verzoeken, met inbegrip van de volledige tekst van een voorafgaande grensoverschrijdende ruling.”.

Art. 12. Artikel 27 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 27. Als dat mogelijk is, gebruikt het bevoegde personeelslid het toepasselijke standaardformulier, vastgesteld door de Commissie, of het geautomatiseerde formaat. De Vlaamse Regering bepaalt naargelang het geval welk formulier of geautomatiseerde formaat gebruikt moet worden en welke informatie vermeld kan of moet worden.

Het standaardformulier of het geautomatiseerde formaat kan vergezeld gaan van verslagen, verklaringen en andere bescheiden of van voor eensluidend gewaarmerkte afschriften of uittreksels daarvan.”.

Art. 13. Artikel 28 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 28. De te verstrekken inlichtingen worden, als dat mogelijk is, op elektronische wijze verstrekt. De Vlaamse Regering bepaalt de nadere modaliteiten.”.

Hoofdstuk 5. Wijzigingen van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013

Art. 14. In artikel 1.1.0.0.2, eerste lid, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, gewijzigd bij de decreten van 19 december 2014 en 3 juli 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° een punt 10°/1 wordt ingevoegd, dat luidt als volgt:

“10°/1 heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen: de belasting die geheven wordt conform de bepalingen van titel 2, hoofdstuk 5, van deze codex;”;

2° aan punt 18° worden de volgende zinnen toegevoegd:

“De vestiging van de woonplaats binnen het Rijk wordt naar de omstandigheden beoordeeld. De natuurlijke personen die in het bevolkingsregister of het vreemdelingenregister zijn ingeschreven, worden evenwel, behalve in geval van tegenbewijs, geacht hun woonplaats of de zetel van hun vermogen binnen het Rijk te hebben gevestigd.”;

3° een punt 19°/1 wordt ingevoegd, dat luidt als volgt:

“19°/1 slachtoffer van een terroristische aanslag: elke persoon van wie kan worden aangetoond dat die persoon als slachtoffer om het leven is gekomen bij of ten gevolge van een daad van terrorisme, erkend krachtens een besluit van de Vlaamse Regering.”

4° punt 25° wordt opgeheven.

Art. 15. In artikel 2.4.4.0.2 van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 3 juli 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het derde lid, 2°, worden de woorden “de hogere of lagere eurocent naargelang het cijfer van het duizendste al dan niet vijf bereikt” vervangen door de woorden “het hogere of lagere tiende van een eurocent naargelang het cijfer van het honderdste van de eurocent al dan niet vijf bereikt”;

2° er wordt een vijfde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit artikel worden de voertuigen die uitsluitend aangedreven worden door een elektrische motor of waterstof, beschouwd als behorend tot de EURO-emissieklasse 6.”.

Art. 16. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 25 maart 2016, wordt een artikel 2.4.4.0.5 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 2.4.4.0.5. In dit artikel wordt verstaan onder de niet voor de weg bestemde mobiele machines: de voertuigen, vermeld in artikel 1, 1°, van het koninklijk besluit van 5 december 2004 houdende vaststelling van productnormen voor inwendige verbrandingsmotoren in niet voor de weg bestemde mobiele machines.

Als de EURO-emissieklasse van het voertuig niet bekend is, wordt die parameter voor de toepassing van artikel 2.4.4.0.2, eerste lid, 8°, bepaald overeenkomstig de volgende bepalingen:

- 1° voor de niet voor de weg bestemde mobiele machines:
- a) als de emissienorm, uitgedrukt in ‘Fase’ of in ‘Tier’, is vermeld op de boorddocumenten van het voertuig, conform de volgende tabel:

emissienorm op boorddocumenten	emissienorm op boorddocumenten	EURO-emissieklasse voor de kilometerheffing
Fase I		Euro I
Fase II		Euro II
Fase IIIa	Tier 3	Euro III
Fase IIIb	Tier 4i	Euro V
Fase IV	Tier 4	Euro VI

- b) als er geen emissienorm, uitgedrukt in 'Fase' of in 'Tier', is vermeld op de boorddocumenten van het voertuig, conform de volgende tabel:

datum van eerste inschrijving van het voertuig in het binnen- of buitenland	EURO-emissieklasse voor de kilometerheffing
vanaf 1 januari 1999 tot en met 31 december 2001	Euro I
vanaf 1 januari 2002 tot en met 31 december 2005	Euro II
vanaf 1 januari 2006 tot en met 31 december 2010	Euro III
vanaf 1 januari 2011 tot en met 31 december 2013	Euro V
vanaf 1 januari 2014	Euro VI

- 2° voor vrachtwagens en andere voertuigen dan de voertuigen, vermeld in punt 1°, als er geen emissienorm is vermeld op de boorddocumenten van het voertuig:

- a) voor voertuigen van de categorie N2, vermeld in artikel 1, §1, 2, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebereiden moeten voldoen, of met een maximaal toegestaan totaalgewicht van meer dan 3,5 ton en niet meer dan 12 ton, conform de volgende tabel:

datum van eerste inschrijving van het voertuig in het binnen- of buitenland	EURO-emissieklasse voor de kilometerheffing
vanaf 1 oktober 1993 tot en met 30 september 1996	Euro I
vanaf 1 oktober 1996 tot en met 30 september 2001	Euro II
vanaf 1 oktober 2001 tot en met 30 september 2006	Euro III
vanaf 1 oktober 2006 tot en met 31 december 2011	Euro IV
vanaf 1 januari 2012 tot en met 31 augustus 2016	Euro V
vanaf 1 september 2016	Euro VI

- b) voor voertuigen van de categorie N3, vermeld in artikel 1, §1, 2, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebereiden moeten voldoen, of met een maximaal toegestaan totaalgewicht van meer dan 12 ton, conform de volgende tabel:

datum van eerste inschrijving van het voertuig in het binnen- of buitenland	EURO-emissieklasse voor de kilometerheffing
vanaf 1 oktober 1993 tot en met 30 september 1996	Euro I
vanaf 1 oktober 1996 tot en met 30 september 2001	Euro II
vanaf 1 oktober 2001 tot en met 30 september 2006	Euro III
vanaf 1 oktober 2006 tot en met 30 september 2009	Euro IV
vanaf 1 oktober 2009 tot en met 31 december 2013	Euro V
vanaf 1 januari 2014	Euro VI

..

Art. 17. In hetzelfde decreet wordt het opschrift van hoofdstuk 5 vervangen door wat volgt:

“Hoofdstuk 5. Heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen”.

Art. 18. Artikel 2.5.1.0.1 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Artikel 2.5.1.0.1. §1. De gemeenten zijn gemachtigd tot het heffen van een gemeentelijke heffing op ongeschikte en/of onbewoonbare woningen die opgenomen zijn in de inventaris, rekening houdend met het minimale voorschrift dat de minimumaanslag bedraagt:

- a) 500 euro voor een kamer als vermeld in artikel 2, §1, eerste lid, 10° bis, van de Vlaamse Wooncode;
- b) 990 euro voor elke andere woning dan deze, vermeld in a);

§2. De gemeente geeft vóór 31 maart van het aanslagjaar aan de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie kennis over de heffing, vermeld in paragraaf 1, aan de hand van een voor eensluidend verklaard afschrift van het gemeenteraadsbesluit.

§3. Als de gemeente een eigen heffingsreglement heeft dat minstens één van de minima voorziet vermeld in paragraaf 1, dan wordt in die gemeente de gewestelijke heffing op ongeschikte en onbewoonbare woningen niet geheven.”.

Art. 19. In artikel 2.5.2.0.1 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “een gebouw of” opgeheven;

2° in het derde lid wordt de zinsnede “artikel 27, §3,” vervangen door de zinsnede “artikel 29”.

Art. 20. In artikel 2.5.3.0.1, 2.5.6.0.1, 2.5.7.0.1, eerste en tweede lid, en artikel 2.5.7.0.2, eerste lid, 1°, van hetzelfde decreet worden de woorden “het gebouw of” telkens opgeheven.

Art. 21. In artikel 2.5.4.0.1 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid, 1°, worden de woorden “het geïnventariseerde gebouw of” opgeheven;

2° het derde lid wordt opgeheven.

Art. 22. In artikel 2.5.4.0.2 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, worden de woorden “verkrottingsheffing woningen en gebouwen” vervangen door de woorden “heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen”.

Art. 23. In artikel 2.5.6.0.2, §1, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° In het eerste lid worden de woorden “de gebouwen of” telkens opgeheven;

2° In het tweede lid worden de woorden “het gebouw of” telkens opgeheven.

Art. 24. In artikel 2.5.6.0.2, §2, eerste lid, van hetzelfde decreet worden de woorden "of het gebouw" opgeheven.

Art. 25. In artikel 2.5.7.0.3 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° In het eerste lid wordt de zinsnede "de administratieve akte, vermeld in artikel 32 van het decreet van 22 december 1995," vervangen door de zinsnede "het besluit tot ongeschikt- of onbewoonbaarverklaring, vermeld in artikel 27 van het decreet van 22 december 1995,";

2° In het eerste lid wordt de zinsnede "de administratieve akte," vervangen door de zinsnede "het besluit tot ongeschikt- of onbewoonbaarverklaring,";

3° In het eerste lid en tweede lid, 1°, worden de woorden "het gebouw of" telkens opgeheven;

4° In het tweede lid, 4°, wordt het woord "gebouwdelen" vervangen door de woorden "delen van de woning".

Art. 26. In artikel 2.7.1.0.6 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, derde lid, worden de woorden "ingevolge een contract dat door die langstlevende echtgenoot is gesloten" vervangen door de woorden "ingevolge een levensverzekeringscontract of een contract met vestiging van rente dat door die langstlevende echtgenoot is gesloten";

2° aan paragraaf 2, tweede lid, wordt de volgende zin toegevoegd:

"In het geval van een levensverzekeringscontract kan dit tegenbewijs niet worden geleverd door aan te tonen dat het contract werd geschonken aan deze persoon."

Art. 27. Aan artikel 2.7.3.2.8 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, waarvan de bestaande tekst paragraaf 1 zal vormen, wordt een paragraaf 2 toegevoegd, die luidt als volgt:

"§2. In het geval van een levensverzekeringscontract wordt de belastbare grondslag van de sommen, renten of waarden, die aan de persoon, vermeld in artikel 2.7.1.0.6, kunnen toekomen, verminderd met het bedrag dat als belastbare grondslag heeft gediend voor de heffing van de schenkbelasting indien het contract door de erflater aan die persoon werd geschonken."

Art. 28. In artikel 2.7.3.4.2, zesde lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 17 juli 2015, wordt tussen de zinsnede "van het jaar 2014" en de woorden "Na de toepassing van" de zin "Het gemiddelde van de maandelijkse indexcijfers wordt afgerond op het hogere of lagere honderdste naargelang het cijfer van de duizendsten al of niet vijf bereikt, en de coëfficiënt wordt afgerond op het hogere of lagere tienduizendste naargelang het cijfer van de honderdduizendsten al of niet vijf bereikt." ingevoegd.

Art. 29. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 25 maart 2016, wordt een artikel 2.7.6.0.5 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 2.7.6.0.5. Er wordt een vrijstelling verleend van de erfbelasting voor de nalatenschap van een persoon die het slachtoffer van een terroristische aanslag was."

Art. 30. Aan artikel 2.8.3.0.3, §1, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Het eerste lid is niet van toepassing op de onroerende goederen die deel uitmaken van een vrijgestelde schenking van activa als vermeld in artikel 2.8.6.0.3, §1, 1°.”.

Art. 31. In artikel 2.8.6.0.1, vierde lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, wordt de zin “De schenkbelasting is alsnog verschuldigd door de verkrijger van de onroerende goederen, vermeld in het eerste lid, 4°, als binnen de periode, vermeld in artikel 5 van het decreet van 30 maart 2007 betreffende de Brownfieldconvenanten, geen brownfieldconvenant voor het project wordt gesloten, of als het brownfieldproject niet tijdig wordt gestart of gerealiseerd conform de voorwaarden, vermeld in het brownfieldconvenant.” vervangen door de zin “De schenkbelasting is alsnog verschuldigd door de verkrijger van de onroerende goederen, vermeld in het eerste lid, 4°, als de Vlaamse Regering beslist tot stopzetting van de onderhandelingen als vermeld in artikel 8, §3, vierde lid, van het decreet van 30 maart 2007 betreffende de Brownfieldconvenanten, of als het brownfieldproject niet tijdig wordt gestart of gerealiseerd conform de voorwaarden, vermeld in het brownfieldconvenant.”.

Art. 32. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 25 maart 2016, wordt een artikel 2.8.6.0.8 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 2.8.6.0.8. Er wordt een vrijstelling verleend van de schenkbelasting die opeisbaar wordt bij toepassing van artikel 2.8.7.0.2, §2, in het geval van de realisatie van een beding van aanwas dat onder kosteloze titel was overeengekomen tussen personen van wie de eerst stervende het slachtoffer van een terroristische aanslag was.”.

Art. 33. In artikel 2.9.3.0.3, §2, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt punt c) vervangen door wat volgt:

“c) het register van verwaarloosde gebouwen en woningen, vermeld in artikel 25, §1, van het decreet van 22 december 1995, of de inventaris van ongeschikte en onbewoonbare woningen, vermeld in artikel 26, §1, van het voornoemde decreet;”.

Art. 34. In artikel 2.9.6.0.1, eerste lid, 2°, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, worden de woorden “een hoger verkooprecht dan het verkooprecht dat” vervangen door de woorden “een hogere registratiebelasting dan de registratiebelasting die”.

Art. 35. In artikel 2.9.6.0.2, eerste lid, 9°, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de woorden “of de inbreng in” worden telkens opgeheven;

2° de zinsnede “, evenals akten houdende verdeling, na ontbinding of splitsing van een bovenbedoelde vereniging” wordt opgeheven.

Art. 36. In artikel 2.9.6.0.3, vijfde lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, wordt de zin “Het verkooprecht is alsnog verschuldigd door de verkrijger van de onroerende goederen, vermeld in het eerste lid, 12°, als binnen de periode, vermeld in artikel 5 van het decreet van 30 maart 2007 betreffende de Brownfieldconvenanten, geen brownfieldconvenant voor het project wordt gesloten, of als het brownfieldproject niet tijdig wordt gestart of gerealiseerd conform de voorwaarden, vermeld in het brownfieldconvenant.” vervangen door de zin “Het verkooprecht is alsnog verschuldigd door de verkrijger van de onroerende goederen, vermeld in het eerste lid, 12°, als de Vlaamse

Regering beslist tot stopzetting van de onderhandelingen als vermeld in artikel 8, §3, vierde lid, van het decreet van 30 maart 2007 betreffende de Brownfieldconvenanten, of als het brownfieldproject niet tijdig wordt gestart of gerealiseerd conform de voorwaarden, vermeld in het brownfieldconvenant.”.

Art. 37. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 25 maart 2016, wordt een artikel 2.9.6.0.7 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 2.9.6.0.7. Er wordt een vrijstelling verleend van het verkooprecht dat opeisbaar wordt bij toepassing van artikel 2.9.7.0.3, §2, in het geval van de realisatie van een beding van aanwas dat onder bezwarende titel was overeengekomen tussen personen van wie de eerst stervende het slachtoffer van een terroristische aanslag was. Hetzelfde geldt voor het verkooprecht dat opeisbaar wordt bij de realisatie van een tontinebeding waarbij de eerst stervende koper het slachtoffer van een terroristische aanslag was.”.

Art. 38. Aan artikel 2.10.6.0.1, eerste lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, wordt een punt 3° toegevoegd, dat luidt als volgt:

“3° de akten die met toepassing van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn of het decreet van 19 december 2008 betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verrichtingen vaststellen als vermeld in artikel 2.10.1.0.1, hetzij ten bate van openbare centra voor maatschappelijk welzijn hetzij ten bate van op grond van de voormelde wet opgerichte verenigingen, alsook akten houdende verrichtingen als vermeld in artikel 2.10.1.0.1, na ontbinding of splitsing van een voormelde vereniging.”.

Art. 39. In artikel 2.10.6.0.3, vierde lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, wordt de zin “Het verdeelrecht is alsnog verschuldigd door de verkrijger van de onroerende goederen, vermeld in het eerste lid, als binnen de periode, vermeld in artikel 5 van het decreet van 30 maart 2007 betreffende de Brownfieldconvenanten, geen brownfieldconvenant over het project wordt gesloten, of als het brownfieldproject niet tijdig wordt gestart of gerealiseerd conform de voorwaarden, vermeld in het brownfieldconvenant.” vervangen door de zin “Het verdeelrecht is alsnog verschuldigd door de verkrijger van de onroerende goederen, vermeld in het eerste lid, als de Vlaamse Regering beslist tot stopzetting van de onderhandelingen als vermeld in artikel 8, §3, vierde lid, van het decreet van 30 maart 2007 betreffende de Brownfieldconvenanten, of als het brownfieldproject niet tijdig wordt gestart of gerealiseerd conform de voorwaarden, vermeld in het brownfieldconvenant.”.

Art. 40. In artikel 3.1.0.0.5 en artikel 3.3.2.0.1, tweede lid, 5°, van hetzelfde decreet worden de woorden “verkrottingsheffing woningen en gebouwen” vervangen door de woorden “heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen”.

Art. 41. Aan artikel 3.3.1.0.5, §2, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014 en gewijzigd bij het decreet van 17 juli 2015, wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“In afwijking van het eerste lid is de termijn voor de indiening van de aangifte, vermeld in paragraaf 1, eerste lid, in geval van een onbeheerde nalatenschap als vermeld in artikel 811 van het Burgerlijk Wetboek, vier maanden vanaf de aanstelling van de curator, vermeld in artikel 813 van het Burgerlijk Wetboek.”.

Art. 42. In artikel 3.3.1.0.8, §1, eerste lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014 en gewijzigd bij het decreet van 17 juli 2015, wordt een punt 15° ingevoegd, dat luidt als volgt:

"15° dat de aangevers de toepassing vragen van artikel 2.7.6.0.5. In voorkomend geval moeten de aangevers een bewijsstuk bij de aangifte voegen waaruit blijkt dat de erflater het slachtoffer van een terroristische aanslag was."

Art. 43. In artikel 3.3.2.0.1 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 19 december 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid, 6°, worden de woorden "verkrottingsheffing woningen en gebouwen" vervangen door de woorden "heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen";

2° in het tweede lid, 5°, worden de woorden "verkrottingsheffing woningen en gebouwen" vervangen door de woorden "heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen" en wordt de zinsnede "artikel 24, 7°," vervangen door de zinsnede "artikel 24, 6°,".

Art. 44. In artikel 3.3.3.0.1, §4, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° In het eerste lid worden de woorden "verkrottingsheffing woningen en gebouwen" vervangen door de woorden "heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen";

2° het derde lid wordt opgeheven.

Art. 45. In artikel 3.4.2.0.1, eerste lid, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 19 december 2014, wordt tussen het woord "belasting" en het woord "moet" de zinsnede "of de administratieve geldboete, vermeld in artikel 3.18.0.0.1," ingevoegd.

Art. 46. Artikel 3.8.0.0.2 van hetzelfde decreet wordt opgeheven.

Art. 47. In artikel 3.10.3.1.1, §2, tweede lid, en 3.10.4.1.2, §5 en §6, van hetzelfde decreet worden de woorden "verkrottingsheffing woningen en gebouwen" vervangen door de woorden "heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen".

Art 48. In artikel 3.12.3.0.1 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014 en gewijzigd bij de decreten van 3 juli 2015 en 14 juli 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, wordt een punt 5° ingevoegd, dat luidt als volgt:

"5° ze de toepassing vragen van hetzij artikel 2.8.6.0.8, hetzij artikel 2.9.6.0.7, als de realisatie van een beding van aanwas het gevolg is van het overlijden van een slachtoffer van een terroristische aanslag.";

2° een paragraaf 6 wordt toegevoegd, die luidt als volgt:

"§6. Als partijen de toepassing vragen van de vrijstelling van hetzij artikel 2.8.6.0.8, hetzij artikel 2.9.6.0.7, moet een bewijsstuk worden voorgelegd waaruit blijkt dat de realisatie van het beding van aanwas het gevolg is van het overlijden van een slachtoffer van een terroristische aanslag."

Art. 49. In artikel 3.12.3.0.6 van het zelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, wordt tussen het eerste en het tweede lid een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Deze registratiebelasting wordt geacht betaald te zijn als de akten of geschriften, vermeld in het eerste lid, voorafgaandelijk of uiterlijk samen met de akte van de notaris of het exploit of proces-verbaal van de gerechtsdeurwaarder ter registratie worden aangeboden.”.

Art. 50. In artikel 3.18.0.0.1, §5, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014 en gewijzigd bij het decreet van 17 juli 2015, wordt tussen de zinsnede “paragraaf 4,” en de woorden “worden ingevorderd” de zinsnede “eerste lid,” ingevoegd.

Art. 51. In artikel 5.0.0.0.1, 5°, van hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 3 juli 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° tussen de zinsnede “artikel 88,” en de zinsnede “artikel 94” wordt de zinsnede “artikel 91¹ (als het geen betrekking heeft op het recht van hypotheekvestiging), artikel 92²,” ingevoegd;

2° de zinsnede “artikel 160, artikel 161, 1° bis, 3° (als het geen betrekking heeft op verkooprecht), 4° (als het geen betrekking heeft op verkooprecht), 5°, 10°, 12° en 13°,” wordt vervangen door de zinsnede “artikel 160, artikel 161, 1° (als het geen betrekking heeft op verkooprecht of verdeelrecht), 1°bis, 3° (als het geen betrekking heeft op verkooprecht), 4° (als het geen betrekking heeft op registratiebelasting), 5°, 10°, 12° en 13°,”.

Art. 52. In bijlage 1, concordantietabel 1, tabel 9, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 19 december 2014, en in het opschrift ervan, worden de woorden “en gebouwen” telkens opgeheven.

Art. 53. In bijlage 1, concordantietabel 1, tabel 18, van hetzelfde decreet, vervangen bij decreet van 19 december 2014 en gewijzigd bij het decreet van 17 juli 2015, wordt de rij

Art. 92 ²	opgeheven
----------------------	-----------

“ opgeheven.

Art. 54. In de bijlage 1, concordantietabel 2, tabel 9, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 19 december 2014, en in het opschrift ervan, worden de woorden “en gebouwen” telkens opgeheven.

Hoofdstuk 6. Slotbepalingen

Art. 55. Dit decreet treedt in werking 10 dagen na bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, met uitzondering van:

- 1° artikel 2 tot en met 7, artikel 14, 1° en 4°, artikel 17 tot en met 25, 40, 43, 44, 47, 52 en 54, die in werking treden vanaf aanslagjaar 2017;
- 2° artikel 8 en artikel 9 tot en met 13, die in werking treden op 1 januari 2017.

Artikel 14, 3°, 29, 32, 37, 42 en 48 hebben uitwerking voor overlijdens na 21 maart 2016.

Artikel 15, 16, 45 en 50 hebben uitwerking met ingang van 1 april 2016.

Artikel 26, 2°, en 27 hebben uitwerking met ingang van 1 maart 2016.

Artikel 51 en 53 hebben uitwerking met ingang van 1 januari 2015.

Brussel, ... (datum).

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Bart TOMMELEIN

ADVIES VAN DE MILIEU- EN NATUURRAAD VAN VLAANDEREN

MINARAAD

milieu & natuur

Minaraad
Kliniekstraat 25 - 4de verdieping
1070 Brussel
T 02 558 01 30
F 02 558 01 31
E info@minaraad.be
www.minaraad.be

De heer Bart Tommelein
Vlaams minister van Begroting, Financiën
en Energie
Kreupelenstraat 2
1000 Brussel

uw bericht van	uw kenmerk	ons kenmerk	bijlagen
18 juli 2016	VLABEL/regelgeving	02/L2/2016/403	
Vragen naar / e-mail	Telefoon	Datum	
Jan.verheeke@minaraad.be	02 558 01 30	18 augustus 2016	

Mijnheer de minister,

Op 19 juli 2016 ontving de Minaraad de adviesvraag over voorontwerp van decreet houdende diverse fiscale bepalingen, met een adviestermijn van 30 dagen.

Gezien de beperkte adviestermijn, en de op het eerste zicht geringe directe milieurelevantie van de voorstellen, werd er door de raadsorganisaties geen behoefte ervaren om over dit onderwerp een adviesproces te doorlopen.

Ik deel u dan ook mee dat de Minaraad niet zal adviseren over deze adviesvraag.

Met vriendelijke groeten,

Jan Verheeke
Secretaris

ADVIES VAN DE MOBILITEITSRAAD VAN VLAANDEREN

De heer Bart Tommelein
Vlaams minister van Begroting, Financiën en Energie
Kreupelenstraat 2
1000 BRUSSEL

contactpersoon
Frank Van Thillo
fvthillo@serv.be

ons kenmerk
MORA_BR_20160818_fiscale bepalingen

Brussel
18 augustus 2016

Adviesvraag na principiële goedkeuring van het voorontwerp van decreet houdende diverse fiscale bepalingen

Mijnheer de minister

Op 19 juli vroeg u de Mobiliteitsraad om advies over het voorontwerp van decreet houdende diverse fiscale bepalingen. De MORA formuleert in deze brief enkele opmerkingen over de artikelen die handelen over de kilometerheffing voor vrachtwagens.

Het voorontwerp van decreet geeft in tabellen weer onder welke EURO-emissienorm voertuigen vallen voor het geval deze norm niet vermeld zou staan op het inschrijvingsbewijs of op andere boorddocumenten. De MORA stelt vast dat in de tabellen van art. 16 2° a) en b) de data van eerste inschrijving niet overeenkomen met de door de Europese Commissie opgelegde startdata. Volgens de informatie waarover de MORA beschikt, geldt tabel a) voor voertuigen van de categorie N2 met een referentiemassa van maximaal 2.610 kg. Tabel b) is geldig voor de voertuigen van categorie N2 met een referentiemassa van meer dan 2.610 kg en voertuigen van categorie N3. De MORA vraagt om deze tabellen, voorafgaandelijk aan de goedkeuring van het ontwerpdecreet, conform de Europese regelgeving aan te passen.

Aangezien de tabellen uit dit voorontwerp van de decreet zijn afgestemd met deze van de Lage Emissiezones, vraagt de MORA om ook dit dossier conform te maken met de Europese regelgeving.

Het voorontwerp van decreet plaatst elektrische vrachtwagens en vrachtwagens die rijden op waterstof in de hoogste euronormklasse. De Mobiliteitsraad vindt het positief dat de Vlaamse Regering op deze wijze milieuvriendelijke voertuigen bevoordeelt. De Raad vindt dat de meest milieuvriendelijke voertuigen de laagste tarieven binnen hun gewichtsklasse moeten krijgen. Op die manier kunnen de industrie en de transportsector extra gestimuleerd worden om te investeren in milieuvriendelijke aandrijftechnologieën.

Over de andere artikelen uit het voorontwerp van decreet formuleert de Raad geen opmerkingen.

Hoogachtend

Daan Schalck
voorzitter

ADVIES VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

Advies

Diverse fiscale bepalingen

Brussel, 22 augustus 2016

Adviesvraag: Voorontwerp van decreet betreffende de wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, wat betreft de terugbetaling van de verkeersbelasting voor gecombineerd vervoer

Adviesvrager: Bart Tommelein - Vlaams minister van Begroting, Financiën en Energie

Ontvangst adviesvraag: 19 juli 2016

Adviestermijn: 30 dagen

Decretale opdracht: SERV-decreet 7 mei 2004 art. 20 (SAR-functie)

Goedkeuring raad: 22 augustus 2016

Contactpersoon: Erwin Eysackers – eeysackers@serv.be

De heer Bart TOMMELEIN
Vlaams minister van Begroting, Financiën en Energie
Kreupelenstraat 2
1000 Brussel

contactpersoon
Erwin Eysackers
eeyackers@serv.be

ons kenmerk
SERV_BR_20160822_Diverse_fiscale_bepalingen_ADV

Brussel
22 augustus 2016

Advies over het voorontwerp van decreet houdende diverse fiscale bepalingen

Mijnheer de viceminister-president

Op 19 juli vroeg u de SERV om advies over bovenstaand ontwerp van decreet.

Het voorliggende ontwerp van decreet beoogt wijzigingen aan:

- de woonbonus (Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992);
- het inventarisbeheer van verwaarloosde of onbewoonbare en ongeschikte woningen (het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing bedrijfsruimten en decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996);
- de uitwisseling van inlichtingen op belastinggebied, m.n. fiscale rulings (het decreet van 21 juni 2013 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van belastingen, teneinde te voorzien in de omzetting van richtlijn 2015/2376 /EU van de Raad van 8 december 2015 tot wijziging van Richtlijn 2011/16/EU wat betreft verplichte automatische uitwisseling van inlichtingen op belastinggebied);

als ook wijzigingen aan (de Vlaams Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, en het besluit Vlaamse Codex Fiscaliteit van 20 december 2013):

- de verkrottingsheffing;
- de kilometerheffing;
- de regeling van vrijstelling van de schenkbelasting, het verkooprecht en het verdeelrecht voor brownfields;
- de erf- en registratiebelasting.

De SERV zal in dit dossier geen advies formuleren gezien de beperkte sociaal-economische relevantie.

Hoogachtend

Pieter Kerremans
administrateur-generaal

Karel Van Eetvelt
voorzitter

ADVIES VAN DE VLAAMSE WOONRAAD

VLAAMSE
WOONRAAD

////////////////////////////////////
ONTWERP VAN DECREET HOUDENDE
DIVERSE FISCALE BEPALINGEN

Advies 2016-12 / 8.09.2016

////////////////////////////////////

INHOUD

1	Situering	79
2	Beknopte inhoud van het ontwerpdecreet	79
3	Bespreking van het ontwerpdecreet.....	79
3.1	Vlaamse krotbelasting	79
3.1.1	Beleidskader	79
3.1.2	Finaliteit verwaarlozing versus ongeschikt/onbewoonbaar	80
3.1.3	Heffing als gebiedsgericht instrument	82
3.1.4	Materieel toepassingsgebied heffing ongeschiktheid en onbewoonbaarheid	83
3.1.5	Gelijke waarborgen	83
3.1.6	Technische bedenkingen	84
3.2	Hypotheekoverdracht	84

1 SITUERING

Op 15 juli 2016 hechtte de Vlaamse Regering haar principiële goedkeuring aan het ontwerp van decreet houdende diverse fiscale bepalingen. De Vlaamse Woonraad werd verzocht advies uit te brengen over dit ontwerp van decreet (binnen de decretaal bepaalde tijdslimiet van dertig dagen). Voorliggend advies werd op 8 september 2016 goedgekeurd door de Vlaamse Woonraad.

2 BEKNOPT INHOUD VAN HET ONTWERPDECREET

Het ontwerp van decreet bevat wijzigingen aan diverse fiscale instrumenten uit verschillende beleidsvelden. Het ontwerp wijzigt onder meer de belasting ter bestrijding van verkrotting van woningen en/of gebouwen, ook wel 'krotbelasting' genoemd. Er wordt voorgesteld de heffing op de verwaarloosde woningen over te hevelen naar het lokaal niveau waarbij de gewestelijke heffing volledig wordt opgeheven. De heffing op de ongeschikt of onbewoonbaar verklaarde woningen blijft gewestelijk tenzij het lokale bestuur een heffing oplegt (in dit geval is de gewestelijke heffing niet langer van toepassing). Bij de lokale heffing op ongeschikte of onbewoonbare woningen moet rekening worden gehouden met de voorwaarden die worden voorzien in het gewestelijke kader. De decreetgever heeft ter zake de bedoeling de huidige dubbele heffing vanuit beide bestuursniveaus ongedaan te maken, en dit zowel voor de verwaarloosde als voor de ongeschikt of onbewoonbaar verklaarde woningen. Daarnaast worden een aantal fiscale wijzigingen bij aankoop woningen vooropgesteld. De Raad beperkt zijn tussenkomst tot deze aangelegenheden.

3 BESPREKING VAN HET ONTWERDECREET

3.1 VLAAMSE KROTBELASTING

3.1.1 Beleidskader

In de beleidsbrief Financiën en Begroting (2015-2016) en in de beleidsbrief Wonen (2015-2016) wordt het volgende gesteld :

De Vlaamse krotbelasting bestaat uit twee heffingen; een heffing op verwaarloosde woningen en gebouwen en een heffing op ongeschikt en onbewoonbaar verklaarde woningen. Naast deze Vlaamse heffing kan de gemeente voor beide ook een eigen heffing opleggen. Conform het Vlaams Regeerakkoord wil ik binnen een Vlaams kader een dubbele heffing vermijden.

De heffing op verwaarlozing zullen we op Vlaams niveau volledig stopzetten. Het beleid ter zake wordt toevertrouwd aan de gemeenten (...).

De Vlaamse heffing op ongeschikt en onbewoonbare verklaarde woningen is van een andere orde, aangezien daarmee het grondrecht op wonen beoogd wordt. Dat grondrecht houdt niet enkel in dat men een dak boven zijn hoofd moet hebben; het moet ook een kwaliteitsvol dak zijn. De Vlaamse regering wil bovendien een versterking van de private huurmarkt, waarbij één van de uitgangspunten de bescherming en het garanderen van woningkwaliteit is. De heffing op ongeschikt en onbewoonbare verklaarde woningen is een essentieel element in het bewaken van de woningkwaliteit, aangezien het de eigenaar (dwingend) stimuleert om de aangelegde renovatiewerken uit te voeren.

De Vlaamse Woonraad kan zich achter het principe scharen dat dubbele heffingen vanuit diverse bestuursniveaus moeten worden vermeden. De dubbele heffing (met niet gelijklopende procedures door het gewest en de gemeente) is voor betrokkenen minder doorzichtig en kan complicerend werken.

De Raad acht de heffing als beleidsinstrument binnen het beleidsveld wonen van groot belang. De heffing is een middel om vooropgestelde doelstellingen te ondersteunen of zelfs afdwingbaar te maken. Volgens de Raad is de heffing dan ook een instrument waarvan voorgestelde wijzigingen steeds moeten worden beoordeeld vanuit de finaliteit van het instrument en de doelstellingen van het betrokken beleidsveld wonen.

De Raad meent dat een wijziging van de heffing op zich geen probleem vormt zolang de doelstellingen (waartoe de heffing bijdraagt) minstens op een gelijkwaardige en efficiënte manier kunnen worden vervuld. Wat betreft de heffing op ongeschiktheid of onbewoonbaarheid verwijst de Raad naar het standstill beginsel waarbij het beschermingsniveau van het grondrecht niet mag worden verminderd. In het bijzonder biedt de heffing een extra stimulans om de woning te herstellen en het recht op wonen te realiseren wanneer de woning ongeschikt of onbewoonbaar is verklaard. Het recht op wonen is bovendien een grondwettelijk recht dat door het gewestelijk bestuursniveau rechtstreeks of onrechtstreeks via sociale woonactoren wordt ondersteund, maar waarbij de eindverantwoordelijkheid steeds bij het gewest ligt. De Raad wenst er op te wijzen dat het debat hiervan niet los kan worden gezien. De Raad meent dan ook dat het recht op wonen en de institutionele draagwijdte ervan mede bepalend zijn voor de beleidskeuzes die ter zake kunnen worden genomen.

De Raad wenst verder het opgestart evaluatieonderzoek van het steunpunt Wonen omtrent het instrumentarium woningkwaliteit onder de aandacht te brengen¹. Dit onderzoek beoogt een meer efficiënt instrumentarium en een mogelijke herpositionering of hertekening ervan. De Raad meent dat het aangewezen is de resultaten van dit onderzoek af te wachten en wijzigingen desgevallend hierop te enten. De huidige voorgestelde wijzigingen zijn immers fundamenteel, en grijpen in op institutionele aspecten van de heffing. De Raad betreurt dan ook dat voorgestelde wijzigingen niet gesteund zijn op een voorafgaande, grondige evaluatie.

3.1.2 Finaliteit verwaarlozing versus ongeschikt/onbewoonbaar

De Vlaamse Woonraad wenst een duidelijk onderscheid te maken tussen de verwaarlozing van een woning enerzijds, en ongeschikte/onbewoonbare woningen anderzijds. In hoger vernoemde beleidsbrieven wordt dit

¹ Steunpunt Wonen. *Meerjarenplan 2016-2012*. <http://steunpuntwonen.be/Documenten/Onderzoek/Jaarplannen/Meerjarenplan>

verschil in finaliteit tussen ongeschiktheid en onbewoonbaarheid enerzijds en verwaarlozing anderzijds erkend.

Verwaarlozing

De verwaarlozing van een gebouw en/of woning wordt op basis van vermoedenslijsten opgesteld door de gemeente door de inventarisbeheerder (decentrale diensten van Wonen-Vlaanderen) beoordeeld aan de hand van een technisch verslag. Dit verslag somt een aantal tekenen van verwaarlozing op (bv. glasbreuk, uitvallend voegwerk, ...). Aan elk van deze tekenen wordt een score toegekend en een woning en/of gebouw wordt als verwaarloosd beschouwd als de eindscore een vooropgesteld aantal punten bereikt.

De hoofdbekommernis bij het bestrijden van verwaarlozing is de verloedering van de leef- en woonomgeving tegengaan. Dit sluit aan op het recht op wonen waarvan het wonen in een behoorlijke woonomgeving deel uitmaakt. De Vlaamse Woonraad erkent dat de lokale besturen goed geplaatst zijn om de kwaliteit van de plaatselijke leefomgeving op te volgen en hiertoe een beleid te voeren. Eerder heeft de Vlaamse Woonraad om deze reden in beginsel ingestemd met de overheveling van de leegstand naar het lokale niveau². De Raad wenst echter een aantal kanttekeningen te plaatsen bij de overheveling van zowel de vaststelling als de heffing op verwaarlozing naar het lokale niveau. In het ontwerp geldt de overheveling absoluut en zonder voorwaarden. Zoals hoger gesteld acht de Raad de bestrijding van verwaarlozing van belang (het zij op gewestelijk het zij op gemeentelijk niveau). Er zal dan ook aandacht moeten besteed worden aan de ondersteuning (vb juridisch-administratieve hulp, opleiding, ...) van de gemeenten die ter zake een lokaal beleid wensen op te zetten, maar die mogelijk niet over voldoende bestuurskracht beschikken (de overheveling van inventarisatie en heffing, kan immers een ruime impact hebben op de lokale besturen, onder meer naar praktische en administratieve organisatie en kosten). Verder meent de Raad dat de monitoring van de lokale beleidspinspanningen aangewezen is om de kwaliteit van het woonpatrimonium in het Vlaamse gewest te kunnen opvolgen (en desgevallend gepaste beleidsmaatregelen te kunnen nemen). Verder lijkt het de Raad aangewezen om minimaal een zekere gemeenschappelijke aanpak te waarborgen, onder meer wat de normen en vaststelling van de verwaarlozing betreft (om op dezelfde basis de verwaarlozing te kunnen vaststellen). De Raad vraagt dit te willen overwegen.

Ongeschikt/onbewoonbaar

Een woning is ongeschikt en/of onbewoonbaar wanneer na controle ter plaatse wordt vastgesteld dat de woning ((studenten)kamer, studio, appartement of woonhuis) niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in de Vlaamse Wooncode. Indien er ernstige risico's zijn (op brand, elektrocutie of CO-vergiftiging) kan de woning onbewoonbaar verklaard worden.

De woonkwaliteitsnormen worden beschouwd als minimale vereisten op het vlak van woonveiligheid en woongezondheid (onder dit minimaal niveau beantwoordt de woonsituatie niet aan het begrip 'menswaardig wonen' - cf. artikel 3 Vlaamse Wooncode). Om de minimale kwaliteitsnormen te garanderen is decretaal in een administratieve en strafrechtelijke procedure voorzien. Deze procedures moeten beschermend werken voor de bewoner die recht heeft op een minimale woningkwaliteit. De gewestelijke heffing is een extra middel

² Vlaamse Woonraad, Advies over het voorontwerp van decreet houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot wonen, 2016/02

om aan te zetten tot herstel en bijgevolg het recht op wonen te ondersteunen. De stimulans wordt bovendien gradueel versterkt (via een toenemend heffingsbedrag wanneer de ongeschiktheid of onbewoonbaarheid blijft aanslepen).

Ongeschiktheid of onbewoonbaarheid raakt de bewoner rechtstreeks, en houdt een ernstige schending van het recht op wonen in (de bewoner wordt geconfronteerd met een ontoelaatbare woonkwaliteit). Net omwille hiervan is het van belang de normzetting, de procedures en de instrumenten inzake woningkwaliteit (in beginsel) door het Vlaams Gewest te laten regelen. De Vlaamse Woonraad acht het immers essentieel dat iedere burger aanspraak kan maken op eenzelfde behandeling en gelijke bescherming wanneer het recht op wonen in het geding is. Vanuit die optiek is moet de aanpak van de ongeschiktheid en onbewoonbaarheid in het Vlaamse gewest (in beginsel) gelijk worden gerealiseerd.

De Raad meent de overheveling van de heffing naar de gemeente (indien de gemeente hiertoe kiest) omzichtigheid vereist. Hierbij moet een (sterk) verschillende invulling van de heffing op ongeschikt- en onbewoonbaar verklaarde woningen worden vermeden, net omwille van het risico op een ongelijke behandeling of een ongelijk beschermingsniveau in hoofde van de burger. De lokale heffingsregeling op ongeschiktheid of onbewoonbaarheid mag volgens de Raad in principe geen afzwakking van de gewestelijke regeling inhouden. Mede daarom pleit de Raad om het kader waarbinnen de gemeente de heffing kan opleggen duidelijker te bepalen (en te oriënteren op de uitgangspunten en waarborgen die gelden in het gewestelijke heffingsregime)- zie ook verder 3.1.5. gelijke waarborgen.

3.1.3 Heffing als gebiedsgericht instrument

In een lokaal of gewestelijk woonbeleid zijn zowel de strijd tegen de verwaarlozing als deze tegen ongeschikt- of onbewoonbaarheid van belang. Beide haken in op een element van het recht op wonen, respectievelijk het recht op een behoorlijke woonomgeving en het recht op minimale woonkwaliteit. Mede door het verschil in impact op het recht op wonen hebben beide een andere draagwijdte en finaliteit, wat op zijn beurt een verschil in territoriale aanpak of regeling kan rechtvaardigen.

In het ontwerp van decreet wordt voor de heffing op ongeschiktheid en onbewoonbaarheid een werkwijze voorgesteld waarbij de toepassing het volledige Vlaamse gewest dekt. In geval de gemeente niet opteert voor een eigen heffing blijft de gewestelijke heffing van kracht. Omwille van de bescherming van de bewoner in de realisatie van het recht op wonen is een aanpak in het volledige Vlaamse gewest volgens de Raad strikt noodzakelijk. De Raad meent dan ook dat de optie voor een blijvende en volledige gebiedsdekking de enige legitieme beleidskeuze is.

Het ontwerp van decreet opteert niet voor een dergelijke gebiedsdekking voor wat betreft de heffing op de verwaarloosde woningen. De gewestelijke heffing wordt opgeheven ongeacht de gemeente al dan niet kiest voor een lokale heffing op verwaarlozing. Zoals hoger gesteld kan de zorg voor de woonomgeving de keuze voor een gemeentelijke aanpak rechtvaardigen. De Raad hoopt evenwel dat de gemeenten effectief een beleid ter bestrijding van verwaarlozing zullen ontwikkelen (zoals gesteld is het een belangrijk instrument voor de bewaking van de kwaliteit van het patrimonium), maar gegeven de voorliggende beleidskeuze is dit geen zekerheid. Verder lijkt het de Raad nuttig om lokaal een geïntegreerd beleid ter bestrijding van leegstand en

verwaarlozing te voeren (leegstand en verwaarlozing kunnen immers op elkaar inwerken). De Raad vraagt te willen nagaan of in het ontwerp hiertoe de nodige waarborgen kunnen worden opgenomen.

De Raad meent verder dat het ontwerp van decreet rekening moet houden met bestaande territoriale beleidsinstrumenten die in het Vlaamse woonbeleid zijn ontwikkeld. Intergemeentelijke samenwerkingsverbanden worden gehanteerd om een gezamenlijke aanpak en doelstellingen te realiseren, ook op vlak van woonkwaliteit. In het gewijzigd besluit op intergemeentelijke projecten ter ondersteuning van het lokaal woonbeleid wordt als verplichte activiteit een gecoördineerd beleid rond de bewaking van de kwaliteit van het woonpatrimonium en de woonomgeving vooropgesteld. Volgens de Raad moet de impact van de overheveling van de heffing (zowel op ongeschiktheid en onbewoonbaarheid als op verwaarlozing) op de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden worden nagegaan.). Het is volgens de Raad aangewezen binnen een intergemeentelijk samenwerkingsverband, en met respect voor de gemeentelijke autonomie, gelijkvormige kaders na te streven (hieraan kan de nodige aandacht worden verleend in het ontwerp).

3.1.4 Materieel toepassingsgebied heffing ongeschiktheid en onbewoonbaarheid

Wanneer een gemeente kiest voor de eigen heffing op de ongeschikt- en onbewoonbaar verklaarde woningen is het van belang dat een gelijk toepassingsgebied geldt als in het gewestelijke heffingsregime. Het materieel toepassingsgebied van de gewestelijke heffing omvat steeds alle woningen én alle kamers die ongeschikt of onbewoonbaar worden verklaard. Volgens de Raad moeten beide soorten woonentiteiten steeds het voorwerp blijven van de heffing als de gemeente kiest voor een eigen heffing.

Het ontwerp van decreet is in artikel 18 § 3 hieromtrent onzeker en onduidelijk: wanneer de gemeente een heffingsregime oplegt waarbij voldaan wordt aan één van de vooropgestelde minimabedragen (hetzij dit van woningen, hetzij dit van kamers), wordt de gemeente vrijgesteld van de gewestelijke heffing. Dit heeft juridisch tot gevolg dat een gemeente die enkel een heffing oplegt voor kamers vrijgesteld wordt van de gewestelijke heffing op woningen (en er geldt evenmin een gemeentelijke heffing op woningen). Omgekeerd kan een gemeentelijke heffing enkel voor zelfstandige woningen worden opgelegd, waardoor kamers niet langer vallen onder het gewestelijke heffingsregime (maar ook niet onder de gemeentelijke heffing).

Volgens de Raad vormt dit een ongeoorloofd verschil in toepassingsgebied met een mogelijk ongelijke behandeling tot gevolg (wat allicht niet bedoeld is door de decreetgever). De Raad vraagt deze mogelijkheid tot afwijking op het materieel toepassingsgebied ongedaan te maken.

3.1.5 Gelijke waarborgen

Het ontwerp van decreet voorziet dat de heffing op ongeschiktheid en onbewoonbaarheid autonoom door de gemeente kan worden geregeld (indien de gemeente dit wenst). De Raad meent dat een gelijke behandeling en gelijke waarborgen voor betrokken heffingsplichtigen aangewezen zijn. Op het vlak van de procedure dienen in beginsel dezelfde rechten en plichten te gelden, onder meer wat betreft de verweer- en beroepsmogelijkheden. Het is volgens de Raad verder de vraag in welke mate de nood aan een gelijke behandeling noopt tot afstemming met het gewestelijke regime..

Verder merkt de Raad het verschil in heffingsbedragen op. De gewestelijke heffingsbedragen (minimum 1980 € voor een woning) zijn momenteel hoger dan wat wordt vooropgesteld in het ontwerp van decreet voor de gemeenten (minimum 990 € voor een woning). Mede met het oog op een gelijke behandeling meent de Raad dat de huidige gewestelijke heffing als minimum dient te gelden (met dien verstande dat de gemeente wel in de mogelijkheid is een hoger bedrag te bepalen om het doel van de heffing te vrijwaren). De huidige gemeentelijke heffingsbedragen bieden geen referentiepunt (net omwille van de dubbele heffing opteren bepaalde gemeenten momenteel voor een lager bedrag). Een vermindering van de heffingsbedragen dreigt het beleid inzake ongeschiktheid en onbewoonbaarheid uit te hollen. De Raad vraagt dit te willen heroverwegen en te opteren voor een meer gelijklopend regime.

3.1.6 Technische bedenkingen

In de memorie van toelichting wordt bepaald dat de invorderings- en inningsprocedure m.b.t. de gewestelijke heffing voor eerdere aanslagjaren blijft bestaan. Het is de Raad niet duidelijk hoe dit concreet zal worden toegepast. Moeten de geïnventariseerde woningen worden overgedragen aan de gemeenten (en met de bestaande inventarisatietermijnen) en worden de woningen pas door de gemeente belast van zodra de gemeente de woningen in een eigen inventarisatieregister opneemt en dit al dan niet na nieuwe vaststelling ten gronde? Een duidelijk overgangsregime lijkt aangewezen

Het is verder de Raad niet duidelijk wat de gevolgen zijn van het ontwerp op de regeling van de gemeentelijke opcentiemen. Kan bij behoud van het gewestelijke heffingsregime in de gemeente nog worden geopteerd voor opcentiemen (de memorie lijkt dit uit te sluiten terwijl dit niet zo blijkt uit de decreetbepaling). Voor de burger moet het vooral duidelijk zijn naar wie hij zich moet richten om zijn rechten te vrijwaren en de aanslag te betwisten.

3.2 HYPOTHEEKOVERDRACHT

Artikel 2 van het ontwerp van decreet bevat een aantal technische verduidelijkingen en aanpassingen aan de fictiebepaling inzake hypotheekoverdrachten (programmadedcreet van 18 december 2015). Met deze fictiebepaling beoogt de decreetgever de rechtszekerheid te versterken, zodat uitgaven verricht voor het hypothecair krediet ook na de hypotheekoverdracht hun fiscaal doel kunnen behouden. Zonder beleidsmatige uitspraak te doen over het desbetreffend woonfiscaal instrument, wenst de Raad ter zake een aantal technische opmerkingen te formuleren

Bewoningsvoorwaarde

De toepassing van de voorwaarden van artikel 2 van het voorontwerp leiden ertoe dat de belastingplichtige de woning moet blijven bewonen tot vervreemding ervan, ook al is de hypotheekoverdracht reeds verricht. Het kunnen ontruimen van de initiële woning zou het verkoopproces kunnen vergemakkelijken. Als de vervreemding uiteindelijk meer tijd in beslag neemt dan verwacht en de woning tijdens een ander belastbaar tijdperk wordt vervreemd, kan vroegtijdige verhuis resulteren in het verlies van het fiscaal voordeel. Aangezien middels de hypotheekoverdracht de lening gewoon verder loopt -en dankzij de fictiebepaling het oorspronkelijk fiscaal doel blijft behouden- rijst de vraag waarom aan het fiscaal voordeel de

bewoningsvoorwaarde moet worden verbonden. Via de fictiebepaling moet het mogelijk zijn dat op het moment van de hypotheekoverdracht het fiscaal doel wordt verlegd van woning A naar woning B. Vraag is dus of hier geen meer soepele interpretatie mogelijk is (waardoor de belastingplichtige niet tot op het moment van het verlijden van de akte van verkoop in de initiële woning A moet blijven wonen).

Verlies verhoging maximaal aftrekbare bedrag

De fictiebepaling strekt er toe te vermijden dat de belastingplichtige nadeel ondervindt door de hypotheekoverdracht. Echter, volgens de huidige regeling (cf. art. 145/38-2 WIB92) zal de belastingplichtige die een hypotheekruil uitvoert de verhoging van het maximaal aftrekbare bedrag met 760€ verliezen, wanneer op 31 december van het belastbaar tijdperk de initiële woning A nog niet werd vervreemd (terwijl wel woning B is verworven). Het bezit van twee woningen heeft evenwel in essentie een tijdelijk karakter, waardoor dit verlies niet gestoeld is op redelijke gronden. Voor een technische oplossing kan inspiratie gevonden worden in de regeling gehanteerd in art. 145/38-2, §2,5^{de} lid, 2° WIB92³.

³ door te bepalen dat de verhoging van het maximaal aftrekbare bedrag bij hypotheekruil niet verloren hoeft te gaan wanneer de belastingplichtige woning A op de vastgoedmarkt te koop heeft aangeboden en deze binnen het jaar na de datum van de authentieke aankoopakte voor woning B heeft vervreemd. Dergelijke regeling garandeert dat de datum van het uitvoeren van de hypotheekoverdracht (kortbij 31 december) geen rol speelt in het fiscaal resultaat voor de belastingplichtige.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 60.040/3
van 29 september 2016

over

een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap en
het Vlaamse Gewest ‘houdende diverse fiscale bepalingen’

Op 22 augustus 2016 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest 'houdende diverse fiscale bepalingen'.

Het voorontwerp is door de derde kamer onderzocht op 20 september 2016. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Jeroen VAN NIEUWENHOVE, staatsraden, Jan VELAERS, assessor, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 29 september 2016.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.²

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap strekt tot wijziging van diverse fiscale regelingen. Het gaat zowel om wijzigingen van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 (hierna: WIB 92) met betrekking tot de zgn. woonbonus (hoofdstuk 2 van het ontwerp), van het decreet van 22 december 1995 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996’ wat het register van verwaarloosde woningen en gebouwen en de inventaris van ongeschikte en onbewoonbare woningen betreft (hoofdstuk 3), van het decreet van 21 juni 2013 ‘betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van belastingen’ (hoofdstuk 4), en van de Vlaamse Codex Fiscaliteit (hierna ook: Codex) met betrekking tot onder meer de kilometerheffing, de schenkbelasting, de erfbelasting en het verdeelrecht (hoofdstuk 5).

VORMVEREISTEN

3. Krachtens artikel 5/7 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 ‘betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten’ (hierna: bijzondere financieringswet) dienen de ontwerpen van decreet waarin regelingen voorkomen inzake belastingverminderingen op de gewestelijke opcentiemen, vóór de neerlegging in het betrokken parlement meegedeeld worden aan:

- de federale regering, voor advies omtrent de technische uitvoerbaarheid;
- de andere gewestregeringen;
- het Rekenhof, voor advies omtrent het respect van het principe dat elke deloyale fiscale concurrentie uitgesloten moet worden.

Op de vraag of deze vormvereisten reeds werden nageleefd met betrekking tot hoofdstuk 2 van het om advies voorgelegde ontwerp, antwoordt de gemachtigde het volgende:

“Ingevolge artikel 5/7 van de bijzondere financieringswet moet het advies technische uitvoerbaarheid aangevraagd worden voor neerlegging in het betrokken

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de conformiteit met hogere rechtsnormen verstaan.

² Gelet op de aanhoudende overbevraging van de afdeling Wetgeving en het technische en complexe karakter van het ontwerp, heeft de Raad van State geen diepgaand onderzoek over elk van de bepalingen van het ontwerp kunnen verrichten, zelfs niet met betrekking tot de genoemde punten. Het advies dient met dit voorbehoud te worden gelezen.

parlement. De adviezen technische uitvoerbaarheid zullen derhalve worden aangevraagd na definitieve goedkeuring door de Vlaamse Regering en voor neerlegging in het Vlaamse Parlement.”

In dit verband dient erop te worden gewezen dat het aanbeveling verdient een ontwerp slechts aan de Raad van State voor te leggen nadat het alle achtereenvolgende stadia van de administratieve voorbereiding heeft doorgemaakt. Aldus wordt vermeden dat de Raad van State opnieuw om advies dient te worden gevraagd ten gevolge van wijzigingen aan de voorgelegde tekst.³

Nu dat niet is gebeurd zullen, indien de aan de Raad van State voorgelegde tekst ten gevolge van de voornoemde adviezen en mededelingen nog wijzigingen zou ondergaan, de gewijzigde of toegevoegde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, aan de afdeling Wetgeving moeten worden voorgelegd.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Hoofdstuk 2 – Wijzigingen van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992

4. Dit hoofdstuk bevat artikelen tot wijziging van de artikelen 145³⁷, 145³⁸, 145^{38/1}, 145^{38/2}, 145⁴⁴ en 145⁴⁶ van het WIB 92 met betrekking tot de belastingvermindering voor de eigen woning (woonbonus).⁴ Deze belastingvermindering behoort krachtens artikel 5/5, § 4, eerste lid, 1°, van de bijzondere financieringswet tot de exclusieve bevoegdheid van de gewesten.

De geïntegreerde woonbonus werd ingevoerd bij het decreet van 18 december 2015 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2016’. De gemachtigde verstrekt de volgende bijkomende duiding bij de ontworpen wijzigingen:

“Zoals blijkt uit de memorie van toelichting bij het decreet van 18 december 2015 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2016 was het de expliciete bedoeling van de decreetgever om belastingplichtigen die van de Vlaamse woonbonus konden genieten, na een hypotheekruil verder van deze woonbonus te laten genieten. De circulaire die de FOD Financiën met betrekking tot een hypotheekruil opstelde (Circulaire AAFisc Nr. 1/2015 (nr. Ci.RH.331/635.143) dd. 12.01.2015), stelde immers expliciet dat een hypotheekruil niet tot gevolg heeft dat de hypothecaire lening, aangegaan voor het verwerven of behouden van de eerste woning en ingevolge hypotheekruil overgebracht naar de nieuwe woning, de vanaf dan gedragen uitgaven zijn gedaan voor het verwerven of behouden van die nieuwe woning. De hypothecaire lening blijft als het ware fiscaal gezien kleven aan de eerste woning, die echter wordt vervreemd (essentiële voorwaarde om te kunnen spreken van een hypotheekruil) en dus de niet-eigen woning wordt. Voor vervreemdingen met hypotheekruil doorgevoerd vóór 1 januari 2016 konden belastingplichtigen nog van de federale woonbonus genieten, maar voor vervreemdingen

³ Zie adv.RvS 58.729/AV van 26 januari 2016 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de wet van 27 april 2016 ‘inzake aanvullende maatregelen ter bestrijding van terrorisme’, *Parl.St.* Kamer 2015-16, nr. 54-1727/001, 89-90.

⁴ Er moet worden vastgesteld dat door de combinatie van overgangsregelingen in functie van de datum waarop de leningen zijn aangegaan, met anti-cumulregels en keuzemogelijkheden voor de belastingplichtigen, de wettelijke regeling een bijna onontwarbaar kluwen is geworden.

vanaf 1 januari 2016 zou hun mogelijkheid om verder van de federale woonbonus te kunnen genieten vervallen. Daarom wilde de Vlaamse decreetgever voor die gevallen de mogelijkheid voorzien om toch nog verder van de Vlaamse woonbonus te kunnen genieten.

De fictiebepaling wil dus enkel voorkomen dat belastingplichtigen in dat geval niet meer van de Vlaamse woonbonus zouden kunnen genieten.

De voorwaarden, zoals opgenomen in het decreet van 18 december 2015 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2016, bleken soms te onduidelijk te zijn geformuleerd, maar ook te stringent te zijn geformuleerd. De formulering had immers tot gevolg dat een belastingplichtige die een hypotheekruil doorvoert, opnieuw aan alle voorwaarden zou moeten voldoen die vereist zijn bij het aangaan van een hypothecaire lening. Dit is niet correct, vermits de fictie net inhoudt dat er reeds een kwalificerende hypothecaire lening werd aangegaan, die wordt verder gezet.

De opsomming van de verschillende voorwaarden geeft enkel in detail aan op welke manier de belastingplichtige zeker kan zijn dat hij aan de voorwaarden blijft voldoen om van de Vlaamse woonbonus te kunnen blijven genieten na een hypotheekoverdracht. Deze voorwaarden zijn niet verschillend of strenger dan in de huidige tekst, maar worden enkel meer in detail omschreven ter verduidelijking.

Ook wordt bijkomende informatie verstrekt rond de bewijsstukken die de belastingplichtige best ter beschikking kan houden van de bevoegde federale administratie. Een voorafgaande verduidelijking van de bewijsstukken die mogelijks opgevraagd kunnen worden, zorgt er voor dat er problemen vermeden worden voor de belastingplichtige op een later tijdstip.”

Artikel 2

5. Artikel 2 van het ontwerp strekt ertoe wijzigingen door te voeren aan artikel 145³⁷, § 1, van het WIB 92, teneinde een aantal technische tekortkomingen en onduidelijkheden weg te werken.

Zo wordt het derde lid van die bepaling vervangen, waarbij zes cumulatieve voorwaarden worden geformuleerd om bij hypotheekruil de woonbonus te kunnen blijven genieten.

6. Terwijl in de geldende tekst melding wordt gemaakt van “vervreemding bij authentieke akte verleden vanaf 1 januari 2016”, verwijst de eerste voorwaarde in de ontworpen bepaling nog slechts naar de vervreemding vanaf 1 januari 2016. Om het temporele ijkpunt te bepalen biedt de geldende regeling een duidelijk houvast, nl. de datum waarop de authentieke akte is verleden. Daarom is aan de gemachtigde gevraagd waarom in de ontworpen tekst geen melding meer wordt gemaakt van dit element en hoe het temporele ijkpunt dan wel zal moeten worden bepaald. Het antwoord luidt als volgt:

“De tekst werd op dat punt aangepast om nauwer aansluiting te vinden bij de circulaire die de FOD Financiën opstelde m.b.t. een hypotheekruil (Circulaire AAFisc Nr. 1/2015 (nr. Ci.RH.331/635.143) dd. 12.01.2015).”

Op dit punt biedt de geldende tekst meer rechtszekerheid omdat het temporele ijkpunt er ondubbelzinnig uit blijkt. Het verdient dan ook aanbeveling om de ontworpen bepaling in die zin aan te passen.

7. Op de vraag of de tweede voorwaarde, nl. dat de uitgaven voor de hypothecaire lening tot op het moment van de vervreemding in aanmerking moeten blijven komen voor de belastingvermindering, geen verstrenging inhoudt, antwoordt de gemachtigde het volgende:

“De wettelijke fictie werd expliciet ingevoerd om te vermijden dat een belastingplichtige ten gevolge van een hypotheekruil de toepassing van de Vlaamse woonbonus zou verliezen. Dit staat expliciet zo opgenomen in de memorie van toelichting bij het decreet dat die fictie aanvankelijk invoerde.

De Vlaamse woonbonus (de belastingvermindering voor de eigen woning) wordt toegekend bij aanvang van hypothecaire lening, aangegaan voor het verwerven of behouden van de eigen woning van de belastingplichtige en blijft in principe bestaan zolang er uitgaven voor die eigen woning zijn (al dan niet met toepassing van de verhoging(en)). Wanneer, in het bedoelde geval, de Vlaamse woonbonus niet langer van toepassing zou zijn voor deze uitgaven, zou dit betekenen dat de woning niet langer de eigen woning is en er een federaal belastingvoordeel van toepassing zou zijn. Zoals blijkt uit hoger aangehaalde memorie van toelichting, was het niet de bedoeling van de Vlaamse decreetgever om een federaal belastingvoordeel te bestendigen, maar enkel die situaties op te vangen waarin een belastingplichtige de Vlaamse woonbonus verliest.

De fictiebepaling die gekoppeld is aan artikel 145/37 (het artikel van de Vlaamse woonbonus) zou geen toepassing kunnen vinden als er op dat ogenblik al geen gebruik gemaakt werd van dit artikel. De bestaande tekst verwijst immers naar het behoud van de toepassing van het eerste en het tweede lid, waarin gesteld wordt dat de uitgaven slechts voor de vermindering in aanmerking komen wanneer de woning waarvoor de uitgaven gedaan zijn, de eigen woning is van de belastingplichtige op het tijdstip van die uitgave.

De samenlezing met het derde lid waarin gesteld wordt dat de uitgaven in het eerste lid als gevolg van de vervreemding betrekking hebben op een andere woning (de nieuwe woning) geeft aan dat men, doordat de uitgaven vóór de vervreemding betrekking hadden op de toenmalige eigen woning, men reeds van de Vlaamse woonbonus voor die uitgaven moest genieten tot op het moment van de vervreemding.

Hieruit blijkt dat het ook reeds in de bestaande tekst de bedoeling was dat de uitgaven tot op het moment van de vervreemding in aanmerking kwamen voor de woonbonus. De nieuwe tekst houdt dan ook enkel een verduidelijking in van de voorwaarden en is geenszins een verstrenging.”

8. In de memorie van toelichting wordt als toelichting bij de vierde voorwaarde (“de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, blijft behouden”) vermeld dat een herfinanciering van de lening de verdere toepassing van de belastingvermindering niet verhindert.

Een herfinanciering zou men echter kunnen zien als het beëindigen van een lopende lening en het aangaan van een nieuwe lening.

Dat bij een herfinanciering de lopende hypothecaire lening geacht mag worden te zijn behouden, dient in de tekst zelf van het aan te nemen decreet te worden opgenomen. Uit het legaliteitsbeginsel inzake belastingen, neergelegd in de artikelen 170, § 1, en 172, tweede lid, van de Grondwet, vloeit immers voort dat de decreetgever zelf alle wezenlijke elementen dient vast te

stellen aan de hand waarvan de belastingschuld van de belastingplichtigen kan worden bepaald, zoals de categorieën belastingplichtigen, de grondslag van de belasting, de aanslagvoet of het tarief, en de eventuele vrijstellingen en verminderingen. Die elementen moeten uit de tekst zelf van het aan te nemen decreet blijken; het volstaat niet er louter melding van te maken in de memorie van toelichting.

9. De vijfde voorwaarde is dat “de andere woning” de eigen woning van de belastingplichtige moet zijn “vanaf de vervreemding van de woning”. Dit lijkt erop neer te komen dat de vervreemding van de eerste eigen woning moet plaatsvinden nadat de belastingplichtige de andere woning al heeft verworven en dat de bewoning van de andere woning naadloos moet aansluiten op het vervreemden en verlaten van de eerste woning.

Uit de memorie van toelichting, meer bepaald het derde voorbeeld dat wordt gegeven, zou echter kunnen worden afgeleid dat dit niet noodzakelijk is. Ook uit artikel 5/5, § 4, tweede lid e.v., van de bijzondere financieringswet volgt trouwens dat er omstandigheden zijn waarin een woning als eigen woning te beschouwen is, ook al wordt die niet door de belastingplichtige zelf betrokken (bv. als gevolg van verbouwingswerken).

Een verduidelijking op dit punt is noodzakelijk ter wille van de rechtszekerheid.

Artikel 4

10. Artikel 4 van het ontwerp strekt tot wijziging van artikel 145^{38/1} van het WIB 92. Vermits de voorwaarden die worden vermeld in het ontworpen artikel 145^{38/1}, vierde lid, dezelfde zijn als die vermeld in het ontworpen artikel 145³⁷, § 1, derde lid, van het WIB 92 (artikel 2, 1°, van het ontwerp), kan worden verwezen naar de opmerkingen die bij die voorwaarden zijn geformuleerd (opmerkingen 6 tot 9).

Artikel 5

11. In het ontworpen artikel 145^{38/2}, § 4, van het WIB 92 wordt bepaald dat de belastingvermindering alleen kan worden verleend “als de belastingplichtige een attest ter beschikking houdt, uitgereikt door de instelling die de lening heeft toegestaan of door de verzekeraar bij wie de levensverzekering is aangegaan”, en dat de Vlaamse Regering de verdere inhoud van het attest bepaalt “in overleg met de federale minister van Financiën”. Voorts wordt bepaald dat het attest minstens gegevens moet bevatten “waaruit blijkt dat de lening of de levensverzekering in aanmerking kan komen voor de toepassing van de belastingvermindering (...), alsook het bedrag van de door de belastingplichtige tijdens het belastbare tijdperk verrichte betalingen”.

Enkel de federale overheid is bevoegd voor het verzekeren van de dienst van de personenbelasting, zoals blijkt uit artikel 5/1, § 5, eerste lid, van de bijzondere financieringswet. Dit houdt onder meer in dat belastingplichtigen de gewestelijke belastingverminderingen zullen kunnen aanvragen via hun aangifte in de personenbelasting en dat de Federale Overheidsdienst

Financiën verantwoordelijk is voor de controle van de belasting.⁵ In het kader van die controle kunnen aan de belastingplichtige bewijsstukken of inlichtingen worden gevraagd. Het staat dan aan de belastingdienst om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te beoordelen. Bepalen dat de belastingplichtige verantwoordingsstukken ter beschikking moet houden van de belastingdienst, is dus eigenlijk een bepaling in verband met de controle – en dus de dienst – van de belasting, waarvoor de federale overheid bevoegd is.

Voor zover de bepaling echter zou worden geredigeerd als een voorwaarde om de belastingvermindering te genieten, kan het Vlaamse Gewest wel bevoegd worden geacht.⁶ Er wordt dan ook ter overweging gegeven om de ontworpen bepaling zo te stellen dat, om de belastingvermindering te genieten, bij de jaarlijkse belastingaangifte een attest moet worden gevoegd dat is uitgereikt door de instelling die de lening heeft toegestaan of door de verzekeraar bij wie de levensverzekering is aangegaan en waarin alle gegevens zijn opgenomen waaruit blijkt dat de lening of de levensverzekering in aanmerking kan komen voor de toepassing van de belastingvermindering, alsook het bedrag van de door de belastingplichtige tijdens het belastbare tijdperk verrichte betalingen.

Ook de bepaling dat de Vlaamse Regering de verdere inhoud van het attest bepaalt “in overleg”⁷ met de federale minister van Financiën is trouwens problematisch vanuit bevoegdheidsrechtelijk oogpunt. Het autonomiebeginsel staat er immers aan in de weg dat de decreetgever eenzijdig de federale overheid tot overleg verplicht, terwijl anderzijds de uitoefening van die bevoegdheid van de Vlaamse Regering niet afhankelijk kan worden gemaakt van de bereidheid van de federale overheid om te overleggen. Voor zover overleg toch noodzakelijk zou worden geacht en het wordt geconcipieerd als een vormvereiste, wordt de regeling daarvan het best opgenomen in een samenwerkingsakkoord. Het samenwerkingsakkoord van 7 december 2001 tussen de Federale Staat en de gewesten ‘betreffende de uitwisseling van informatie in het kader van de uitoefening van hun fiscale bevoegdheden en betreffende de overlegprocedures inzake technische uitvoerbaarheid van door de Gewesten voorgenomen wijzigingen aan de gewestelijke belastingen en inzake de technische uitvoerbaarheid van de invoering door de Gewesten van algemene belastingverminderingen of -vermeerderingen van de verschuldigde personenbelasting’ bevat alvast geen voorschriften die nuttig kunnen zijn in dit verband.

⁵ *Parl.St.* Kamer 2012-13, nr. 53-2974/001, 17-18. Volgens de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 13 juli 2001 ‘tot herfinanciering van de gemeenschappen en uitbreiding van de fiscale bevoegdheden van de gewesten’ omvat de dienst van de belasting “de vaststelling van de belastinggrondslag, de berekening van de belasting, de controle van de belastinggrondslag en van de belasting, de daarop betrekking hebbende betwistingen (zowel administratief als gerechtelijk), de inning en de invordering van de belastingen (met inbegrip van de kosten en de intresten)” (*Parl.St.* Kamer 2000-01, nr. 50-1183/007, 160).

⁶ Voor een toepassing, zie GwH 9 december 1998, nr. 128/98, B.8.4.

⁷ Het is overigens niet duidelijk of hiermee “na overleg” wordt bedoeld dan wel iets anders.

Hoofdstuk 3 – Wijzigingen van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996

Artikel 8

Ontworpen artikel 26

12. In het ontworpen artikel 26, § 1, tweede lid, wordt bepaald dat de personeelsleden van de inventarisbeheerder toegang hebben tot de woningen “om alle noodzakelijke opsporingen en vaststellingen te verrichten” (dus niet langer “om alle *voor de heffing*, noodzakelijke opsporingen en vaststellingen te verrichten”), wanneer het vermoeden bestaat dat een woning niet voldoet aan bepaalde vereisten opgenomen in de Vlaamse Wooncode.⁸

Het recht op eerbiediging van de woning wordt niet enkel gewaarborgd bij artikel 15 van de Grondwet, maar ook bij artikel 8 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens en bij artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten. De stellers van het ontwerp doen er goed aan te overwegen om te voorzien in bijzondere waarborgen met betrekking tot het betreden van de woningen. Zo zou het toegangsrecht in beginsel kunnen worden beperkt tot bepaalde uren of, al dan niet in bepaalde omstandigheden, afhankelijk kunnen worden gemaakt van de machtiging door een rechter, wat door het Grondwettelijk Hof, alvast in een strafrechtelijke context, wordt beschouwd als een bijzondere waarborg.⁹

Het ontworpen artikel 26, § 1, tweede lid, vangt aan met de woorden “Onverminderd de toepassing van artikel 89*bis* van het wetboek van strafvordering”. Voor dat artikel is de federale overheid bevoegd, zodat de vraag rijst waarom de decreetgever het nodig vindt om te bevestigen dat die bepaling van toepassing blijft. Bovendien handelt dat artikel over de opdracht tot huiszoeking die de onderzoeksrechter aan een officier van gerechtelijke politie kan geven; het is ook daarom niet duidelijk in welk opzicht de ontworpen bepaling zou kunnen interfereren met de federale wetsbepaling. Mogelijk is het, gelet op wat hiervoor is opgemerkt, de bedoeling om het betreden van de woning afhankelijk te maken van een machtiging door een rechter. Dat zou dan duidelijker tot uiting moeten worden gebracht en meer rechtszeker worden geregeld.

Ontworpen artikel 30

13. Het ontworpen artikel 30, §§ 1 en 2, gaat over de schrapping van een woning uit de lijst van woningen die ongeschikt of onbewoonbaar zijn verklaard. Dit gebeurt “[m]et behoud van de toepassing van titel 3, hoofdstuk 5, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit”, dat handelt over het bezwaar en de bezwaarprocedure. De draagwijdte van die toevoeging is onzeker, omdat niet duidelijk is waarom de houder van het zakelijk recht (of zijn rechtsopvolger) bezwaar zou kunnen hebben tegen de schrapping.

⁸ Decreet van 15 juli 1997 ‘houdende de Vlaamse Wooncode’.

⁹ GwH 16 december 1998, nr. 140/98, B.1.

Hoofdstuk 4 – Wijzigingen van het decreet van 21 juni 2013 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van belastingen

Artikel 9

14. Artikel 9 van het ontwerp strekt ertoe in het decreet van 21 juni 2013 te vermelden dat dit decreet ook voorziet in de omzetting van de wijzigingsrichtlijnen 2014/107/EU¹⁰ en (EU) 2015/2376¹¹. Veeleer dan door een wijziging bij artikel 9 van het ontwerp in het decreet van 21 juni 2013 te vermelden dat wordt voorzien in de omzetting van die wijzigingsrichtlijnen, moet dit enkel in het ontwerp zelf worden aangegeven. Men vulle het ontwerp aan met een bepaling in deze zin.

Artikel 11

15. Op de vraag aan de gemachtigde waarom in het ontworpen artikel 11/1, § 6, van het decreet van 21 juni 2013 niet tevens melding wordt gemaakt van de inlichtingen bedoeld in paragraaf 5, 9°, die evenmin aan de Europese Commissie moeten worden medegedeeld (zie artikel 8bis, lid 8, van richtlijn 2011/16/EU¹², zoals ingevoegd bij artikel 1, 3), van richtlijn (EU) 2015/2376), antwoordt hij het volgende.

“In paragraaf 6 van het ontworpen artikel 11/1 moet inderdaad bijkomend nog naar punt 9° (van artikel 11/1, §5) verwezen worden voor wat betreft informatie die niet aan de Europese commissie meegedeeld moet worden. Dit punt 9° komt overeen met punt k) van het nieuwe artikel 8 bis, 8) van richtlijn 2011/16 (zoals ingevoegd bij artikel 1, 3) van richtlijn 2015/2376).”

Hoofdstuk 5 – Wijzigingen van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013

Artikel 14

16. Artikel 14, 2°, van het ontwerp bevat een wijziging van artikel 1.1.0.0.2, eerste lid, 18°, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit. De te wijzigen bepaling omschrijft “rijksinwoner” als “de natuurlijke persoon die naargelang het geval op het ogenblik van zijn overlijden of op het ogenblik van de schenking binnen het Rijk zijn domicilie of de zetel van zijn vermogen heeft gevestigd of de rechtspersoon die op het ogenblik van de schenking binnen het Rijk zijn zetel van werkelijke leiding heeft gevestigd”. *A contrario* wordt met die omschrijving ook aangegeven wat onder de term “niet-rijksinwoner” dient te worden verstaan: wie niet onder de definitie van “rijksinwoner” valt, is te beschouwen als een “niet-rijksinwoner”. In de Codex zijn de termen “rijksinwoner” en “niet-rijksinwoner” relevant voor de schenkbelasting en de erfbelasting.

¹⁰ Richtlijn 2014/107/EU van de Raad van 9 december 2014 ‘tot wijziging van Richtlijn 2011/16/EU wat betreft verplichte automatische uitwisseling van inlichtingen op belastinggebied’.

¹¹ Richtlijn (EU) 2015/2376 van de Raad van 8 december 2015 ‘tot wijziging van Richtlijn 2011/16/EU wat betreft verplichte automatische uitwisseling van inlichtingen op belastinggebied’.

¹² Richtlijn 2011/16/EU van de Raad van 15 februari 2011 ‘betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van de belastingen en tot intrekking van Richtlijn 77/799/EEG’.

Artikel 14, 2°, van het ontwerp strekt ertoe deze omschrijving aan te vullen met de volgende zinnen: “De vestiging van de woonplaats binnen het Rijk wordt naar de omstandigheden beoordeeld. De natuurlijke personen die in het bevolkingsregister of het vreemdelingenregister zijn ingeschreven, worden evenwel, behalve in geval van tegenbewijs, geacht hun woonplaats of de zetel van hun vermogen binnen het Rijk te hebben gevestigd.” Deze toevoeging is geïnspireerd door een federale bepaling, nl. artikel 2, § 1, 1°, tweede lid, van het WIB 92, dat thans luidt: “De vestiging van de woonplaats of van de zetel van het fortuin in België wordt naar de omstandigheden beoordeeld. Evenwel worden, behoudens tegenbewijs, geacht hun woonplaats in België te hebben gevestigd de natuurlijke personen die in het Rijksregister van de natuurlijke personen zijn ingeschreven.”¹³

Uit de memorie van toelichting blijkt dat het gaat om een verduidelijking die erin bestaat dat het feit van de inschrijving in het bevolkingsregister of vreemdelingenregister, behoudens tegenbewijs,¹⁴ geldt als vermoeden voor het rijksinwonerschap. Het gaat om de decretale verankering van een administratief standpunt van de Vlaamse Belastingdienst.¹⁵

Artikel 5, § 2, 4° en 8°, van de bijzondere financieringswet bepaalt hoe de schenkbelasting en de erfbelasting te lokaliseren zijn. De lokalisatie van de belasting bepaalt aan welk gewest de belastingopbrengst wordt toegewezen en dat gewest is tevens bevoegd om de aanslagvoet, de heffingsgrondslag en de vrijstellingen te bepalen en om – eventueel, zo daarvoor wordt gekozen – in te staan voor de dienst van de belasting. Voor rijksinwoners (overlijden van een rijksinwoner of schenking onder de levenden van roerende of onroerende goederen door een rijksinwoner) wordt daarbij telkens verwezen naar de plaats waar de betrokkene zijn “fiscale woonplaats” had of heeft.¹⁶ Voor niet-rijksinwoners (overlijden van een niet-rijksinwoner of schenking onder de levenden van in België gelegen onroerende goederen door een niet-rijksinwoner) gaat het om de plaats waar de goederen gelegen zijn.

Het onderscheid tussen rijksinwoners en niet-rijksinwoners is dus van belang in het licht van de lokalisatie van de belasting in één van de gewesten, en vereist derhalve een uniforme invulling voor alle fiscale regelgevers bedoeld in de bijzondere financieringswet. Dat is evenzeer het geval voor de notie “fiscale woonplaats”. Het is daarom niet aan de gewesten om te

¹³ Het ingeschreven zijn in het vreemdelingenregister komt voor in de ontworpen bepaling, maar niet in artikel 2, § 1, 1°, tweede lid, van het WIB 92 en evenmin in het standpunt van de Vlaamse Belastingdienst. Anders dan wat het geval is in de ontworpen bepaling, wordt in artikel 2, § 1, 1°, tweede lid, van het WIB 92 verwezen naar de inschrijving in het Rijksregister.

¹⁴ Dat het om een regel gaat die geldt zolang het tegenbewijs niet is geleverd, doet geen afbreuk aan het gegeven dat ermee de draagwijdte van de notie “rijksinwoner” wordt geregeld.

¹⁵ Voor dat standpunt, zie: <http://belastingen.vlaanderen.be/sp-15123-begrip-rijksinwoner>. Gelet op het legaliteitsbeginsel in belastingzaken moet belastingwetgeving op zich voldoende duidelijk zijn. Indien administratieve commentaar nodig is om de draagwijdte ervan te begrijpen, gaat het om onvolkomen wetgeving. Administratieve commentaar is ongetwijfeld nuttig, bijvoorbeeld om de decretale regeling op een bevattelijke manier uit te leggen of om praktische voorbeelden te geven van de toepassing ervan, maar mag niet noodzakelijk zijn om de draagwijdte ervan te begrijpen.

¹⁶ Zie over de notie “fiscale woonplaats”: adv.RvS 31.227/VR van 21 februari 2001 over een voorontwerp dat geleid heeft tot de bijzondere wet van 13 juli 2001 ‘tot herfinanciering van de gemeenschappen en uitbreiding van de fiscale bevoegdheden van de gewesten’, *Parl.St.* Kamer 2000-01, nr. 50-1183/001, 71-72.

bepalen wat onder die termen dient te worden verstaan.¹⁷ Dat is een zaak van de federale wetgever. In de bijzondere financieringswet worden die noties weliswaar niet gedefinieerd, maar dat belet niet dat ze te begrijpen zijn in de zin zoals ze door de bijzondere wetgever zijn bedoeld.

De gemachtigde stelt dan ook voor om deze bepaling te schrappen:

“Gezien de voorbereidende werken m.b.t. de Bijzondere Financieringswet het lokalisatiecriterium sterk koppelen aan de feitelijke situatie/woonplaats, en niet aan de inschrijving in het bevolkings- of vreemdelingenregister, en er door het ontworpen tekstvoorstel mogelijks een bevoegdheidsprobleem kan ontstaan, wordt voorgesteld de ontworpen bepaling te schrappen.”

Met dit voorstel tot schrapping kan worden ingestemd.

17. Artikel 14, 3°, van het ontwerp hangt samen met de artikelen 29, 32, 37, 42 en 48 ervan, die betrekking hebben op het verlenen van belastingvrijstelling aan nabestaanden van een slachtoffer van een terroristische aanslag.

In de memorie van toelichting wordt de regeling als volgt verantwoord:

“De aanslagen van 22 maart 2016 hebben gans het land in shock achtergelaten. Iedereen deelt in de rouw voor de slachtoffers die zijn gevallen.

De voorgestelde wijzigingen zijn erop gericht de nabestaanden van de slachtoffers geen extra financieel leed te bezorgen en voorzien [er] daarom [in] dat de goederen die toebehoorden aan deze slachtoffers, aan hun rechtsopvolgers worden overgedragen, zonder dat deze rechtsopvolgers erf- of registratiebelasting verschuldigd zijn.”

De aan te nemen bepalingen krijgen uitwerking “voor overlijdens na 21 maart 2016” (artikel 55, tweede lid, van het ontwerp). De gemachtigde verstrekt in dit verband nog volgende toelichting:

“De directe aanleiding voor de voorgenomen maatregelen zijn de omvang en de impact van de gebeurtenissen in Brussel en Zaventem van 22 maart 2016. Het zijn precies deze gebeurtenissen die de Vlaamse Regering ertoe gebracht hebben om een vrijstelling mogelijk te maken. Vandaar dat de regeling in principe enkel zal gelden voor de toekomst, maar wel met inbegrip van de voorvallen die er de aanleiding toe waren. Vandaar de beperkte retroactiviteit.”

17.1. Zoals bekend, geldt het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel ook in belastingzaken. Bij artikel 172 van de Grondwet wordt de toepasselijkheid van de grondwettelijke regels van gelijkheid en van niet-discriminatie (artikelen 10 en 11 van de Grondwet) bevestigd in fiscale aangelegenheden. Deze bepaling is immers een precisering of een

¹⁷ Ook voor de lokalisatie van de gewestelijke aanvullende belasting op de personenbelasting (titel III/1, van de bijzondere financieringswet) is de notie “fiscale woonplaats” gebruikt (zie artikel 5/1, § 2, van de bijzondere financieringswet, zoals ingevoegd bij de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘tot hervorming van de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, tot uitbreiding van de fiscale autonomie van de gewesten en tot financiering van de nieuwe bevoegdheden’). Tijdens de parlementaire voorbereiding is uitdrukkelijk vermeld dat de gewesten geen normatieve bevoegdheid hebben wat de fiscale woonplaats betreft (voorstel: *Parl.St.* Kamer 2012-13, nr. 53-2974/001, 16; adv.RvS 53.901/AV van 27 augustus 2013: *Parl.St.* Kamer 2012-13, nr. 53-2974/002, 9-10).

bijzondere toepassing van het in artikel 10 van de Grondwet algemeen geformuleerde gelijkheidsbeginsel.

Volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof is een verschil in behandeling slechts verenigbaar met de grondwettelijke beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, wanneer dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betrokken maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.¹⁸

Nabestaanden van de traumatische gebeurtenissen van 22 maart 2016 en van andere toekomstige terroristische aanslagen verder leed besparen is een nobel doel, maar er zal moeten kunnen worden verantwoord waarom andere gebeurtenissen, die voor nabestaanden even traumatisch kunnen zijn, zoals bijvoorbeeld de recente aanslagen in Parijs (november 2015) of de aanslag op het Joods Museum van België (mei 2014), niet in aanmerking komen.¹⁹ Ook natuurrampen – zelfs zeer zware natuurrampen, zoals de tsunami in de Indische oceaan in 2004 – komen niet in aanmerking.

17.2. Onder “slachtoffer van een terroristische aanslag” dient te worden verstaan “elke persoon van wie kan worden aangetoond dat die persoon als slachtoffer om het leven is gekomen bij of ten gevolge van een daad van terrorisme, erkend krachtens een besluit van de Vlaamse Regering”.²⁰

Uit het legaliteitsbeginsel inzake belastingen, neergelegd in de artikelen 170, § 1, en 172, tweede lid, van de Grondwet, vloeit voort dat de wetgever zelf alle wezenlijke elementen dient vast te stellen aan de hand waarvan de belastingschuld van de belastingplichtigen kan worden bepaald. Daaruit volgt dat elke delegatie die betrekking heeft op het bepalen van één van de essentiële elementen van de belasting, in beginsel ongrondwettig is. De voormelde grondwetsbepalingen gaan evenwel niet zover dat ze de wetgever ertoe zouden verplichten elk aspect van een belasting of van een vrijstelling zelf te regelen. Een aan een andere overheid verleende bevoegdheid is niet in strijd met het wettigheidsbeginsel voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen voorafgaandelijk door de wetgever zijn vastgesteld. Tot de essentiële elementen van de belasting behoren de aanwijzing van de belastingplichtigen, de belastbare materie, de heffingsgrondslag, de aanslagvoet en de belastingvrijstellingen.²¹

¹⁸ Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zie bv.: GwH 17 juli 2014, nr. 107/2014, B.12; GwH 25 september 2014, nr. 141/2014, B.4.1; GwH 30 april 2015, nr. 50/2015, B.16; GwH 18 juni 2015, nr. 91/2015, B.5.1; GwH 16 juli 2015, nr. 104/2015, B.6.

¹⁹ Bij die aanslagen kwamen ook Belgen om het leven, maar het belastingvoordeel is niet beperkt tot Belgische nabestaanden.

²⁰ Ook de woorden “ten gevolge van” laten nog een zekere beoordelingsruimte: in hoeverre moet er immers een rechtstreeks oorzakelijk verband bestaan tussen het overlijden en de terroristische aanslag? Eventueel kan worden overwogen om in de plaats van “ten gevolge van” te schrijven “als direct gevolg van”.

²¹ GwH 10 juli 2014, nr. 104/2014, B.6.

In dit geval wordt delegatie verleend aan de Vlaamse Regering om gebeurtenissen te erkennen als daden van terrorisme. Gelet op het voorgaande dient de beoordelingsbevoegdheid van de regering strikt beperkt te zijn, bijvoorbeeld door het bepalen in het decreet van criteria inzake de gebeurtenissen die in aanmerking komen voor de belastingvrijstelling of, anderszins, door aan te geven wat onder terrorisme dient te worden verstaan.²²

Artikel 15

18. Artikel 15, 2°, van het ontwerp strekt ertoe om een vijfde lid toe te voegen aan artikel 2.4.4.0.2 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit. Het gaat om een fictiebepaling: voertuigen die uitsluitend aangedreven worden door een elektrische motor of waterstof, worden voor de toepassing van het betrokken artikel geacht te behoren tot de EURO-emissieklasse 6. De fictiebepaling krijgt uitwerking met ingang van 1 april 2016 (artikel 55, derde lid, van het ontwerp).

In de memorie van toelichting wordt de terugwerking (ook van artikel 16 van het ontwerp) tot het ogenblik waarop het kilometerheffingssysteem in werking is getreden, verantwoord. Met betrekking tot dit onderdeel van het ontwerp voegt de gemachtigde daar nog het volgende aan toe:

“Het betreffende artikel biedt een oplossing voor een bestaande leemte/interpretatieproblematiek. Zoals artikel 2.4.4.0.2, eerste lid, VCF nu luidt, is het onduidelijk waar elektrische voertuigen en waterstofvoertuigen ingeschaald kunnen worden in de tabel van de externe kosten (EX). Volgens sommigen kunnen elektrische voertuigen beschouwd worden als een Enhanced Environment-friendly Vehicle (EEV). Dit is echter geen goede weergave van de realiteit gezien een EEV zich als standaard tussen een euronorm 5 en een euronorm 6 bevindt. Anderen zouden de bepaling ook kunnen lezen als zijnde dat er géén enkele externe kost is bepaald voor elektrische en waterstofvrachtwagens, en er dus een leemte is, waarbij het principe *in dubio contra fiscum* geldt. Een derde denkpiste grijpt terug naar het opvangnet waarin bepaald is dat bij gebreke aan afdoend bewijs van de toepasselijke euronorm de meest nadelige euronormcategorie toegepast dient te worden. Vanuit dit oogpunt gaat het om een versoepeling.

Hoewel de budgettaire impact beperkt is, leidt deze juridische lacune toch tot moeilijkheden voor een beperkt aantal voertuigen. Daarom worden zuiver elektrische voertuigen (zogenaamde battery electric vehicles of BEV) en voertuigen die uitsluitend worden aangedreven door waterstof expliciet gelijkgesteld met de minst vervuilende emissie-klasse. Dit sluit ook het best aan bij het gehanteerde uitgangspunt dat ‘de vervuiler betaalt’.”

Gelet daarop lijkt de terugwerkende kracht te kunnen worden aanvaard.

²² Volgens *van Dale* is terrorisme “(het plegen van) gewelddaden (individuele of collectieve aanslagen, gijzelingen, verwoestingen) ter demoralisering van de bevolking om een politiek doel te bereiken”. Voor zover het de bedoeling is dat de Vlaamse Regering zich strikt houdt aan deze spraakgebruikelijke betekenis van de term “terrorisme”, is het niet nodig een omschrijving ervan in het decreet op te nemen.

Artikel 16

19. Artikel 16 van het ontwerp strekt ertoe een artikel 2.4.4.0.5 in de Codex in te voegen. Naar analogie van de verkeersbelasting en de belasting op de inverkeerstelling worden ook voor de kilometerheffing wettelijke vermoedens ingevoerd voor het geval de EURO-emissienorm van het voertuig niet bekend is.

Artikel 2.4.4.0.5, tweede lid, 2°, heeft betrekking op “vrachtwagens en andere voertuigen dan de voertuigen, vermeld in punt 1°, als er geen emissienorm is vermeld op de boorddocumenten van het voertuig”. Aan de gemachtigde is gevraagd hoe het mogelijk is om voor voertuigen waarvoor de EURO-emissieklasse niet bekend is, te bepalen of het voertuig onder 1° dan wel onder 2° valt. Het antwoord luidt:

“Deze wettelijke vermoedens tot gelijkstelling met een bepaalde EURO-emissieklasse zijn geïnspireerd op de Vlaamse wetgeving inzake de lage emissiezones (LEZ), waar wordt gekeken naar de emissiegrenswaarden. Ze beogen het opvullen van een wettelijke lacune (analoog aan het ingevoerde wettelijk vermoeden voor elektrische voertuigen en waterstofvoertuigen).

Uit de memorie van toelichting valt af te leiden dat het hier om een weerlegbaar vermoeden gaat: ‘Indien de belastingplichtige meent in een andere, meer gunstige, categorie te vallen dient hij aan de vrachtwagenproducent of homologatie-instantie een certificaat aan te vragen met daarop de overeenkomstige emissieklasse.’.

Het verschil tussen een vrachtwagen en een niet voor de weg bestemde mobiele machine kan gemaakt worden aan de hand van de voertuigcode op de boorddocumenten (die ingescand moeten worden om een dienstverleningscontract af te sluiten en een tolteller (OBU) te kunnen bekomen). Zo hebben bijvoorbeeld landbouwmachines, bosbouwmachines, bouwmachines, industriële machines allemaal en afwijkende voertuigcode als vermeld in het Koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen.”

Aan de gemachtigde is ook gevraagd of de niet voor de weg bestemde mobiele machines onderworpen zijn aan de kilometerheffing. Volgens de definitie in het koninklijk besluit van 5 december 2004 ‘houdende vaststelling van productnormen voor inwendige verbrandingsmotoren in niet voor de weg bestemde mobiele machines’ gaat het immers om machines die “niet bestemd zijn voor personen- of goederenvervoer over de weg”, terwijl de definitie van “voertuig” in het kader van de kilometerheffing luidt: “een motorvoertuig of een samenstel van voertuigen, bedoeld of gebruikt, al dan niet uitsluitend, voor het vervoer over de weg van goederen, waarvan het maximaal toegestane totaalgewicht meer dan 3,5 ton bedraagt”.

De gemachtigde antwoordt:

“Ja, in de mate dat de niet voor de weg bestemde mobiele machines vallen in de relevante gewichtscategorie en worden gebruikt voor goederenvervoer zijn zij onderworpen aan de kilometerheffing. Het is in deze niet vereist dat de voertuigen ook zijn bedoeld voor goederenvervoer over de weg. Hiertoe kan verwezen worden naar volgende frase van de aangehaalde definitie: ‘bedoeld of gebruikt, al dan niet uitsluitend, voor het vervoer over de weg van goederen’.

Dus zelfs als een voertuig niet bestemd is voor vrachtovervoer, maar er wel voor gebruikt wordt, dan is het voertuig belastbaar onder de kilometerheffing. Bvb.: een tractor

is niet bedoeld voor goederenvervoer over de weg (maar om arbeid te verrichten op het veld = bestemming). In de praktijk worden tractors evenwel regelmatig gebruikt om goederen te vervoeren op de weg, vooral tussen de boerderij en het land dat wat verderop gepacht wordt (= het reëel gebruik). In dat geval vallen tractors binnen de belastbare materie. Evenwel geldt natuurlijk een vrijstelling voor beperkt gebruik bij tractors. Maar tractors die niet onder de vrijstelling vallen (bvb. tractors gebruikt voor grondverzet), zijn belastbaar en dan moet dus ook een euronorm vastgesteld worden. Deze categorie zal slechts in beperkte mate voorkomen.

Dit in tegenstelling tot iets oudere vrachtwagens, waar het al eens kan voorkomen dat de euronorm ontbreekt in de DIV-databank.”

20. In het ontworpen artikel 2.4.4.0.5, tweede lid, 2°, van de Codex worden voor de indeling in EURO-emissieklassen niet dezelfde periodes gehanteerd in de tabellen a) en b). Aan de gemachtigde is om uitleg verzocht voor deze verschillende indeling. Hij antwoordt:

“Als de emissienorm voor vrachtwagens niet gekend is, kan hiervoor, de datum eerste inschrijving als proxy gebruikt worden.

Bij navraag bij departement LNE, volgt deze tabel de wetgeving in art. 2 van het Besluit ter uitvoering van het decreet inzake de lage emissiezones: <https://codex.vlaanderen.be/DesktopModules/VlaamseCodex/Search/FullHtmlDocument.ashx?endpoint=http%3A%2F%2Fcodex.opendata.api.vlaanderen.be%2Fapi%2FWetgevingDocument%2F1026568%2FVolledigDocument%3Fdatum%3D%26geannoteerd%3Dfalse&print=false>

Dit decreet gaat terug op een verschil in de Euronorm richtlijnen. Vanaf Euro V wordt niet zozeer onderscheid in categorieën gemaakt (N2 versus N3), maar speelt de referentiemassa een rol. Vanaf Euro V zitten de N2 voertuigen met een referentiemassa van meer dan 2610 kg onder de N3 richtlijn.

Gezien de referentiemassa niet noodzakelijkerwijs overeenkomt met de indeling op basis van MTM, en gezien de referentiemassa vaak niet gekend zal zijn gezien deze parameter niet geregistreerd wordt in de DIV-databank, is het moeilijk om tabellen te maken die de Euronorm-indelingen in de richtlijn perfect volgen.

Een zekere abstractie (zoals ook het geval is met voorliggende tabel, waar de indeling niet gebaseerd is op referentiemassa) is dus noodzakelijk teneinde het geheel transparant te houden ten aanzien van de gebruiker.

Een verdere vereenvoudiging zoals de Raad van State voorstelt waarbij abstractie wordt gemaakt tussen het lichte verschil tussen N2 en N3, is niet onmogelijk, maar zou dan voor de coherentie ook een aanpassing vereisen aan het LEZ-besluit.”

21. In zijn advies van 18 augustus 2016 over het ontwerp merkt de Mobiliteitsraad Vlaanderen (MORA) het volgende op:

“De MORA stelt vast dat in de tabellen van art. 16 2° a) en b) de data van eerste inschrijving niet overeenkomen met de door de Europese Commissie opgelegde startdata. Volgens de informatie waarover de MORA beschikt, geldt tabel a) voor voertuigen van de categorie N2 met een referentiemassa van maximaal 2.610 kg. Tabel b) is geldig voor de voertuigen van categorie N2 met een referentiemassa van meer dan 2.610 kg en voertuigen van categorie N3. De MORA vraagt om deze tabellen, voorafgaandelijk aan de goedkeuring van het ontwerpdecreet, conform de Europese regelgeving aan te passen.”

In de adviesaanvraag schrijft de Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie dat de adviezen van de geraadpleegde strategische adviesraden “naar mijn oordeel geen aanleiding geven tot aanpassing van de op 15 juli 2016 door de Vlaamse Regering principieel goedgekeurde tekst”.

Op de vraag of de opmerking van de MORA klopt dat de tabel b) van het ontworpen artikel 2.4.4.0.5, tweede lid, 2°, van de Codex ook zou moeten gelden voor voertuigen van categorie N2, antwoordt de gemachtigde echter dat “de opmerking van de MORA over de data in de Europese regelgeving terecht” is.

Gevraagd welke EU-bepalingen niet volledig nauwgezet in het ontwerp zijn weergegeven, luidt het antwoord van de gemachtigde als volgt:

“Verordening 715/2007 bevat de bepalingen voor Euro 5 en 6 emissiewaarden. Hierin wordt ook de categorie N2 vermeld (art 2). De data komen overeen met de data voor de zwaarste categorie N1. Vermits de emissienormering vroeger enkel van de categorie afhing, werd de categorie N2 ook voor de kilometerheffing gelijk gesteld met de data voor N1 uit de LEZ-reglementering (die ook voor N2 geldt). Sinds de Euro 5 norm geldt echter niet de categorie, maar het gewicht om te bepalen onder welke richtlijn het voertuig dient gehomologeerd te worden. Dit betekent dat enkel voertuigen van de categorie N2 met een referentiemassa van minder dan 2610 kg onder verordening 715/2007 vallen. N2 voertuigen met een referentiemassa van meer dan 2610 kg vallen onder richtlijn 2005/55 (Euro V) of verordening 595/2009 (Euro VI). Voor de emissienormen vóór Euro 5 en V, op basis van de categorie van het voertuig, gelden de (...) richtlijn 70/220 (en zijn amenderingen) en richtlijn 88/77 (en zijn amenderingen). In elke richtlijn zijn er uitzonderingen. Voor Euro 5 en V bv zijn er in de grenszone van 2.610 kg afwijkingen toegestaan: zo mag een constructeur de emissies van een zwaar voertuig toch volgens de richtlijn voor lichte voertuigen laten homologeren voor zover het referentiegewicht de 2.840kg niet overschrijdt. Ook in de voorgaande richtlijnen waren uitzonderingen opgenomen. Daarvan wordt abstractie gemaakt ifv de eenvoud. Met andere woorden alle N2 voertuigen met een MTM van meer dan 3,5 ton worden geacht een referentiemassa van meer dan 2610 kg te hebben en onder dezelfde data als N3 te vallen zoals ook de MORA aanhaalt.”

De tekst zal in die zin moeten worden aangepast.

Artikelen 17 tot 25, 33, 40, 43 tot 45, 52 en 54

22. De artikelen 17 tot 25, 33, 40, 43 tot 45, 52 en 54, van het ontwerp betreffen de heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen die in de plaats komt van de verkrottingsheffing woningen en gebouwen.

Voor het invoeren van een dergelijke gewestelijke heffing ontleent het Vlaamse Gewest bevoegdheid aan artikel 170, § 2, eerste lid, van de Grondwet.

Voor zover de regeling ook beperkingen inhoudt op de belastingbevoegdheid van de gemeenten – wat krachtens artikel 170, § 4, tweede lid, van de Grondwet normaal een

bevoegdheid van de federale wetgever is –, kan een beroep te worden gedaan op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’.²³

Artikelen 26, 2°, en 27

23. Het is de bedoeling met de artikelen 26, 2°, en 27, van het ontwerp het standpunt nr. 15.133 van de Vlaamse Belastingdienst over de belastbaarheid van de levensverzekeringsgift decretaal te verankeren, al wordt het tegelijk ook enigszins gemilderd.²⁴ In dat standpunt stelt de Vlaamse Belastingdienst voorop dat er na de levensverzekeringsgift (schenking door de verzekeringnemer van een levensverzekeringsspolis aan de begunstigde) nog sprake is van een kosteloos beding ten behoeve van een derde (de begunstigde), waardoor er alsnog erfbelasting opeisbaar zou zijn bij het overlijden van de oorspronkelijke verzekeringnemer, ook ingeval er reeds schenkbelasting is betaald op de gift (d.i. als de schenking ter registratie is aangeboden). Die zienswijze van de Vlaamse Belastingdienst is betwist.²⁵ Ten eerste nemen de meeste auteurs aan dat er na de levensverzekeringsgift geen sprake meer is van een kosteloos beding ten behoeve van een derde, maar van een beding ten behoeve van zichzelf.²⁶ Ten tweede is er artikel 2.7.1.0.6, § 2, derde lid, 1°, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit, dat van de erfbelasting vrijstelt, de sommen, renten of waarden die verkregen zijn ingevolge een beding dat aan “de schenkbelasting of het registratierecht op schenkingen onder de levenden is onderworpen”.

Het ontwerp bevat twee aanpassingen van de Vlaamse Codex Fiscaliteit in dit verband:

- in artikel 26, 2°, wordt artikel 2.7.1.0.6, § 2, tweede lid, van de Codex aangevuld met de zin “In het geval van een levensverzekeringscontract kan dit tegenbewijs niet worden geleverd door aan te tonen dat het contract werd geschonken aan deze persoon.”, waardoor het argument dat er na de schenking geen sprake meer is van een beding ten voordele van een derde niet meer kan worden ingeroepen;

- in artikel 27 wordt artikel 2.7.3.2.8 aangevuld met een tweede paragraaf om dubbele belasting te vermijden: de belastbare grondslag voor de schenkbelasting (de afkoopwaarde van de polis) mag in mindering worden gebracht van de belastbare grondslag voor de erfbelasting (de verzekeringsprestatie).

²³ Zie onder meer GwH 25 mei 2016, nr. 78/2016, B.9.1-B.9.2.

²⁴ Vlaamse Belastingdienst, *Schenking van een levensverzekeringscontract aan de begunstigde*, standpunt nr. 15.133 van 13 juni 2016 (<http://belastingen.vlaanderen.be/sp-15133-schenking-van-een-levensverzekeringscontract-aan-de-begunstigde>).

²⁵ Voor de Raad van State vorderen ASSURALIA, de beroepsvereniging van de verzekeringssector, en de CVBA P&V VERZEKERINGEN de nietigverklaring van het standpunt van de Vlaamse Belastingdienst nr. 15.142 van 21 december 2015 inzake schenkingen waarbij levensverzekeringen betrokken zijn – waarin standpunt nr. 15.133 wordt hernomen (beroep met rolnummer G/A.218.701/XIV-36.957) (zie het bericht: *Belgisch Staatsblad*, 13 juli 2016, 44.112).

²⁶ Ook de federale belastingadministratie is van oordeel dat door een overdracht van de rechten van de verzekeringnemer aan de begunstigde het initieel beding ten gunste van een derde is omgezet in een beding ten behoeve van zichzelf (brief van 9 april 2013 van de Dienst Patrimoniumdocumentatie, nr. EE/105.349, niet bekendgemaakt, maar geciteerd in S. HUBRECHT, “De uitschakeling van artikel 8 W.Succ. door een verzekeringsgift”, *Nieuwsbrief Successierechten* 2013, nr. 7, 5-6).

23.1. Indien een schenking aan schenkbelasting onderworpen is geworden, wordt bij het overlijden van de schenker de eventuele meerwaarde die ontstaan is na de schenking in hoofde van de begiftigde niet meer onderworpen aan erfbelasting bij overlijden van de schenker. Zo worden goederen waarover de erflater kosteloos heeft beschikt gedurende de drie jaar voor zijn overlijden, geacht deel uit te maken van zijn nalatenschap, tenzij de bevoordeling onderworpen is geworden aan de schenkbelasting of het registratierecht op de schenkingen onder levenden (artikel 2.7.1.0.5, § 1, eerste lid, van de Codex). Een gevolg daarvan is dat meerwaarden die zijn ontstaan na de schenking, bij overlijden van de schenker aan erfbelasting ontsnappen. Indien bijvoorbeeld een schilderij wordt geschonken en daarop schenkbelasting wordt betaald, zal bij het overlijden van de schenker de eventuele meerwaarde die ontstaan is na de schenking niet onderworpen zijn aan erfbelasting in hoofde van de begiftigde.

De ontworpen bepalingen voorzien echter in het invoeren van een onweerlegbaar vermoeden van kosteloosheid ingeval het om de schenking van een levensverzekeringscontract gaat. De vraag waarom alleen in dat specifieke geval in een uitzondering wordt voorzien, ontlokte de gemachtigde de volgende reactie:

“Hoewel artikel 2.7.1.0.6, VCF in de praktijk quasi uitsluitend levensverzekeringscontracten vat (gezien het artikel een wettelijk vermoeden van belastbaarheid instelt bij uitkeringen op basis van een contract dat uitvoering krijgt bij of naar aanleiding van een overlijden), kan met de bemerking van de Raad van State omtrent het gelijkheidsbeginsel rekening worden gehouden door de voorgestelde tekst als volgt te herredigeren:

“Dit tegenbewijs kan niet worden geleverd door aan te tonen dat het contract werd geschonken aan deze persoon.”

Door de bepaling aldus te redigeren wordt de afwijkende regel niet enkel toegepast op levensverzekeringscontracten, doch op al de bedoelde contracten. Daarmee wordt echter nog niet verantwoord waarom enkel voor dergelijke contracten in een afwijkende regeling wordt voorzien.

23.2. De nieuwe regels zullen, in lijn met het standpunt van de Vlaamse Belastingdienst, gelden voor overlijdens vanaf 1 maart 2016, d.w.z. met terugwerkende kracht.

De niet-retroactiviteit van wetten is een waarborg ter voorkoming van rechtsonzekerheid. Die waarborg vereist dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht. De terugwerkende kracht kan enkel worden verantwoord wanneer ze onontbeerlijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang.²⁷ Indien bovendien blijkt dat de terugwerkende kracht tot doel heeft de afloop van een gerechtelijke procedure in een welbepaalde zin te beïnvloeden of de rechtscolleges te verhinderen zich uit te spreken over een welbepaalde rechtsvraag, vergt de aard van het in het geding zijnde beginsel dat uitzonderlijke omstandigheden of dwingende motieven van algemeen belang een verantwoording bieden voor het optreden van de wetgever, dat ten

²⁷ Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, zie o.m.: GwH 21 november 2013, nr. 158/2013, B.24.2; GwH 19 december 2013, nr. 172/2013, B.22; GwH 29 januari 2014, nr. 18/2014, B.10; GwH 9 oktober 2014, nr. 146/2014, B.10.1; GwH 22 januari 2015, nr. 1/2015, B.4; GwH 7 mei 2015, nr. 54/2015, B.12.

nadele van een categorie van burgers afbreuk doet aan de jurisdictionele waarborgen die aan allen worden geboden.²⁸

Mede gelet op het gegeven dat er een betwisting hangende is m.b.t. het standpunt ter zake van de Vlaamse Belastingdienst (zie voetnoot 25), zal moeten kunnen worden aangetoond dat uitzonderlijke omstandigheden of dwingende motieven van algemeen belang het met terugwerkende kracht invoeren van de nieuwe regels noodzakelijk maken.

De gemachtigde reageert als volgt op dit gegeven:

“Als de Raad van State zou alluderen op het beroep tot vernietiging van het standpunt van Vlabel, ingediend bij de Raad van State door Assuralia, dit betreft geen (fiscaal) geschil over de toepassing van de regelgeving met een individuele belastingplichtige in een concreet dossier. Het betreft daarentegen een (administratiefrechtelijk) geschil over een handeling van een overheidsadministratie. Het probleem van de herziening stelt zich niet gezien er zich tussen 1 maart 2016 en nu (nog) geen gevallen aangediend hebben waarvoor er na de inwerkingtreding van het decreet een herziening nodig zou zijn.”

Dat het om een objectief beroep gaat, en niet om een fiscaal geschil in een concreet dossier, maakt in dit verband geen verschil. Ook in dat geval moeten er uitzonderlijke omstandigheden of dwingende motieven van algemeen belang zijn om de terugwerkende kracht te verantwoorden.

De gemachtigde verantwoordt de retroactiviteit als volgt:

“Zoals aangegeven in MvT heeft de Vlaamse Belastingdienst een standpunt ingenomen dat in voege is getreden voor overlijdens vanaf 1 maart 2016. De ontworpen bepaling heeft net de bedoeling de belastingheffing zoals deze per 1/3/2016 wordt toegepast door de Administratie decretaal te verankeren (nl. dat bij schenking van het (levensverzekerings)contract toepassing wordt gemaakt van het bewuste artikel). Voor de belastingplichtige verandert er m.a.w. niets, de terugwerkende kracht zorgt voor een decretaale basis i.p.v. een administratieve interpretatie van een artikel van de VCF. Om een gelijke behandeling te verzekeren voor overlijdens na 1 maart 2016 en deze na de datum van inwerkingtreding van de decreetbepaling is vereist dat de bewijsregeling zoals nu voorzien ook geldt voor overlijdens vanaf 1/3/2016.”

Zoals hiervoor reeds is opgemerkt (zie voetnoot 15), kunnen de belastingdiensten de fiscale wet niet aanvullen. Indien de huidige decretaale regeling spoort met het standpunt nr. 15.133 van de Vlaamse Belastingdienst, dan is er uiteraard geen probleem met de terugwerkende kracht, maar is er ook geen nood aan. Bevat het standpunt nr. 15.133 van de Vlaamse Belastingdienst echter elementen die niet in de thans geldende decretaale regeling terug te vinden zijn,²⁹ dan kan de terugwerkende kracht bezwaarlijk verantwoord worden door het argument dat de gelijkheid moet worden verzekerd tussen overlijdens vanaf 1 maart 2016 en

²⁸ Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zie bv. GwH 21 november 2013, nr. 158/2013, B.24.2; GwH 9 oktober 2014, nr. 146/2014, B.10.1.

²⁹ Het is zeer moeilijk vol te houden dat die elementen er niet zouden zijn. De scharnierdatum van 1 maart 2016 bv. is niet terug te vinden in de geldende decretaale regeling.

overlijdens vanaf de inwerkingtreding van de nieuwe bepalingen. Daarmee zou immers afbreuk worden gedaan aan het fiscaal legaliteitsbeginsel.

23.3. Meer fundamenteel kan zelfs de vraag worden gesteld of het invoeren van een dergelijk onweerlegbaar vermoeden van kosteloosheid wel in overeenstemming is met de bevoegdheidverdelende regels inzake de belastbare materie.

Inzake het successierecht van rijksinwoners en het recht van overgang bij overlijden van niet-rijksinwoners is de belastbare materie of datgene wat de belasting doet ontstaan of wat aanleiding is voor de heffing, het ingevolge het overlijden (kosteloos) overdragen van goederen uit de vererfde massa van de erflater.³⁰

De gewesten hebben niet de bevoegdheid om de belastbare materie van de gewestelijke belastingen die het voorwerp zijn van titel III van de bijzondere financieringswet, te wijzigen: de belastbare materie is immers bepaald bij de bijzondere financieringswet.³¹ Wat de essentiële elementen van de belasting betreft, beperkt hun normerende bevoegdheid zich tot het bepalen van de aanslagvoet, de heffingsgrondslag en de vrijstellingen (artikel 4, § 1, van de bijzondere financieringswet).

Ingevolge het ontworpen artikel 2.7.1.0.6, § 2, tweede lid, van de Codex zou de erfbelasting niet louter meer betrekking hebben op het belasten van de overgang *om niet* van goederen *van de erflater*, maar zou ook de met het voorwerp van de schenking naderhand gerealiseerde meerwaarde aan erfbelasting onderworpen worden.³² Daardoor lijkt de belastbare materie van de erfbelasting te worden verruimd en zich ook uit te strekken tot de door de verzekeringsmaatschappij aan de begunstigde uitgekeerde sommen, renten of waarden.³³ Het Vlaamse Gewest is echter niet bevoegd voor het bepalen van de belastbare materie: de gewesten moeten zich houden aan de door de bijzondere wetgever vastgestelde belastbare materie.

Gelet daarop zou kunnen worden geargumenteed dat het Vlaamse Gewest niet bevoegd is om de ontworpen bepalingen aan te nemen. Het zal echter aan het Grondwettelijk Hof toekomen om hierover in voorkomend geval definitief uitsluitsel te geven.

³⁰ GwH 21 januari 1998, nr. 4/98, B.7.1; *Parl.St.* Kamer 2000-01, nr. 50-1183/007, 157-158.

³¹ Adv.RvS 21.734/AV van 16 september 1992 over een voorstel van bijzondere wet ‘tot wijziging van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten’, *Parl.St.* Kamer B.Z. 1991-92, nr. 604/2, 11-12.

³² Anders dan de regeling waarop arrest nr. 58/2006 van het Grondwettelijk Hof betrekking heeft, lijkt het hier niet te gaan om een wijziging van de heffingsgrondslag, nl. “de waarde van alle goederen verkregen naar aanleiding van het overlijden, dat wil zeggen de waarde, na aftrek van de schulden, van de vererfde massa” (GwH 26 april 2006, nr. 58/2006, B.4.3-B.4.4). Het Hof diende zich in die zaak uit te spreken over het onttrekken van een schenking, gesloten onder de opschortende voorwaarde van het overlijden van de schenker, aan successierechten: het ging immers in wezen om een legaat, maar formeel was het een schenking. Door middel van een juridische fictie werd een dergelijke schenking daarom gelijkgesteld met een legaat. Aan de belastbare materie werd echter niet geraakt: het ging immers om de overdracht van goederen ten gevolge van overlijden.

³³ Indien schenkbelasting is betaald, wordt slechts belasting geheven op de meerwaarde, d.w.z. de waarde die de afkoopwaarde van de polis op datum van de schenking overstijgt.

Artikel 45

24. Artikel 45 van het ontwerp strekt ertoe te bepalen dat een administratieve geldboete uiterlijk binnen een termijn van twee maanden betaald moet worden. Aan die nieuwe regel wordt terugwerkende kracht tot 1 april 2016 verleend (artikel 55, derde lid, van het ontwerp).

In de memorie van toelichting wordt deze aanpassing gekwalificeerd als een “verduidelijkende bepaling”³⁴ en er wordt aan toegevoegd:

“Het is de bedoeling dat de voorgeschreven werkwijze meteen al op 1 april 2016, de dag van de inwerkingtreding van de kilometerheffing, wordt gevolgd. Deze bepaling beoogt het tijdig bieden van maximale transparantie en rechtszekerheid aan de belastingplichtigen.” (*sic*)

Van de retroactiviteit dient evenwel te worden afgezien. Het gaat om een procedurele bepaling en bepalingen van die aard kunnen niet met terugwerkende kracht worden opgelegd, aangezien ze berusten op feitelijke handelingen en gebeurtenissen waarvoor de fictie van de terugwerkende kracht niet werkzaam is.

Artikel 46

25. Artikel 46 van het ontwerp strekt ertoe artikel 3.8.0.0.2 van de Codex op te heffen, dat bepaalt:

“Het verzoekschrift houdende voorziening in cassatie en het antwoord op de voorziening mag door een advocaat worden ondertekend en neergelegd.”

Dat artikel was een letterlijke overname van artikel 378 van het WIB 92, artikel 225ter van het Wetboek der Registratie-, Hypotheek- en Griffierechten en artikel 142⁴ van het Wetboek der Successierechten, die met ingang van 1 januari 2014 zijn opgeheven bij artikel 5.0.0.0.1, 1°, 4° en 5°, van de Codex.

Het gaat om een regel van gerechtelijk recht die in principe tot de bevoegdheidssfeer van de federale overheid behoort. Klaarblijkelijk is die in de Codex opgenomen met toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Volgens de memorie van toelichting zou de opheffing sporen met federale wijzigingen aan het WIB 92:

“Artikel 3.8.0.0.2 VCF wordt in het verlengde van de federale wijzigingen aan het WIB opgeheven. Hierdoor zal de gemeenrechtelijke procedure van de artikelen 1080, 1092 en 1094 van het Gerechtelijk Wetboek van toepassing zijn.”

³⁴ Volgens de gemachtigde is het “steeds de bedoeling geweest dat de betaaltermijn van 2 maanden ook van toepassing is op ingekohierde administratieve geldboetes”. Dat mag dan wel de bedoeling zijn geweest, maar die regel blijkt uit geen bepaling van de Vlaamse Codex Fiscaliteit.

Van die wijzigingen kon echter geen spoor worden teruggevonden. De gemachtigde verstrekt daarover volgende toelichting:

“Het tekstvoorstel is gestoeld op een advies van de Beleidscel Justitie van 23/12/2015. Het is evenwel correct dat dit nog niet aanleiding heeft gegeven tot een aanpassing van artikel 378 WIB 92 (of van art. 225ter W. Reg of art. 142-4 W. Succ.).

Het Vlaamse Gewest kan evenwel met dezelfde bevoegdheid als diegene waarmee het artikel 3.8.0.0.2 VCF heeft geïnstalleerd, dit artikel ook weer opheffen.”

Het resultaat van de opheffing zal zijn dat de betrokken regel uit de rechtsorde verdwijnt, zodat een hiaat dreigt te ontstaan. Door de loutere opheffing ervan herleven de opgeheven federale bepalingen immers niet.

Het lijkt echter de bedoeling van de stellers van het ontwerp om opnieuw aansluiting te zoeken bij de federale bepaling, met het oog op de toekomstige wijziging ervan om de gemeenrechtelijke procedure van toepassing te maken. Vermits het om een toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 gaat, lijkt het daarom raadzaam om de bevoegdheid terug te geven aan de federale overheid door artikel 3.8.0.0.2 van de Codex in te trekken en de opheffing van artikel 378 van het WIB 92, artikel 225ter van het Wetboek der Registratie-, Hypotheek- en Griffierechten en artikel 142⁴ van het Wetboek der Successierechten met uitwerking vanaf 1 januari 2014 ongedaan te maken.

SLOTOPMERKING

26. Het voorontwerp verdient nog nazicht, onder meer op wetgevingstechnisch vlak. Bij wijze van voorbeelden kan in dit verband op het volgende worden gewezen:

- geen enkel artikel mag buiten de indelingen tot groepering van artikelen vallen:³⁵ artikel 8 van het ontwerp strekt tot de vervanging van afdeling 2 van hoofdstuk VIII van het decreet van 22 december 1995 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996’, waarbij het nieuwe artikel 24 wel tot afdeling 2 behoort, maar buiten de indeling in onderafdelingen valt;

- in uitvoeringsbesluiten gebruikte begrippen hebben in principe dezelfde betekenis als in het decreet waaraan uitvoering wordt gegeven; de woorden “en de besluiten ter uitvoering ervan” in het ontworpen artikel 24 van het decreet van 22 december 1995 (artikel 8 van het ontwerp) zijn derhalve overbodig;

³⁵ *Beginnelsen van de wetgevingstechniek – Handleiding voor het opstellen van wetgevende en reglementaire teksten*, Raad van State, 2008, nr. 63, te raadplegen op de internetsite van de Raad van State (www.raadvst-consetat.be).

- in het ontworpen artikel 11/1, § 5, 2°, van het decreet van 21 juni 2013 (artikel 11 van het ontwerp) dient de tweede “niet” geschrapt te worden;
- in artikel 51, 1°, van het ontwerp dient “artikel 92¹” te worden geschreven in plaats van “artikel 91¹”.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jo BAERT

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1. Hoofdstuk 2, 3 en 5 van dit decreet regelen een gewestaangelegenheid.

Hoofdstuk 4 van dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Wijzigingen van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992

Art. 2. In artikel 145³⁷ van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992, het laatst gewijzigd bij het decreet van 18 december 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1 wordt het derde lid vervangen door wat volgt:

“Een hypothecaire lening als vermeld in het eerste lid, eerste streepje, wordt voor de toepassing van dit artikel en artikel 145³⁸ geacht specifiek te zijn aangegaan voor het verwerven of behouden van de andere woning, vermeld in punt 1°, als cumulatief aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- 1° de woning, waarvoor de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, oorspronkelijk en specifiek is aangegaan, is bij authentieke akte verleden vanaf 1 januari 2016 vervreemd om een andere woning te verwerven of te behouden;
- 2° de uitgaven voor de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, kwamen tijdens het belastbare tijdperk waarin de woning, vermeld in punt 1°, is vervreemd, tot op het moment van de vervreemding, vermeld in punt 1°, in aanmerking voor de belastingvermindering, vermeld in het eerste lid;
- 3° de hypothecaire inschrijving van de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, wordt overgedragen naar een ander onroerend goed waarvan de belastingplichtige eigenaar is;
- 4° de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, blijft behouden;
- 5° de andere woning, vermeld in punt 1°, wordt de eigen woning van de belastingplichtige vanaf de vervreemding van de woning, vermeld in punt 1°;
- 6° de belastingplichtige houdt de akte van hypotheekoverdracht ter beschikking van de bevoegde federale administratie.”;

2° in paragraaf 1 wordt tussen het derde en het vierde lid een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Als het derde lid wordt toegepast, wordt de datum waarop de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, is aangegaan, niet geacht te zijn gewijzigd ten gevolge van de hypotheekoverdracht.”.

Art. 3. In artikel 145³⁸, §1, van hetzelfde wetboek, gewijzigd bij het decreet van 18 december 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het vijfde lid wordt vervangen door wat volgt:

“Als de belastingplichtige voor de uitgaven die met toepassing van artikel 145³⁷, §1, derde lid, of artikel 145³⁷, §1, vijfde lid, in aanmerking komen voor de belastingvermindering, vermeld in artikel 145³⁷, §1, eerste lid, de toepassing vraagt van een van de belastingvoordelen, vermeld in artikel 14, 145¹, 2° en 3°, en artikel 539, wordt de belastingvermindering, vermeld in artikel 145³⁷, §1, eerste lid, voor die uitgaven niet toegepast.”;

2° er worden een zesde en een zevende lid toegevoegd, die luiden als volgt:

“De keuze, vermeld in het vijfde lid, is definitief, onherroepelijk en bindend voor de belastingplichtige.

Als een gemeenschappelijke aanslag wordt gevestigd, maken beide belastingplichtigen dezelfde keuze.”.

Art. 4. In artikel 145^{38/1} van hetzelfde wetboek, ingevoegd bij het decreet van 18 december 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid, 2°, worden de woorden “om in een lidstaat van de Europese Economische Ruimte zijn eigen woning te verwerven of te behouden” vervangen door de zinsnede “voor het vestigen van een rente of van een kapitaal bij leven of bij overlijden dat dient voor het wedersamenstellen of het waarborgen van de lening, vermeld in punt 1°”;

2° in het eerste lid, 2°, wordt punt e) vervangen door wat volgt:

“e) de voordelen van het contract bij overlijden bedongen zijn:

- 1) ten belope van het verzekerde kapitaal dat dient voor het wedersamenstellen of het waarborgen van de lening, ten gunste van de personen die ingevolge het overlijden van de verzekerde de volle eigendom of het vruchtgebruik van dat onroerend goed verkrijgen;
- 2) ten belope van het verzekerde kapitaal dat niet dient voor het wedersamenstellen of het waarborgen van de lening, ten gunste van de echtgenoot of van bloedverwanten tot de tweede graad van de belastingplichtige;”;

3° het vierde lid wordt vervangen door wat volgt:

“Een hypothecaire lening als vermeld in het eerste lid, 1°, wordt voor de toepassing van dit artikel en artikel 145^{38/2} geacht specifiek te zijn aangegaan voor het verwerven of behouden van de andere woning, vermeld in punt 1°, als cumulatief aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- 1° de woning, waarvoor de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, 1°, oorspronkelijk en specifiek is aangegaan, is bij authentieke akte vervreemd om een andere woning te verwerven of te behouden;
- 2° de uitgaven voor de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, 1°, kwamen tijdens het belastbare tijdperk waarin de woning, vermeld in punt 1°, is vervreemd, tot op het moment van de vervreemding, vermeld in punt 1°, in aanmerking voor de belastingvermindering, vermeld in artikel 145^{38/2}, §1, eerste lid;
- 3° de hypothecaire inschrijving van de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, 1°, wordt overgedragen naar een ander onroerend goed waarvan de belastingplichtige eigenaar is;

- 4° de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, 1°, blijft behouden;
- 5° de andere woning, vermeld in punt 1°, wordt de eigen woning van de belastingplichtige vanaf de vervreemding van de woning, vermeld in punt 1°;
- 6° de belastingplichtige houdt de akte van hypotheekoverdracht ter beschikking van de bevoegde federale administratie.”;

4° tussen het vierde en het vijfde lid wordt een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Als het vierde lid wordt toegepast, wordt de datum waarop de hypothecaire lening, vermeld in het eerste lid, 1°, is aangegaan, niet geacht te zijn gewijzigd ten gevolge van de hypotheekoverdracht.”.

Art. 5. In artikel 145^{38/2} van hetzelfde wetboek, ingevoegd bij het decreet van 18 december 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1 wordt het tweede lid vervangen door wat volgt:

“Als de belastingplichtige voor de uitgaven die met toepassing van het vijfde lid of artikel 145^{38/1}, vierde lid, in aanmerking komen voor de belastingvermindering, vermeld in het eerste lid, de toepassing vraagt van een van de belastingvoordelen, vermeld in artikel 14 en 145¹, 2° en 3°, wordt de belastingvermindering, vermeld in het eerste lid, voor die uitgaven niet toegepast.”;

2° in paragraaf 1 worden tussen het tweede en het derde lid twee leden ingevoegd, die luiden als volgt:

“De keuze, vermeld in het tweede lid, is definitief, onherroepelijk en bindend voor de belastingplichtige.

Als een gemeenschappelijke aanslag wordt gevestigd, maken beide belastingplichtigen dezelfde keuze.”;

3° in paragraaf 2, tweede lid, worden de woorden “de enige woning is” vervangen door de woorden “de enige woning van de belastingplichtige is”;

4° in paragraaf 2, zesde lid, worden de woorden “wordt van de andere woning” vervangen door de woorden “is van een andere woning”;

5° paragraaf 4 wordt vervangen door wat volgt:

“§4. Om van de belastingvermindering, vermeld in paragraaf 1, te kunnen genieten, houdt de belastingplichtige een attest ter beschikking, uitgereikt door de instelling die de lening heeft toegestaan of door de verzekeraar bij wie de levensverzekering is aangegaan.”.

Art. 6. In artikel 145⁴⁴, §1, b), van hetzelfde wetboek wordt tussen de zinsnede “vanaf 1 januari 2005” en de woorden “terwijl voor dezelfde woning” de zinsnede “en vóór 1 januari 2016” ingevoegd.

Art. 7. In artikel 145⁴⁶ van hetzelfde wetboek, het laatst gewijzigd bij het decreet van 18 december 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan paragraaf 2 wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Voor de toepassing van het eerste lid, is de lening die in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 145⁴³, de lening aangegaan om de woning, vermeld in deze paragraaf, te verwerven of te behouden en aangegaan:

1° vóór 1 januari 2005;

2° vanaf 1 januari 2005 terwijl voor dezelfde woning nog een lening als vermeld in punt 1°, in aanmerking kwam voor de vermindering van interesten van leningen of de aftrek van interesten van leningen.”;

2° paragraaf 2/1 wordt vervangen door wat volgt:

“§2/1. Als een belastingplichtige voor een lening die is aangegaan vanaf 1 januari 2016, of voor de levensverzekering die die lening waarborgt of wedersamenstelt, de toepassing vraagt van de belastingvermindering, vermeld in artikel 145^{38/2}, worden artikel 145³⁷ en 145³⁹ tot en met 145⁴⁵ niet langer toegepast voor de uitgaven met betrekking tot de voorheen aangegane schulden en leningen, en evenmin voor de levensverzekeringen die die leningen waarborgen.”.

Hoofdstuk 3. Wijzigingen van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996

Art. 8. In hoofdstuk VIII van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 december 2014, wordt afdeling 2, die bestaat uit artikel 24 tot en met 44bis, vervangen door wat volgt:

“Afdeling 2. Register van verwaarloosde woningen en gebouwen en inventaris van ongeschikte en onbewoonbare woningen

Onderafdeling 1. Begrippen

Art. 24. Voor de toepassing van deze afdeling worden de hierna volgende begrippen gebruikt:

- 1° de inventarisbeheerder: de gewestelijke entiteit die door de Vlaamse Regering belast wordt met het beheer van de inventaris, vermeld in artikel 26;
- 2° gebouw: elk bebouwd onroerend goed, dat zowel het hoofdgebouw als de bijgebouwen omvat, met uitzondering van de bebouwde onroerende goederen die vallen onder de toepassing van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten;
- 3° gewestelijk ambtenaar: de ambtenaar die met toepassing van de regels, vastgesteld door de Vlaamse Regering wordt aangewezen en die binnen zijn ambtsgebied belast is met opdrachten inzake kwaliteitsbewaking als vermeld in titel III van de Vlaamse Wooncode;
- 4° sociale woonorganisaties: de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen, de erkende sociale huisvestingsmaatschappijen, vermeld in het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode en het Vlaams Woningfonds van de Grote Gezinnen;
- 5° woning: elk onroerend goed of deel ervan dat hoofdzakelijk bestemd is voor de huisvesting van een gezin of alleenstaande;
- 6° inventarisatiedatum: datum waarop de woning voor de eerste maal in de inventaris wordt opgenomen of, zolang de woning niet uit de inventaris is geschrapt, het ogenblik van het verstrijken van elke nieuwe periode van twaalf maanden vanaf de datum van de eerste inschrijving;

- 7° Vlaamse Wooncode: het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode;
- 8° inventaris: de inventaris, vermeld in artikel 26;
- 9° houder van het zakelijk recht: de persoon, vermeld in artikel 2.5.2.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013.

Onderafdeling 2. Register van verwaarloosde gebouwen en woningen

Art. 25. §1. Gemeenten kunnen een register van verwaarloosde gebouwen en woningen bijhouden. Een gemeentelijke verordening kan nadere materiële en procedurele regelen bepalen.

De opmaak, de opbouw, het beheer en de actualisering van het register van verwaarloosde gebouwen en woningen kunnen ook toevertrouwd worden aan een intergemeentelijke administratieve eenheid met rechtspersoonlijkheid of, met uitzondering van de beroepsprocedure, aan een intergemeentelijke administratieve eenheid zonder rechtspersoonlijkheid.

§2. Een gebouw, ongeacht of het dienst doet als woning, wordt beschouwd als verwaarloosd, wanneer het ernstige zichtbare en storende gebreken of tekenen van verval vertoont aan buitenmuren, voegwerk, schoorstenen, dakbedekking, dakgebinte, buitenschrijnwerk, kroonlijst of dakgoten.

§3. Een gebouw of een woning wordt geschrapt uit het register van verwaarloosde gebouwen en woningen als de houder van het zakelijk recht bewijst dat de zichtbare en storende gebreken en de tekenen van verval, vermeld in paragraaf 2, werden hersteld of verwijderd.

De zichtbare en storende gebreken en de tekenen van verval, vermeld in het eerste lid, zijn in geval van sloop pas verwijderd als alle puin geruimd is.

§4. Een gebouw dat of een woning die in aanmerking komt voor inventarisatie in de zin van hoofdstuk II van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten, wordt nooit als een verwaarloosd gebouw of als een verwaarloosde woning beschouwd.

De bedrijfsruimten die op grond van artikel 2, 1°, van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten worden uitgesloten van de toepassing van voormeld decreet, worden onder de aldaar vermelde voorwaarden evenmin als verwaarloosde gebouwen of woningen in de zin van deze onderafdeling beschouwd.

§5. Een gebouw dat of een woning die door de gemeente geïnventariseerd is als leegstaand, kan eveneens opgenomen worden in het register van verwaarloosde gebouwen en woningen, en omgekeerd.

Woningen die door het Vlaamse Gewest geïnventariseerd zijn als ongeschikt of onbewoonbaar, kunnen eveneens worden opgenomen in het register van verwaarloosde gebouwen en woningen, en omgekeerd.

§6. De door het college van burgemeester en schepenen of het beslissingsorgaan van de intergemeentelijke administratieve eenheid met de opsporing van verwaarloosde gebouwen en woningen belaste personeelsleden bezitten de onderzoeks-, controle- en vaststellingsbevoegdheden, vermeld in artikel 6 van het decreet van 30 mei 2008 betreffende de vestiging, de invordering en de geschillenprocedure van provincie- en gemeentebelastingen.

Onderafdeling 3. Inventaris van ongeschikte en onbewoonbare woningen

Art. 26. §1. Overeenkomstig de bepalingen die door de Vlaamse Regering worden vastgesteld, maakt de inventarisbeheerder een inventaris met afzonderlijke lijsten van:

- 1° woningen die ongeschikt of onbewoonbaar zijn verklaard overeenkomstig de artikelen 15 tot en met 16quater van de Vlaamse Wooncode;
- 2° woningen die onbewoonbaar zijn verklaard overeenkomstig artikel 135 van de Nieuwe Gemeentewet.

§2. Elke gemeente ontvangt een uittreksel van de in de inventaris geregistreerde woningen die zich op haar grondgebied bevinden.

De gemeente moet aan elkeen die erom verzoekt inzage verlenen in de lijst met de in de inventaris geregistreerde woningen en de gegevens van de kadastrale legger die op deze woningen betrekking hebben.

Art. 27. De woningen, vermeld in artikel 26, §1, 1°, worden ingeschreven op de inventarislijst op de datum van het besluit van de burgemeester, vermeld in artikel 15 van de Vlaamse Wooncode, of, in het geval van een beslissing tot ongeschikt- of onbewoonbaarverklaring in beroep, op de datum van het besluit, vermeld in artikel 16bis, eerste lid, van de Vlaamse Wooncode.

De woningen, vermeld in artikel 26, §1, 2°, worden ingeschreven op de inventarislijst op datum van het besluit van de burgemeester.

De bepalingen van dit artikel gelden ook voor de afsplitsbare woningen en voor de bedrijfsruimten waarvan de woning van de eigenaar als verblijfplaats wordt benut en een niet-afsplitsbaar onderdeel uitmaakt als vermeld in artikel 2, 1°, van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten.

Art. 28. §1. Door een registratieattest wordt de opname in de inventaris door de inventarisbeheerder betekend aan de houders van het zakelijk recht, zoals bekend bij de Administratie van het kadaster, de registratie en de domeinen van het geïnventariseerde goed. De Vlaamse Regering bepaalt hiervoor de voorwaarden.

§2. Voor de woningen, vermeld in artikel 26, §1, 1°, geldt een besluit als vermeld in artikel 27, eerste lid, als registratieattest. De opname in de inventaris wordt vermeld in het besluit. Tegen dat besluit en de registratie kan bij de Vlaamse Regering beroep aangetekend worden overeenkomstig artikel 15, §2, van de Vlaamse Wooncode.

§3. Voor de woningen, vermeld in artikel 26, §1, 2°, bezorgt de inventarisbeheerder het registratieattest binnen vijftien dagen na de ontvangst van het besluit tot onbewoonbaarverklaring aan de houder van het zakelijk recht.

Als de houder van het zakelijk recht aantoonde dat hij tegen het besluit tot onbewoonbaarverklaring een klacht heeft ingediend bij de toezichthoudende overheid overeenkomstig artikel 254 van het Gemeentedecreet van 15 juli 2005, dan wordt de opname op de lijst, vermeld in artikel 26, geschorst tot de procedure overeenkomstig artikel 255 tot 258 van het Gemeentedecreet volledig is afgerond.

De gemeenteoverheid brengt de inventarisbeheerder op de hoogte van het gemotiveerde besluit of van het definitieve antwoord van de toezichthoudende overheid als vermeld in artikel 258 van het Gemeentedecreet.

Binnen dertig dagen nadat de indiener van de klacht het definitieve antwoord van de toezichthoudende overheid heeft ontvangen overeenkomstig artikel 258 van het Gemeentedecreet, kan hij tegen de registratie beroep indienen bij de Vlaamse Regering. De Vlaamse Regering neemt een beslissing binnen drie maanden na ontvangst van het beroepschrift. Bij ontstentenis van een beslissing binnen die termijn, wordt het beroep geacht te zijn ingewilligd.

Art. 29. De instrumenterende ambtenaar die belast is met de overdracht van het zakelijk recht, vermeld in artikel 2.5.2.0.1, eerste lid, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, moet de verkrijger van het zakelijk recht uiterlijk op het ogenblik van de overdracht van het zakelijk recht op de hoogte brengen van de kennisgeving van de vaststelling tot ongeschiktheid of onbewoonbaarheid ervan of van de opname van de woning in de inventaris.

Een door beide partijen ingevuld en ondertekend formulier wordt door de notaris of een partij uiterlijk zeven dagen na de overdracht van het zakelijk recht aan de inventarisbeheerder en aan de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie gezonden.

Art. 30. §1. De inventarisbeheerder schrapt een woning uit de lijst, vermeld in artikel 26, §1, 1°, op aangetekend verzoek van de houder van het zakelijk recht of zijn rechtsopvolger zodra hij bewijst dat de woning weer voldoet aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode.

Als de woning gesloopt is of een andere bestemming heeft gekregen, schrapt de inventarisbeheerder de woning op basis van het besluit van de burgemeester tot opheffing van de ongeschikt- of onbewoonbaarverklaring.

Met behoud van de toepassing van artikel 20bis, §6, derde lid, van de Vlaamse Wooncode, wordt het bewijs als vermeld in het eerste lid geleverd overeenkomstig artikel 7 van hetzelfde decreet.

§2. De inventarisbeheerder schrapt een woning uit de lijst, vermeld in artikel 26, §1, 2°, op aangetekend verzoek van de houder van het zakelijk recht of zijn rechtsopvolger zodra hij bewijst dat de burgemeester het onbewoonbaarheidsbesluit heeft opgeheven of het bewijs als vermeld in paragraaf 1, eerste lid, levert.

§3. De inventarisbeheerder geeft de houder van het zakelijk recht, of desgevallend zijn rechtsopvolger binnen drie maanden na het verzoek tot schrapping kennis van de beslissing daaromtrent.

Als de kennisgeving, vermeld in het eerste lid, niet is gebeurd binnen de voorziene termijn, wordt het verzoek tot schrapping geacht te zijn ingewilligd.

§4. In de gevallen, vermeld in paragraaf 1, eerste lid, vermeldt de inventarisbeheerder als datum van schrapping de eerste dag waarop de woning weer voldoet aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode.

In de gevallen, vermeld in paragraaf 1, tweede lid, vermeldt de inventarisbeheerder als datum van schrapping de eerste dag van de sloop of herbestemming.

In de gevallen, vermeld in paragraaf 2, vermeldt de inventarisbeheerder als datum van schrapping de datum van het opheffingsbesluit van de burgemeester of de eerste dag waarop de woning voldoet aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode.

Als de kennisgeving, vermeld in paragraaf 3, niet is gebeurd binnen de voorziene termijn, wordt de datum van herstel die de houder van het zakelijk recht in het verzoek tot schrapping aangeeft, als datum van schrapping vermeld.”.

Hoofdstuk 4. Wijzigingen van het decreet van 21 juni 2013 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van belastingen

Art. 9. Aan artikel 2 van het decreet van 21 juni 2013 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van belastingen wordt de volgende zinsnede toegevoegd: “, in de omzetting van richtlijn 2014/107/EU van de Raad van 9 december 2014 tot wijziging van richtlijn 2011/16/EU wat betreft verplichte automatische uitwisseling van inlichtingen op belastinggebied en van richtlijn (EU) 2015/2376 van de Raad van 8 december 2015 tot wijziging van richtlijn 2011/16/EU wat betreft verplichte automatische uitwisseling van inlichtingen op belastinggebied.”.

Art. 10. In artikel 5 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 18 december 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “Voor de toepassing van dit artikel” vervangen door de woorden “In dit decreet”;

2° in punt 11° worden de woorden “over ingezetenen van andere lidstaten aan de betrokken lidstaat van verblijf” vervangen door de woorden “aan een lidstaat”;

3° er worden een punt 15° en 16° toegevoegd, die luiden als volgt:

“15° voorafgaande grensoverschrijdende ruling: een akkoord, een mededeling dan wel een ander instrument of een andere handeling met soortgelijk effect, ook als ze worden afgegeven, gewijzigd of hernieuwd, in het kader van een belastingcontrole, die aan elk van de volgende voorwaarden voldoen:

- a) ze zijn afgegeven, gewijzigd of hernieuwd door of namens de regering of een bevoegd personeelslid of de belastingautoriteit van een lidstaat, of een territoriaal of staatkundig onderdeel van die lidstaat, met inbegrip van de lokale overheden, ongeacht of er effectief gebruik van wordt gemaakt;
- b) ze zijn afgegeven, gewijzigd of hernieuwd ten aanzien van een welbepaalde persoon of groep van personen, en die personen kunnen zich erop beroepen;
- c) ze hebben betrekking op de interpretatie of toepassing van een wettelijke of bestuursrechtelijke bepaling ter toepassing of handhaving van de belastingwetgeving voor de belastingen, vermeld in artikel 4, eerste lid, 1°;
- d) ze hebben betrekking op een grensoverschrijdende transactie of op de vraag of er op grond van de activiteiten van een persoon in een lidstaat al dan niet sprake is van een vaste inrichting;
- e) ze zijn tot stand gekomen voorafgaand aan de transacties of activiteiten in een lidstaat op grond waarvan mogelijk sprake is van een vaste inrichting, of voorafgaand aan de indiening van een belastingaangifte voor het tijdvak waarin de transactie of reeks transacties dan wel de activiteiten hebben plaatsgevonden;

- 16° grensoverschrijdende transactie: een transactie of een reeks van transacties die betrekking kan hebben op, maar niet beperkt is tot het doen van investeringen, het leveren van goederen, het verrichten van diensten, het financieren of het gebruiken van materiële of immateriële activa, waarbij de persoon die de voorafgaande grensoverschrijdende ruling heeft gekregen, niet rechtstreeks betrokken hoeft te zijn, en die voldoet aan een of meer van de volgende voorwaarden:
- a) niet alle partijen bij de transactie of reeks van transacties hebben hun fiscale woonplaats in de lidstaat die de voorafgaande grensoverschrijdende ruling afgeeft, wijzigt of hernieuwt;
 - b) een of meer van de partijen bij de transactie of reeks van transacties hebben hun fiscale woonplaats tegelijkertijd in een of meer lidstaten, waaronder ook België;
 - c) een van de partijen bij de transactie of reeks van transacties oefent haar bedrijf uit in een lidstaat via een vaste inrichting en de transactie of reeks van transacties maakt alle of een deel van de activiteiten van de vaste inrichting uit. Een grensoverschrijdende transactie of reeks van transacties omvat ook de regelingen die worden getroffen door een persoon ten aanzien van de bedrijfsactiviteiten die hij in een lidstaat via een vaste inrichting uitoefent;
 - d) de transactie of reeks van transacties heeft een grensoverschrijdend effect.”.

Art. 11. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 18 december 2015, wordt een artikel 11/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 11/1. §1. De bevoegde autoriteit die na 31 december 2016 een voorafgaande grensoverschrijdende ruling afgeeft of maakt, wijzigt of hernieuwt, verstrekt de bevoegde autoriteiten van alle andere lidstaten en de Europese Commissie automatisch inlichtingen daarover, met behoud van de toepassing van de beperkingen, vermeld in paragraaf 6, en conform artikel 28 en 29.

§2. De bevoegde autoriteit verstrekt ook conform artikel 28 en 29 de buitenlandse autoriteiten van alle lidstaten, alsook de Europese Commissie, de inlichtingen over voorafgaande grensoverschrijdende rulings die zijn afgegeven of gemaakt, gewijzigd of hernieuwd binnen een periode van vijf jaar vóór 1 januari 2017, met uitzondering van de inlichtingen, vermeld in paragraaf 5, 1° en 2°.

Als voorafgaande grensoverschrijdende rulings zijn afgegeven of gemaakt, gewijzigd of hernieuwd tussen 1 januari 2012 en 31 december 2013, worden de inlichtingen verstrekt op voorwaarde dat de voorafgaande grensoverschrijdende rulings nog geldig waren op 1 januari 2014.

Als voorafgaande grensoverschrijdende rulings zijn afgegeven of gemaakt, gewijzigd of hernieuwd tussen 1 januari 2014 en 31 december 2016, worden de inlichtingen verstrekt ongeacht of de voorafgaande grensoverschrijdende rulings nog geldig zijn.

In afwijking van het eerste tot en met het derde lid is de bevoegde autoriteit niet verplicht om inlichtingen uit te wisselen als het een voorafgaande grensoverschrijdende ruling betreft die cumulatief aan de volgende voorwaarden voldoet:

- 1° hij is vóór 1 april 2016 afgegeven of gemaakt, gewijzigd of hernieuwd;
- 2° hij is gericht tot een bepaalde persoon of groep van personen, met een jaarlijkse netto-omzet als vermeld in artikel 2, punt 5, van richtlijn 2013/34/EU van het Europees Parlement en de Raad, van minder dan 40.000.000 euro in het boekjaar dat voorafgaat aan de datum waarop de grensoverschrijdende ruling is afgegeven of gemaakt, gewijzigd of hernieuwd;
- 3° hij is niet gericht tot een bepaalde persoon of groep personen die hoofdzakelijk financiële of investeringsactiviteiten verricht.

§3. Paragraaf 1 en 2 zijn niet van toepassing als een voorafgaande grensoverschrijdende ruling uitsluitend betrekking heeft op de belastingzaken van een of meer natuurlijke personen.

§4. De inlichtingen, vermeld in paragraaf 1 en 2, worden door de bevoegde autoriteit verstrekt binnen de volgende termijnen:

- 1° voor de inlichtingen die conform paragraaf 1 zijn uitgewisseld: binnen drie maanden na het einde van het eerste halfjaar van het kalenderjaar waarin de voorafgaande grensoverschrijdende rulings zijn afgegeven of gemaakt, gewijzigd of hernieuwd;
- 2° voor de inlichtingen die conform paragraaf 2 zijn uitgewisseld: vóór 1 januari 2018.

§5. De inlichtingen die conform paragraaf 1 en 2 door de bevoegde autoriteit worden verstrekt, omvatten onder meer de volgende gegevens:

- 1° de identificatiegegevens van de andere persoon dan een natuurlijke persoon en, in voorkomend geval, van de groep personen waartoe die persoon behoort;
- 2° een samenvatting van de inhoud van de voorafgaande grensoverschrijdende ruling, met onder meer een omschrijving van de relevante zakelijke activiteiten of transacties of reeks van transacties, in algemene bewoordingen gesteld, die niet mag leiden tot de openbaarmaking van een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een fabrieks- of handelswerkwijze, of van inlichtingen die in strijd zouden zijn met de openbare orde;
- 3° de data waarop de voorafgaande grensoverschrijdende ruling is afgegeven of gemaakt, gewijzigd of hernieuwd;
- 4° de aanvangsdatum van de geldigheidsperiode van de voorafgaande grensoverschrijdende ruling, als die vermeld is;
- 5° de einddatum van de geldigheidsperiode van de voorafgaande grensoverschrijdende ruling, als die vermeld is;
- 6° het type voorafgaande grensoverschrijdende ruling;
- 7° het bedrag van de transactie of reeks van transacties van de voorafgaande grensoverschrijdende ruling, als die vermeld is in de voorafgaande grensoverschrijdende ruling;
- 8° de andere lidstaten, als die er zijn, waarop de voorafgaande grensoverschrijdende ruling naar alle waarschijnlijkheid van invloed zal zijn;
- 9° andere personen dan natuurlijke personen in de andere lidstaten, als die er zijn, op wie de voorafgaande grensoverschrijdende ruling naar alle waarschijnlijkheid van invloed zal zijn, waarbij vermeld wordt met welke lidstaten de personen in kwestie verbonden zijn;
- 10° de vermelding of de meegedeelde inlichtingen gebaseerd zijn op de voorafgaande grensoverschrijdende ruling.

§6. De inlichtingen, vermeld in paragraaf 5, 1°, 2° en 9°, worden niet meegedeeld aan de Europese Commissie.

§7. De Vlaamse Regering bepaalt de regels voor het kenbaar maken van de ontvangst van de inlichtingen door de bevoegde autoriteit.

§8. Het bevoegde personeelslid kan conform artikel 8, eerste lid, met behoud van de toepassing van artikel 29, om aanvullende inlichtingen verzoeken, met inbegrip van de volledige tekst van een voorafgaande grensoverschrijdende ruling.”.

Art. 12. Artikel 27 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 27. Als dat mogelijk is, gebruikt het bevoegde personeelslid het toepasselijke standaardformulier, vastgesteld door de Commissie, of het geautomatiseerde formaat. De Vlaamse Regering bepaalt naargelang het geval welk formulier of geautomatiseerde formaat gebruikt moet worden en welke informatie vermeld kan of moet worden.

Het standaardformulier of het geautomatiseerde formaat kan vergezeld gaan van verslagen, verklaringen en andere bescheiden of van voor eensluidend geaarmerkte afschriften of uittreksels daarvan.”.

Art. 13. Artikel 28 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 28. De te verstrekken inlichtingen worden, als dat mogelijk is, op elektronische wijze verstrekt. De Vlaamse Regering bepaalt de nadere modaliteiten.”.

Hoofdstuk 5. Wijzigingen van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013

Art. 14. In artikel 1.1.0.0.2, eerste lid, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, gewijzigd bij de decreten van 19 december 2014 en 3 juli 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° een punt 10°/1 wordt ingevoegd, dat luidt als volgt:

“10°/1 heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen: de belasting die geheven wordt conform de bepalingen van titel 2, hoofdstuk 5, van deze codex;”;

2° punt 25° wordt opgeheven.

Art. 15. In artikel 2.4.4.0.2 van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 3 juli 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het derde lid, 2°, worden de woorden “de hogere of lagere eurocent naargelang het cijfer van het duizendste al dan niet vijf bereikt” vervangen door de woorden “het hogere of lagere tiende van een eurocent naargelang het cijfer van het honderdste van de eurocent al dan niet vijf bereikt”;

2° er wordt een vijfde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit artikel worden de voertuigen die uitsluitend aangedreven worden door een elektrische motor of waterstof, beschouwd als behorend tot de EURO-emissieklasse 6.”.

Art. 16. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 25 maart 2016, wordt een artikel 2.4.4.0.5 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 2.4.4.0.5. In dit artikel wordt verstaan onder de niet voor de weg bestemde mobiele machines: de voertuigen, vermeld in artikel 1, 1°, van het koninklijk besluit van 5 december 2004 houdende vaststelling van productnormen voor inwendige verbrandingsmotoren in niet voor de weg bestemde mobiele machines.

Als de EURO-emissieklasse van het voertuig niet bekend is, wordt die parameter voor de toepassing van artikel 2.4.4.0.2, eerste lid, 8°, bepaald overeenkomstig de volgende bepalingen:

1° voor de niet voor de weg bestemde mobiele machines:

a) als de emissienorm, uitgedrukt in ‘Fase’ of in ‘Tier’, is vermeld op de boorddocumenten van het voertuig, conform de volgende tabel:

emissienorm op boorddocumenten	emissienorm op boorddocumenten	EURO-emissieklasse voor de kilometerheffing
Fase I		Euro I
Fase II		Euro II
Fase IIIa	Tier 3	Euro III
Fase IIIb	Tier 4i	Euro V
Fase IV	Tier 4	Euro VI

b) als er geen emissienorm, uitgedrukt in ‘Fase’ of in ‘Tier’, is vermeld op de boorddocumenten van het voertuig, conform de volgende tabel:

datum van eerste inschrijving van het voertuig in het binnen- of buitenland	EURO-emissieklasse voor de kilometerheffing
vanaf 1 januari 1999 tot en met 31 december 2001	Euro I
vanaf 1 januari 2002 tot en met 31 december 2005	Euro II
vanaf 1 januari 2006 tot en met 31 december 2010	Euro III
vanaf 1 januari 2011 tot en met 31 december 2013	Euro V
vanaf 1 januari 2014	Euro VI

2° voor vrachtwagens en andere voertuigen dan de voertuigen, vermeld in punt 1°, als er geen emissienorm is vermeld op de boorddocumenten van het voertuig:

datum van eerste inschrijving van het voertuig in het binnen- of buitenland	EURO-emissieklasse voor de kilometerheffing
vanaf 1 oktober 1993 tot en met 30 september 1996	Euro I
vanaf 1 oktober 1996 tot en met 30 september 2001	Euro II
vanaf 1 oktober 2001 tot en met 30 september 2006	Euro III
vanaf 1 oktober 2006 tot en met 30 september 2009	Euro IV
vanaf 1 oktober 2009 tot en met 31 december 2013	Euro V
vanaf 1 januari 2014	Euro VI

”.

Art. 17. In hetzelfde decreet wordt het opschrift van hoofdstuk 5 vervangen door wat volgt:

“Hoofdstuk 5. Heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen”.

Art. 18. Artikel 2.5.1.0.1 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Artikel 2.5.1.0.1. §1. De gemeenten zijn gemachtigd tot het heffen van een gemeentelijke heffing op ongeschikte en/of onbewoonbare woningen die opgenomen zijn in de inventaris, rekening houdend met het minimale voorschrift dat de minimumaanslag bedraagt:

- a) 500 euro voor een kamer als vermeld in artikel 2, §1, eerste lid, 10°bis, van de Vlaamse Wooncode;
- b) 990 euro voor elke andere woning dan deze, vermeld in a).

§2. De gemeente geeft vóór 31 maart van het aanslagjaar aan de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie kennis over de heffing, vermeld in paragraaf 1, aan de hand van een voor eensluidend verklaard afschrift van het gemeenteraadsbesluit.

§3. Als de gemeente een eigen heffingsreglement heeft dat minstens één van de minima voorziet vermeld in paragraaf 1, dan wordt in die gemeente de gewestelijke heffing op ongeschikte en onbewoonbare woningen niet geheven."

Art. 19. In artikel 2.5.2.0.1 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden "een gebouw of" opgeheven;

2° in het derde lid wordt de zinsnede "artikel 27, §3," vervangen door de zinsnede "artikel 29".

Art. 20. In artikel 2.5.3.0.1, 2.5.6.0.1, 2.5.7.0.1, eerste en tweede lid, en artikel 2.5.7.0.2, eerste lid, 1°, van hetzelfde decreet worden de woorden "het gebouw of" telkens opgeheven.

Art. 21. In artikel 2.5.4.0.1 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid, 1°, worden de woorden "het geïnventariseerde gebouw of" opgeheven;

2° het derde lid wordt opgeheven.

Art. 22. In artikel 2.5.4.0.2 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, worden de woorden "verkrottingsheffing woningen en gebouwen" vervangen door de woorden "heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen".

Art. 23. In artikel 2.5.6.0.2, §1, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden "de gebouwen of" telkens opgeheven;

2° in het tweede lid worden de woorden "het gebouw of" telkens opgeheven.

Art. 24. In artikel 2.5.6.0.2, §2, eerste lid, van hetzelfde decreet worden de woorden "of het gebouw" opgeheven.

Art. 25. In artikel 2.5.7.0.3 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° in het eerste lid wordt de zinsnede "de administratieve akte, vermeld in artikel 32 van het decreet van 22 december 1995," vervangen door de zinsnede "het besluit tot ongeschikt- of onbewoonbaarverklaring, vermeld in artikel 27 van het decreet van 22 december 1995,";
- 2° in het eerste lid wordt de zinsnede "de administratieve akte," vervangen door de zinsnede "het besluit tot ongeschikt- of onbewoonbaarverklaring,";
- 3° in het eerste lid en tweede lid, 1°, worden de woorden "het gebouw of" telkens opgeheven;
- 4° in het tweede lid, 4°, wordt het woord "gebouwdelen" vervangen door de woorden "delen van de woning".

Art. 26. In artikel 2.7.1.0.6 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° in paragraaf 1, derde lid, worden de woorden "ingevolge een contract dat door die langstlevende echtgenoot is gesloten" vervangen door de woorden "ingevolge een levensverzekeringscontract of een contract met vestiging van rente dat door die langstlevende echtgenoot is gesloten";
- 2° aan paragraaf 2, tweede lid, wordt de volgende zin toegevoegd:

"Dit tegenbewijs kan niet worden geleverd door aan te tonen dat het contract werd geschonken aan deze persoon."

Art. 27. Aan artikel 2.7.3.2.8 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, waarvan de bestaande tekst paragraaf 1 zal vormen, wordt een paragraaf 2 toegevoegd, die luidt als volgt:

"§2. In het geval van een levensverzekeringscontract wordt de belastbare grondslag van de sommen, renten of waarden, die aan de persoon, vermeld in artikel 2.7.1.0.6, kunnen toekomen, verminderd met het bedrag dat als belastbare grondslag heeft gediend voor de heffing van de schenkbelasting indien het contract door de erflater aan die persoon werd geschonken."

Art. 28. In artikel 2.7.3.4.2, zesde lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 17 juli 2015, wordt tussen de zinsnede "van het jaar 2014" en de woorden "Na de toepassing van" de zin "Het gemiddelde van de maandelijkse indexcijfers wordt afgerond op het hogere of lagere honderdste naargelang het cijfer van de duizendsten al of niet vijf bereikt, en de coëfficiënt wordt afgerond op het hogere of lagere tienduizendste naargelang het cijfer van de honderdduizendsten al of niet vijf bereikt." ingevoegd.

Art. 29. Aan artikel 2.8.3.0.3, §1, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Het eerste lid is niet van toepassing op de onroerende goederen die deel uitmaken van een vrijgestelde schenking van activa als vermeld in artikel 2.8.6.0.3, §1, 1°."

Art. 30. In artikel 2.8.6.0.1, vierde lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, wordt de zin "De schenkbelasting is alsnog verschuldigd door de verkrijger van de onroerende goederen, vermeld in het eerste lid, 4°, als binnen de periode, vermeld in artikel 5 van het decreet van 30 maart

2007 betreffende de Brownfieldconvenanten, geen brownfieldconvenant voor het project wordt gesloten, of als het brownfieldproject niet tijdig wordt gestart of gerealiseerd conform de voorwaarden, vermeld in het brownfieldconvenant.” vervangen door de zin “De schenkbelasting is alsnog verschuldigd door de verkrijger van de onroerende goederen, vermeld in het eerste lid, 4°, als de Vlaamse Regering beslist tot stopzetting van de onderhandelingen als vermeld in artikel 8, §3, vierde lid, van het decreet van 30 maart 2007 betreffende de Brownfieldconvenanten, of als het brownfieldproject niet tijdig wordt gestart of gerealiseerd conform de voorwaarden, vermeld in het brownfieldconvenant.”.

Art. 31. In artikel 2.9.3.0.3, §2, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt punt c) vervangen door wat volgt:

“c) het register van verwaarloosde gebouwen en woningen, vermeld in artikel 25, §1, van het decreet van 22 december 1995, of de inventaris van ongeschikte en onbewoonbare woningen, vermeld in artikel 26, §1, van het voornoemde decreet;”.

Art. 32. In artikel 2.9.6.0.1, eerste lid, 2°, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, worden de woorden “een hoger verkooprecht dan het verkooprecht dat” vervangen door de woorden “een hogere registratiebelasting dan de registratiebelasting die”.

Art. 33. In artikel 2.9.6.0.2, eerste lid, 9°, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de woorden “of de inbreng in” worden telkens opgeheven;

2° de zinsnede “, evenals akten houdende verdeling, na ontbinding of splitsing van een bovenbedoelde vereniging” wordt opgeheven.

Art. 34. In artikel 2.9.6.0.3, vijfde lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, wordt de zin “Het verkooprecht is alsnog verschuldigd door de verkrijger van de onroerende goederen, vermeld in het eerste lid, 12°, als binnen de periode, vermeld in artikel 5 van het decreet van 30 maart 2007 betreffende de Brownfieldconvenanten, geen brownfieldconvenant voor het project wordt gesloten, of als het brownfieldproject niet tijdig wordt gestart of gerealiseerd conform de voorwaarden, vermeld in het brownfieldconvenant.” vervangen door de zin “Het verkooprecht is alsnog verschuldigd door de verkrijger van de onroerende goederen, vermeld in het eerste lid, 12°, als de Vlaamse Regering beslist tot stopzetting van de onderhandelingen als vermeld in artikel 8, §3, vierde lid, van het decreet van 30 maart 2007 betreffende de Brownfieldconvenanten, of als het brownfieldproject niet tijdig wordt gestart of gerealiseerd conform de voorwaarden, vermeld in het brownfieldconvenant.”.

Art. 35. Aan artikel 2.10.6.0.1, eerste lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, wordt een punt 3° toegevoegd, dat luidt als volgt:

“3° de akten die met toepassing van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn of het decreet van 19 december 2008 betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verrichtingen vaststellen als vermeld in artikel 2.10.1.0.1, hetzij ten bate van openbare centra voor maatschappelijk welzijn hetzij ten bate van op grond van de voormelde wet opgerichte verenigingen, alsook akten houdende verrichtingen als vermeld in artikel 2.10.1.0.1, na ontbinding of splitsing van een voormelde vereniging.”.

Art. 36. In artikel 2.10.6.0.3, vierde lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, wordt de zin "Het verdeelrecht is alsnog verschuldigd door de verkrijger van de onroerende goederen, vermeld in het eerste lid, als binnen de periode, vermeld in artikel 5 van het decreet van 30 maart 2007 betreffende de Brownfieldconvenanten, geen brownfieldconvenant over het project wordt gesloten, of als het brownfieldproject niet tijdig wordt gestart of gerealiseerd conform de voorwaarden, vermeld in het brownfieldconvenant." vervangen door de zin "Het verdeelrecht is alsnog verschuldigd door de verkrijger van de onroerende goederen, vermeld in het eerste lid, als de Vlaamse Regering beslist tot stopzetting van de onderhandelingen als vermeld in artikel 8, §3, vierde lid, van het decreet van 30 maart 2007 betreffende de Brownfieldconvenanten, of als het brownfieldproject niet tijdig wordt gestart of gerealiseerd conform de voorwaarden, vermeld in het brownfieldconvenant."

Art. 37. In artikel 3.1.0.0.5 en artikel 3.3.2.0.1, tweede lid, 5°, van hetzelfde decreet worden de woorden "verkrottingsheffing woningen en gebouwen" vervangen door de woorden "heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen".

Art. 38. Aan artikel 3.3.1.0.5, §2, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014 en gewijzigd bij het decreet van 17 juli 2015, wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"In afwijking van het eerste lid is de termijn voor de indiening van de aangifte, vermeld in paragraaf 1, eerste lid, in geval van een onbeheerde nalatenschap als vermeld in artikel 811 van het Burgerlijk Wetboek, vier maanden vanaf de aanstelling van de curator, vermeld in artikel 813 van het Burgerlijk Wetboek."

Art. 39. In artikel 3.3.2.0.1 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 19 december 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid, 6°, worden de woorden "verkrottingsheffing woningen en gebouwen" vervangen door de woorden "heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen";

2° in het tweede lid, 5°, worden de woorden "verkrottingsheffing woningen en gebouwen" vervangen door de woorden "heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen" en wordt de zinsnede "artikel 24, 7°," vervangen door de zinsnede "artikel 24, 6°,".

Art. 40. In artikel 3.3.3.0.1, §4, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden "verkrottingsheffing woningen en gebouwen" vervangen door de woorden "heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen";

2° het derde lid wordt opgeheven.

Art. 41. In artikel 3.4.2.0.1, eerste lid, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 19 december 2014, wordt tussen het woord "belasting" en het woord "moet" de zinsnede "of de administratieve geldboete, vermeld in artikel 3.18.0.0.1," ingevoegd.

Art. 42. In artikel 3.10.3.1.1, §2, tweede lid, en 3.10.4.1.2, §§5 en 6, van hetzelfde decreet worden de woorden "verkrottingsheffing woningen en gebouwen" vervangen door de woorden "heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen".

Art. 43. In artikel 3.12.3.0.6 van het zelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014, wordt tussen het eerste en het tweede lid een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Deze registratiebelasting wordt geacht betaald te zijn als de akten of geschriften, vermeld in het eerste lid, voorafgaandelijk of uiterlijk samen met de akte van de notaris of het exploit of proces-verbaal van de gerechtsdeurwaarder ter registratie worden aangeboden.”.

Art. 44. In artikel 3.18.0.0.1, §5, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 december 2014 en gewijzigd bij het decreet van 17 juli 2015, wordt tussen de zinsnede “paragraaf 4,” en de woorden “worden ingevorderd” de zinsnede “eerste lid,” ingevoegd.

Art. 45. In artikel 5.0.0.0.1, 5°, van hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 3 juli 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° tussen de zinsnede “artikel 88,” en de zinsnede “artikel 94” wordt de zinsnede “artikel 92¹ (als het geen betrekking heeft op het recht van hypotheekvestiging), artikel 92²,” ingevoegd;

2° de zinsnede “artikel 160, artikel 161, 1°bis, 3° (als het geen betrekking heeft op verkooprecht), 4° (als het geen betrekking heeft op verkooprecht), 5°, 10°, 12° en 13°,” wordt vervangen door de zinsnede “artikel 160, artikel 161, 1° (als het geen betrekking heeft op verkooprecht of verdeelrecht), 1°bis, 3° (als het geen betrekking heeft op verkooprecht), 4° (als het geen betrekking heeft op registratiebelasting), 5°, 10°, 12° en 13°,”.

Art. 46. In bijlage 1, concordantietabel 1, tabel 9, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 19 december 2014, en in het opschrift ervan, worden de woorden “en gebouwen” telkens opgeheven.

Art. 47. In bijlage 1, concordantietabel 1, tabel 18, van hetzelfde decreet, vervangen bij decreet van 19 december 2014 en gewijzigd bij het decreet van 17 juli 2015, wordt de rij

Art. 92 ²	opgeheven
----------------------	-----------

opgeheven.

Art. 48. In de bijlage 1, concordantietabel 2, tabel 9, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 19 december 2014, en in het opschrift ervan, worden de woorden “en gebouwen” telkens opgeheven.

Hoofdstuk 6. Slotbepaling

Art. 49. Dit decreet treedt in werking 10 dagen na bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, met uitzondering van:

1° artikel 2 tot en met 7, artikel 14, artikel 17 tot en met 25, 37, 39, 40, 42, 46 en 48, die in werking treden vanaf aanslagjaar 2017;

2° artikel 8 en artikel 9 tot en met 13, die in werking treden op 1 januari 2017.

Artikel 15, 16 en 44 hebben uitwerking met ingang van 1 april 2016.

Artikel 45 en 47 hebben uitwerking met ingang van 1 januari 2015.

Brussel, 14 oktober 2016.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Bart TOMMELEIN